

പശ്ചാത്യി.

ഗ്രന്ഥകർతാ,
വി. കുമാർത്തമ്പി ബി. എ.

Price Re. 1.

സംഘടാമി നി

ഗ്രന്ഥക്കെട്ട്

വി. കുമാർ തമി, ബി. എ.

പ്രകാശക്കാർ

ആർ. റഡി. പീജ്ഞ, മാല, തിരുവനന്തപുരം.

നൂ-ാം പതിപ്പ് കാസ്റ്റി റബ്ബോ.

അധികാര അദ്ധ്യ—തിരുവനന്തപുരം.

1118

സഭാമീനി.

അല്പാധിക.

കുസ്താഖും മഹേം-ാമാണിടയ്ക്ക് ഓരത്തിൽ മുകി ചന്നാൽ എക്കള്ളുതായിപ്പത്രം നാമാവക്ഷയമായിത്തീ സ്ഥിരനം. പല ഭാഗങ്ങളിലും രജ്‌പുത്രകളും മുസല്ലാൻ മാരായ അടക്കം ചെറിയ രാജാക്കന്മാരുടെ ആധിപത്രത്തോടു ടെനവയി സപത്രുങ്ങളായ രാജുങ്ങൾ പരി ലബിച്ചിരുന്നു. അതിലെബാനാണ് നവപുംബം. ധനപുഷ്ടി അഭ്യായ മുചപംക്രമികൾ, കനകമകടങ്ങൾ യില്ല ദോ പുരങ്ങൾ, മനോധരങ്ങളായ ആരാമങ്ങൾ എന്നിവയാൽ നവപുരരാജ്യാനി അക്കാലത്രും ഓരത്തിൽ എങ്ങം കൊഴിയ്ക്കുവാസരം ഏതിപ്പും ശ്രദ്ധയിൽക്കൊണ്ടു സപത്രു രായ തന്റെ റസംലനായകമാക്കി പലപ്രാവശ്യവും അതു നേരം ആരുകൾക്കുമായി തോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ നഗര തിരിക്കേണ്ട ഉയൻ ബലമുള്ള കരിക്കൽകോട്ടയും, അശായ മായ കിടങ്കം അതിനെള്ളിൽ ഹാത്രുവന്നിരുന്ന രജ്‌പുത്രകളുടെ വീഞ്ഞാനശ്രദ്ധാഭികളും അതും പ്രാവശ്യംതന്നെ അവരെ ശ്രാംകരണ ശ്രാംകരണമാക്കി പിന്തിരിക്കുന്നാണ് ശായിട്ടുണ്ടിരും. നവപുരത്തിലും ഉള്ളേശം അശൈമെന്ത തെക്കുശൈക്കായി അതിനോളം തന്നെ പൊക്കശൈളി കോട്ട യാൽ സുരക്ഷിതമായി, എന്നാൽ അതിനേരും എടുപ്പിലും

നാപോലും വിസ്താരമില്ലാത്ത വേരാങ്ക ഭർദ്ദും കാണ്ണാൻ ശ്രായിക്കുന്നു. നവചുര രാജാക്കന്മാരുടെ പുരാതന രാജ്യാനീസി ഇതായിരുന്നു. വർദ്ധിച്ചുവന്ന പഴരസംഖ്യ ഇതിനു പുരാതനമായും നൂതനമായി കൈട്ടിയുത്തി, രാജ്യാനീസിയും പഴരമായും അന്നേഡാട്ട് മാറിക്കയിരുന്നു; പരദേവതയായ ജഗദംബികയുടെ ക്ഷേത്രവും അതുകൊണ്ടുപജിപിച്ചുവന്ന ഏതാണും കട്ടംബസ്സും പല വിശാലങ്ങളായ തോട്ടങ്ങളും മാത്രമേ ഇതിൽ അവഗേശിച്ചുള്ളൂ. ചുറവുള്ള ഭൂമിയിൽനിന്നും ഇതുപത്തിനേക്കാൾ ഉം പൊക്കമെല്ലൂ കോട്ടമതിലിന് ഏതാണ്ട് സമനാഗ്രീ ലായിക്കുന്നു അകത്തുള്ള ഭൂമി. മാർബിളിനോട്ടക്കണ്ണ മിനസം വയത്തിയ കരിക്കല്ലേക്കാണ്ട് പണിത്തിന്തിട്ടുള്ള ജഗദംബികാക്ഷേത്രം വളരെ ചുരുത്തിനിന്നതന്നു പമിക്കുമ്പോൾ, അകത്തുള്ള ജഗദംബികാഖാലിംബത്തിനു ലീപാരാധന കഴിക്കുവോളുള്ളൂ പ്രകാശം നവചുരപ്രാകാരത്തിൽ നിന്നും കാത്തലത്തിൽ നിന്നും വാഹനം കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇതു ഭർത്തിന് അംബികാഭർദ്ദുംമനാണ് ഒപ്പെ സിലിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ കമ്മ ആരംഭിക്കുന്ന മനോഹരമായ ആ സാധനങ്ങും വളരുക്കുന്നു അന്നേക്കുന്നുവന്നായ ആദിത്യൻ്റെ മസ്തകിന്റെഞ്ചുരുക്കുകളും മെഡിറ്റിനമായി ലഭിച്ചുവന്നിരുന്ന ജഗദംബികാ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സുവർണ്ണം സൗത്തുചിക്കളുടെ ചുംബനസ്സും കുടാതെ ക്ഷേത്രത്തിന് അടുത്തു ഇൻവശിനുള്ളൂ ആരാധനയിൽ വുക്ക്ഷേപം വുന്നതും യിനിന്നും രണ്ട് സുംഭവിമാരുടെ അതണ്ണങ്ങളായ മുഖമലവക്കുള്ളിൽ സൈപ്രവിഹാരം ചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ

ഡയയംകുടി സിലബിച്ചിരന്നു. ഇവരിൽ രഹം ഇങ്ങപ് തത്ത്വവയസ്സു പ്രായമുണ്ട് ഒരു പ്രശ്നധനാബന്ധം മററ വരം പതിനേഴു വയസ്സു് കഷ്ണിച്ചുഡിട്ടുള്ള ഒരു മുഖ്യദാശഭാംഗം നാം പെട്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കും. എന്നാൽ ഇവ ഒരു നിർബന്ധഭാംഗം ചെയ്യുന്ന രഹംകൾ വയക്കുമ്പോക്കാണു് നാം ചെയ്യു പ്രശ്നധനിലുംവേചനം തെററിപ്പോ അല്ലെങ്കിൽ എന്ന തോനിപ്പോക്കന്നതുമാണു്. പ്രായംകുറ എത്തു യുവതിയുടെ അമ്മവാ പെണ്ണക്കട്ടിയുടെ മുഖം അംഗീകാരം പാഞ്ചാംഗമോ ഗ്രാഹത്തങ്ങയാ സ്ഥർക്കാതെ മട്ടിലാബന കീലും ആത്തരമായി സ്വീച്ചിച്ചിരന്ന 'തനിക്കതാൻ പോന്നവർ' എന്ന ഒരു ദുഃഖവിച്ചപാസത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടു് നടയും നോട്ടവും അംഗവിഭ്രമങ്ങളും അകുത്രിമ മായ സൗഭാഗ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നബന്ധകീലും മിക്ക വനിതകൾ ആര്ദ്ധരഹമായി വിശ്രദിച്ചും അല്ലെങ്കിലും പോരാട്ടിയിൽ 'തനിലെ താൻ മരഞ്ഞരി'യെന്നുകൊരുവാനു തു പ്രവണതയെ ലേണും സ്വീച്ചിക്കുന്നില്ല. വണ്ണിനു പുണ്ടാട്ടുമെന്നപോലെ ലോകം മുഴുവൻ തനിക്കു് ആസപ ചിപ്പാന്നയി സ്വീച്ചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുള്ളതപദാർത്ഥമാബന്ധം ആ ദുഃഖപ്രത്യുഥം നിമിത്തം അവളുടെ വദ്ധുലങ്ങളായ നോട്ടങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം ഒരു തിളക്കും ചിട്ടയെ അതികുമിച്ച ആളുള്ളപ്രവും സിലബമായിക്കാണുന്നു. മനോഹരമായ ഒരു പുവിനു ചുറ്റും പോന്നനിറം കല്പന്നു ഒരു ചിത്രശലഭമെന്നപോലെ അവളുടെ അധിരപരിസരങ്ങളിൽ ഒരു പുണ്ണിരിപ്പായയും എപ്പോഴും കളിയാടിക്കാണിക്കി ചെന്നു. ആല്ലെന്നെന്ന ഗുണ്ണിയുടെ സകല ദേഹജീവനം കൊണ്ടു തനിക്കു് ലോകത്തിനിന്നും ആത്തനമായി യാതൊന്നും ആശിക്കാനില്ലെന്നുള്ളൂടെ ഒരു പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നതായി ചെന്നും. എന്നാൽ ലോകത്തിനോട് വെള്ളപ്പിനോ വെവരഘുഖ്യിക്കാം ആ കോമുള്ളമായ ദിവസ്ത്തിൽ അംഗീകാരം

സ്ഥാനമുള്ള ഡീരനായ ഒരു ദേശവാദി ശത്രുക്കൾക്കിൽ
ഗ്രംമായി പ്രവേശിക്കുന്നോടു ദേശത്തിന്റെ സ്വർഹപോ-
ലുമില്ലെങ്കിലും എഴുപ്പാഴം പിന്നോക്കം മാറാൻ തയാറാ-
യിരിക്കുന്നപോലെ അപരിചിതങ്ങളായ സമ്പർക്കങ്ങളിൽ
നിന്ന് പിണ്ഠവലിയാണെങ്കിൽ സജ്ജത്പഠം അവളുടെ പ്രവൃ-
ത്തികളിൽ സവർത്തു സ്വീകരിക്കുന്നതിനും കാണാം. പ്രഭേദകിള്ള്
എത്തെങ്കിലും പ്രാപാരങ്ങളിൽ ബന്ധിച്ചിരിക്കാത്ത അവ
സരങ്ങളിൽ അവളുടെ കുഴ്ചികൾ ഭ്രമകുംഖത്തിനും അ
ജീവത്തായി എറിവും അകലാത്തുള്ള എഴുതാ ചില ലക്ഷ്യ-
ങ്ങളിൽ സക്തങ്ങളായിട്ടും തോന്നാം. ഇവരുടെ മനസ്സിൽ
തികംക്കുന്നപോലെ ഏതുതികരിക്കാം വളരെ അന്തര്മു-
ളിച്ചതായി കാണാം. രണ്ടുപേരിലും വച്ചു പ്രായം കുടം-
ബള്ള ദിംഞ്ഞതിയായ സ്കൂളി, വിവിധമായ സംബന്ധത്തിനും ദൈർ-
ഗിമാന്ത്രമെന്നു നമ്മുടെ ഉടൻ ബോല്ലപ്പെട്ടതും. മറൊറ
യുവതിയുടെ കൂദമായ ഗാത്രം കാണാനോടു കൂടാതു
ത്പഠം തിരഞ്ഞെടുവാൻ സംബന്ധം എന്നു നമ്മുടെ കൊണ്ട് ഒ
പമാശേഖരിക്കുന്നതും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ആരു
കൂതിയും പ്രതിക്രിയാ കൊണ്ട് പരസ്യം ദിനകളായ
ഈ സുഖരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ, ചിലപ്പോറു മാത്രം പ്ര
ത്രക്കപ്പെട്ടന്നതായ ചില സാമ്പ്രദായകൾ കളിയാട്ടനു
ണ്ടതാണ്. അതിനു മതിയായ കാരണമുണ്ടാണ്. നവചുരം
വാഴന ഇപ്പോഴെതെ രാജാവായ ആദിത്യസിംഹൻറു
പുതിയാണ് തുളസി എന്ന പേരായ ആ പെണ്ണക്കട്ടി.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോദ്യസങ്ഘാദരും ഉദയസിംഹൻറു
പുതിയാണ് സംഭാമിനി എന്ന മറോ സ്കൂളി. തന്റെ
എക്സന്റാനമായ സംഭാമിനി ജനിച്ച ദിവസംതന്നെ
അവശ്യമായ നവചുരത്തെയും അനജനെ എക്കുളിച്ചിട്ട്
അദ്ദേഹം ഭ്രഥാകവാസം വെടിത്തു. താമസിയാതെ അര

ദേഹത്തിന്റെ വിധവയും അദ്ദേഹത്തെ തുടന്ന്. തന്നിൽ നിക്ഷേപിച്ചു ലാരത്തെ ആദിത്യസിംഹരാജാവു് ഉചിതമായി നിർബഹിച്ചവനു എന്നിളിത്തു് സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു വസ്തുതയായിരുന്നു. സംഭാമിനിക്കു പതിനാഴവയസ്സു് തിക്കശ്ശേപ്പാർ ഡീരണം സുഖരഹമായ യഗസ്സിംഗൾ എന്ന പ്രഭുക്മാരഗ്രാമക്കാണ്ട് വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു. നവപുരത്തിലെ സേനാനായകൻ എന്ന അഗ്രിമ സ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി.

ഇവരെപ്പറ്റി ഇതുവയും സംഗതികൾ നാം മനസ്സിലാക്കിയ സ്ഥിതിയുള്ള് ഇവരുടെ സംഭാഷണം നാക്കോ അതേക്കിച്ചു രസകരമായിരിക്കാനിടയുള്ളതിനാൽ അതു് അപ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കാം.

അഭ്യാസം ര.

സംഭാമിനി—തുളസി, നീ ക്ഷീണിച്ചുകഴിഞ്ഞാലു. നാക്കു ഇവിടെ അല്ലോ ഇരിക്കാം. മനോഹരങ്ങളായ വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും ചിന്നിച്ചിതറിക്കാണ്ട് പുരുഷുട്ടുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്യതന്നെലിനെ നാം സത്കരിക്കാതിരിക്കുന്നതു് വലിയ അപരാധമാണ്.

തുളസി താൻ വധിച്ചിരുന്ന കടത്തിലെ വൈളളം മൃദവൻ ചെറിച്ചുകഴിഞ്ഞോ, കടവും താഴെവച്ചിട്ടോ തന്നിൽ അരോപിച്ച തളർച്ചയുടെ അഭാവത്തെത്തെളിയിക്കാനെന്നോലെ, മൺനാഭംപോലുള്ള ചിരിയോടും ഒരു കതിയോടുംകൂടി സംഭാമിനിയുടെ അർഭിക്കത്തെത്തികോട്ടുമതിലിംഗത്തു ഇരുന്നോ തിലകപുമംപോലുള്ള നാസിക്കരയും വിട്ടിരി കാരാരിൽ പരമ്പരിയന്ന പരിമുള്ളും

ഡോറണിയെ കൊരതുക്കേതോട് അസപദിച്ചുകൊണ്ട്
പറഞ്ഞു—

“നല്ല പനിനീർപ്പുജ്ഞതിന്റെ വാസന ഇതു കാരം
കൊണ്ടവയ്ക്കുണ്ട്. വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും
മറ്റും അതു ഉണ്ട്രുന്ന എന്ന പറഞ്ഞതു എന്നിക്കുണ്ട്
വപ്പുചുനില്ല.

സാമാജികി—നിനക്കും ഇതു അനുഭവം ലഭിക്കുന്നെന്ന
എത്തും. ബല്ലപ്പും ദേശം.

തൃഷ്ണി—അതു രമണീയമാണെന്നും ചേച്ചി പറഞ്ഞുവ
ഡ്ലോ. അപ്പും എന്നുകൂടി ആ സുവം പങ്ക്
കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കൃപണത്പരമല്ലോ?

സാമാജികി—ഈ അനുഭവം സുവാദം, മുഖ്യമേം എന്നാ
റിഞ്ഞു? ആരനേപഷിക്കുന്നു? എന്നാൽ രമണീയ
മാണോ—സർവ്വമാ സ്വപ്നമണിയവുമാണോ.

തൃഷ്ണി—അതെന്നിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട് സമ്മതി
ചേതിന്ത.

സാമാജികി—തീ കണ്ണ ഇരുംപാറാ വിഞ്ഞും ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു
പിന്തിരിയാതെ തീയിലേക്കു പായുന്നോടു സുവമാ
ണോ ഫലം?

തൃഷ്ണിക്കു കുട്ടിലായി യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കു
വാൻ ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇതു വാക്കുകൾ അവ
ഴിക്കു ആലോചനയെ ഏറ്റോ ചില വഴികളിലേയ്ക്കു തി
രിച്ചുവിട്ടു അല്ലെന്നും കഴിഞ്ഞിട്ടും അവരും പറഞ്ഞു—
“ചേച്ചിയോട് തൊനൊയു കാഞ്ഞും ചോദിക്കണമെന്നും
കുറേ നാളായി വിചാരിക്കുന്ന ഇന്നു ചോദിയ്ക്കുന്നോ?”

സാമാജികി—അതിനും അനുഭവാദ്യും വേണ്ടുമോ. ചോദിച്ച
കൊള്ളുകു.

തുളസി:— ഇവിടെ വരുവോഴാക്ക തൊൻ ഇം തുളസിയു കൂസിക്കരക്കമാത്രം ചെള്ളി നന്ദയുക പതിവാണ്. ഒവച്ചിയാക്കട്ടെ തുളസികൾ കുടാതെ ഇം മാതള മരണതയും, ഒവച്ചിയിട ഇമകളിൽ തിങ്കി വളർന്ന നില്ക്കുന്ന പക്ഷുക്കുദ്ദേശ്യും ധാരാളമായി നന്ദയുക പതിവാണ്. പക്ഷുക്കുദ്ദേശ്യും വളർച്ച ഇനിയും സി ലിക്കണമെന്നോ ഖരസ്ഥിംധൻജ്ഞേജും ചട്ടംകെ ടീടുചണ്ടകിൽ അതു സാധിക്കാത്ത സംഗ്രഹത്തിയപ്പേ?

സമഭാമിനി:— തുളസി, നീ ഒരു കൈക്കണ്ണതായിരുന്ന സമയം മുതല്ലേ എനിക്കു നിന്നെ പേടിയാണ്. നിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നോ മരഞ്ഞുക്കും എന്നല്ല നമ്മും ഒരു അംബികയുംപോലും മരജ്ഞാൻ കഴിയുന്ന സംഗതി യാതൊന്നാലില്ല.

ഇതുയും പറഞ്ഞുകഴിയുന്നതിനും മുമ്പുതന്നെ അവ ഭാടെ കണ്ണുകൾ നിരാത്തു. തന്റെ ചോല്ലുത്തിനോ അവി ചാരിതമായി വന്നകുടിയ ഇന ഫലം കണ്ടു തുളസി കുഴ അഭി. സ്നേഹത്തോടുകൂടി അരികിൽ ചെന്നിരുന്നോ സമഭാമിനിയെ തലോടിക്കൊണ്ടു് അവരും പറഞ്ഞു—

‘ചോച്ചി എനിക്കു മാപ്പുതരണം. ഒവച്ചിക്കു് ഇതു സകടത്തിനു കാരണമാകമെന്നോ തൊൻ ലേഡംപോലും അരിഞ്ഞതിരുന്നുകും എന്നുന്നു നാവു പിള്ളാലും തൊനിതു ചോഡിക്കയില്ലായിരുന്നു.’

സമഭാമിനി:— നീ ചോഡിച്ചുതുക്കാണില്ല എനിക്കു സകടം. നിന്നിൽനിന്നുപോലും തൊൻ മരച്ചുവച്ചിരുന്ന ഒരു രധസ്യം ഇന്ന് തൊൻ വിട്ടുപറയാം. നീ എന്നുന്നു വാസല്പരാജനമായ സോഡരി മാത്രമല്ല, വിസ്രഘ്യയായ തോഴിയും കുടിയായിരുന്നിട്ടിട്ടു് എന്ന നാളായി ക്ഷേണിത്തിരിക്കുന്നു. നിന്നോടു പറയാൻ

ತೊಂ ಪ್ರತೀಕ್ಷಿತ್ವಿತನ ಭಾವಸರಂ ಇನ್ನ ಬೆಬಿ
ಗತ್ಯಾ ವಿನ್ಯಾಸ ಎಡಿನ ಉತ್ತರ — ಕೆರಿಹಿಕ.

ತೊಣಿಯುಟ ಇಟತ್ತ ಮಾರ್ಪಣತಿಗೋತಿಖಿಯರಿ
ವಿನ ವಿಕಾರಣಾರ್ಥ ಉತ್ತರವಿಯಂ ಅರಕಣವಾಗೋ ಗೊ ರಣ್ಣ
ಮಿನಿಫ್ರಿಗೆನಂ ಮಧ್ಯಮಾಯಿತನಿಫ್ರಿ" ಸಂಘಾಳಿಗಿ ಇಡುಗಳನ
ತ್ರುತಂ—

"ತ್ರುತ್ತಸಿಕಿಷ್ಟೆಪ್ಪಾರ ವಯಸ್ಸು ಪತಿಗಾರಾಣಲ್ಲಾ. ಏ
ನಿಕ್ಕ ಇತ್ತ ಪ್ರಾಯಂತರನೆ ಅತ್ಯಿಜಿನಾಪ್ಪಾರ ಅಂತೆ, ಸ್ವ
ಕಷ್ಟಂ ಹಂಪತ್ತ ಕೊಲ್ಲಣಾರ್ಥಕಣಿಕ್ಯಾ, ಎಗಿನಿಕ್ಕ ಇತ್ತ ಸ್ಯಾ
ಲತ್ತರವಚ್ಚು ಇತ್ತ ಮಾತ್ರಾತ್ಮಿತಿಗೆನ್ನರ ಚೂತ್ತಿರವಾಚ್ಚು ಈ ಸದ
ಷ್ಟುಉಳಾಹಿ. ಅತ್ತ ಸಪ್ಪುತ್ತಿಗೆನ್ನರ ಹಾಂತ್ ಅಂಗಾರ್ಥತಯ ಇತ್ತ
ಕಣಣಾರ್ಥಾತ್ತಿ ಎಗಿನ ವಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ವಿಕಾಸ ತೊಂ ಅಂಗ
ವಳಿತ್ರಿಫ್ರಿಷಿಪ್ಪ. ಅತ್ತ ಯಿಂದ ರಣ್ಣ ತವಗೆ ಅಂಂಬಿಕಾಳಿಸ
ಂಂಚಯ್ಯಾಯಂ ಅತ್ತ ಅವಸರಾಣಾತ್ತಿತ ಇತ್ತ ಮಾತ್ರಾತ್ಮಾಕಣತಿ
ಗೊಯ್ಯಾ, ಅತ್ತ ಸಪ್ಪುತ್ತಾಣಾರ್ಥಾಯಾಯಂ ಸ್ವಾಹ್ಯಾರ್ಲೋಕಣತಿಗೆನ್ನರ
ಅತ್ತ ಮಣಿತ್ತಿರಿತ್ತಾಗಿನ್ ಸಂರಹಿತ್ತ ಪ್ರಾರ್ಥಿತಿಕೊಣ್ಣಿರ
ರಿಕಯ್ಯಾ ಎಗಿನಿಯ್ಯಾ ಪತಿವಾಯಿತ್ತಿಗ್ರಿಫ್ರಿಣ್ಣು.

ತ್ರುತ್ತಸಿ:—ರವತ್ತಾಕಾಲ್ಯಾಷಾಹಿಲ ಯಮಾತ್ಮಸಂಭವಣಾರ್ಥ
ತ್ರುತ್ತಾಕಿ ಇತ್ತ ಪ್ರಾರ್ಥಮಾಯಿ ಸ್ವಾಂಣಾಯಿತನಿಗೆನ್
ರೋಣಾ ಈ ಸಪ್ಪು ಅಂಸಾಯಾರಣಮಾಯಿರಿಕ್ಕ
ಮಡ್ಡಿ.

ಸಂಘಾ:—ಸಪ್ಪುಮಣಂ ತೊಂ ಪರಿತ್ಯಾ. ಎಗಿನಾರ್ಥ ಏ
ಗೆನ್ನರ ಜೀವಿತತ್ತಿಲ ಈ ಯಮಾತ್ಮಸಂಭವ ಅರಾ
ಹಿಜಾನ ಎಗಿನ್ ಎಗಿನಿಯ್ಯಾ ತೋಣಾರಣ್ಣು.

ತ್ರುತ್ತಸಿ:—ಇತ್ತ ಸಂಭವ ಇನ್ನಾರಾಣಾರ್ಥಕಣಾರ್ಥ ಎಗಿ
ಯ್ಯಾ ವಿಶ್ವರ ಕಣತ್ತುಕಂ ತೋಣಾಂ.

ಸಂಘಾ:—ಪರಯಾಂ. ಇವಿದೆವಚ್ಚು ಎಗಿರಬ್ಯಾ ತೇಜಸ್ಪಿ
ಯಾಯ ಈ ಶ್ರವಂ, ಎಗಿರಬ್ಯಾ ರಾಜಸ್ಪಿತಾಯ ಈ ದಿ.

വം, ക്ഷുണ്ണനേരങ്ങയുള്ള് എൻ്റെ ജീവിതത്തിനു പുതുതായ ഒരു പ്രകാശം ഉണ്ടാക്കി. ഏററവും മധു രഞ്ജിതായ എത്താനം സപ്രാദാര എൻ്റെ ചെവി കരിക്കു അതിമൃദുവം നന്നകി. അവ ഇന്നും അവി ടെ മഴക്കിക്കാണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

തൃഷ്ണി:—അപ്പോൾ ഇവിടെവച്ചാണോ യണ്ണുപിംഗൾ ജ്ഞാനം ചേച്ചി അല്ലമായി കണ്ടതു്?

സന്താമിനി അപ്പുനേരം നന്നും മിണ്ണിയില്ല. എ നീട്ടു്, പെട്ടെന്നു് ദൈർଘ്യവലംവിച്ചപോലെ, എ നാൽ അവളുടെതന്നെ തിരിച്ചറിവാണ് പ്രധാനമായേ ണ്ണം, പ്രയാസമായ സ്വരത്തിൽപ്പരത്തു്:—അപ്പു, തൃഷ്ണി അപ്പേക്ഷാത്തയല്ല താൻ ഇവിടെവച്ചു കണ്ടതു്.”

തൃഷ്ണിയുടെ ശരീരം, വിഭ്രംക്കതിയുടെ പെട്ടെന്ന ജീ അവേശം കൊണ്ടെന്നപോലെ അകമാനം ഒന്നുണ്ടാക്കി. താനറിയാതെതന്നെ അവരും സന്താമിനിയെവിട്ടു് ഒന്നുകനിയും.. എന്നിട്ട് കോപം പ്രകടമായി പ്രകാശിക്കുന്നതും അല്ലോ നിന്ന് കലന്നതും, അനക്കവാസുർമില്ലാത്തതും മായ ഒരു സന്താമിനിയുടെ മുവത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചു.

സന്താ:—അംഗേത തൃഷ്ണി. ഇതു കോപത്തിനും നിന്നുള്ളും താൻ പാതുമാണു്. നീ എൻ്റെ സ്വർത്തനിൽനിന്നും അകന്നിയിൽനിന്നും യുക്തംതന്നെന്നയാണു്. എന്നെന്നുള്ളും എൻ്റെ സംസർം പരിഹരിയേണ്ടതും എന്നകുട്ടി നീ ഇപ്പോൾ തീച്ചുചെയ്യേണ്ട സംഗതിയാണു്. അതുനിമിത്തമാണു് നിന്നോടും ഇതു പിബരം പറയാൻ താൻ ബഹുപ്രസ്തുതകൊണ്ടിരുന്നതു്.

തൃഷ്ണി:—നമ്മുടെ രണ്ടുപേരുടേയും രക്ഷാകർത്താവായ അ കൂട്ടം തന്നെയായിരിയ്ക്കാം ഇക്കാല്യത്തിൽ നന്നാണ്

താഴി അപരാധം എൽക്കേണ്ടതു്. എങ്കിലും ചേ
ച്ചിഞ്ഞെട മന്ത്രക്രിയപ്പറി നല്ലപോലെ അറി
യാവുന്ന എനിക്ക് അത്രുതം തോന്നുന്നു. ആത്മാ
ദിഷ്ടനമുള്ള ഒരു രജപുത്ര സ്ത്രീ കൗകിൽ തന്റെ
ഹ്രദയവല്ലഭനെ വരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുകയെല്ലാം
ബുദ്ധിമുട്ടു്?

സത്താ—നിന്റെ അപ്പേരെന്ന വാസ്തവ്യനിയായ ഒരു
നെറു ചിററപ്പേരെന്ന നീ പഴിക്കുന്നതു്. അതേദശം ആ
വയ്യാപ്പുട്ടിട്ടാണെന്നുകിലും എന്നെന്നു പുണ്ണമായ സന്ദേ
തങ്ങൊട്ടുടക്കിയാണു് തൊൻ വിവാഹത്തിലുംപെട്ടു
തു്. അതിനു ഘോത്രവുംണ്ടു്. തൊൻ എത്ര സംഗതി
യും പുറപ്പെട്ടേണ്ടാൽ അംബികയോടു് അനുമതി
വാങ്ങാൻണെന്നുള്ളതു് നിന്നക്കറിയാമല്ലോ. വിവിധ
മഹാശ്രദ്ധയിലും തൊൻ അപ്രകാരംതന്നെ പ്രവർത്തി
ചു. ചിററപ്പുന്ന ആലോച്ചിച്ചു വിവാഹം നടക്ക
ണമെന്നതനുംയുള്ള വ്യക്തമായ അംബികയുടെ
ആശങ്കയാണിതെന്നു തൊൻ നടക്കാം. മുന്നതവന്ന
തൊൻ കേതിളുംപും പരിക്കു ആവർത്തിച്ചു. മുന്നത
വന്നയും തുച്ചായതന്നുതയായ അംബിക നിസ്തൃജ്ഞ
മഹായി അപ്രകാരംതന്നെ ആശങ്കാപിച്ചു—

ഈതുയും ചരണ്ടു് കണ്ണുനീരിൽ മഴക്കി സൈറാമി
നി മനമവലംവിച്ചു.

സദപ്പുത്തനം കയ്യണാമസ്തുണ്ണനമായ ആദിത്രുസിം
ഹമ്മഹാരാജാവിന്റെ സ്ത്രീമഹപുംസുരമായ മേൽനോട്ട്
ത്തിൽ, എന്നാൽ അസാധാരണമായ സപാതന്ത്ര പ്രത്യോ
ട്ടക്കിയുള്ള വള്ളു് സിലിച്ചു തുളസിയുടെ ലോകത്തിൽ
തിനുകര തീണ്ടിട്ടുപോഡുമില്ലായിരുന്നു. സത്യം, ചാരി
തും ഇത്രാഖിക്കും എത്താനം പിലു ആശർശങ്ങളിൽ അ

വരംക്കു് ഇന്ത്യപരമിലെന്നപോലുള്ള വിശ്വാസം ഉറച്ചി ടുഡിംഗായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള ഒരു യുവതിക്കു് ഒരു തിനും മുകളിൽ അനുപ്രസന്നവക്കു് ലഭിക്കുന്നുണ്ടാകുന്ന അസം മിസ്റ്റർത്തേരംടക്കിയാണു് സൗഖ്യാർത്ഥിയുടെ ദിവസമയെ അവരും വീക്ഷണംചെയ്യുന്നു. സൗഖ്യാർത്ഥി എന്നും സവി എന്നും ഉള്ള പദ്ധതിക്കും വ്യജിക്കാവുന്നതിലും തു ലോം അധികമായ ഒരു പ്രേമബന്ധമാണു് അവളും സൗഖ്യാർത്ഥിയോടും ബന്ധിച്ചിരുന്നതു്. തന്റെ അടു സ്ത്രീക്കും പദ്ധതിക്കും അംഗങ്ങളും ബലികഴിക്കുന്നതിനും അവരും തയ്യാറായി. എക്കിലും അവരുംക്കു സപയം അ റിപിസ്റ്റാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവളുടെ അന്തരം സൗഖ്യാർത്ഥിയെ പെടിയാതിരിപ്പുന്ന് ഉതകാവുന്ന സ്വാക്ഷരങ്ങളും അക്കുമമായി തിരിയുകയായിരുന്നു. അംബി കയിലുള്ള വിശ്വാസവും അംബികാസന്നിധിയിൽ മഹിളക്കും അക്കാലങ്ങളിൽ ധാരാളമായി ചെയ്യുവരാം പരീക്ഷണങ്ങളും അവരുംകു് അപ്രതിഫലിക്കുന്നതും തത്ത്വങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിനും സത്രം ചാരിത്ര്യം ഇന്ത്യാദികൾക്കുന്നപോലെ ഇവയുള്ളം യുക്തിസ്വാക്ഷരങ്ങളുടെ സാമാന്യമോ അനന്തരി യോ അതുവരുമില്ലെന്നായിരുന്ന അവളുടെ മതം. തന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സംഗതികളിൽ അവരും അംബികാനും തി അപേക്ഷിക്കാൻതന്നെ അലോച്ചിക്കയില്ലായിരിക്കും എക്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരെപ്പറ്റി ഒരു ലായ ബഹുമാനമാണു് അവരുംകു തോന്ത്രിയിരുന്നതു്. കാരാനായ സൗഖ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രവർത്തിയിൽ അവരും ഒ ക്കുട്ടിയും ഭീജപ്പും, ചെലം മതലായ മാലിന്യങ്ങളെ ചൊക്കു തുളിസിയുടെ ട്രഷ്ടിയിൽ അംബികയുടെ അ അഞ്ചാമുതം കഴക്കിക്കൂട്ടുന്നതു് അവളും പരിപാവനയാക്കി തന്നീൽ്ല. ഈ നിശ്ചയം ഉണ്ടിച്ചേപ്പോഴുകു് താൻ അന്തരു വരെ താന്ത്രൂനിശ്ചയിരുന്ന അനക്കന്ധാന്താപാലിക്ക

കൂട്ടിലും കവിതയാഴക്കി അവരെ ബാജ്ഞയാരയിൽ മഴ കിച്ച്. സന്താമിനിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പറത്തു:—

വേച്ചി, വിശ്വം തൊൻ മാപ്പുചോദിച്ചുകൊഞ്ചുട്ടേ. തൊൻ വലിയ കർന്നവളഭയാണ്. കഷ്ടം ഇതുംകാലം വേച്ചി എന്തല്ലും അനവീച്ചിരിക്കുണ്ട്. യാണ്ണിംഗൾജേജും സ്ഥിതിയും ദയനിയംതന്നെന്നയാണ്. സന്ദാ:—തുളസി, അക്കായ്ത്തിൽമാതുമേ എനിക്ക് അല്ലെങ്കിലും സമാധാനമുള്ളത്. അദ്ദേഹം എന്നെന്നു മനിശമിതിയിലോ ചട്ടമാറ്റത്തിലോ ധാതോങ്ങ് അസാധാരണതപ്പും കാണുന്നിട്ട്. എന്നു പതികരിക്കുക്കും ഒരു മാത്രക്കയന്ന് കുടക്കുന്ന കൊണ്ടാട്ടം. യാണ്ണിലും അദ്ദേഹത്തിന് അതിങ്കടന്ന ഫേമമുള്ളതു്. യാണ്ണി വല്ലാത്ത ഒരു നാക്കികയുമാണ്. ഒരുക്കാലത്തും ഒരു പതിനിയേ, സഹായിക്കുന്ന തുമലു. ഭാവത്തുംതിന്നു ബാഹ്യാനഭവങ്ങൾമാതും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് എന്നെന്നും തുളസി, എനിക്ക് “അതു.....സമാഗമം ലഭിച്ചിവസം ഇം മാതൃത്വത്തിന്നു കുനികാത്ര ഫലം തൊൻ അടയ്ക്കും” അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അതോടൊന്നിച്ചു് എന്നു അതരംഗത്തിൽനിന്ന് എന്തോ ഒരു ചൈതന്യസാംകുടി എന്ന വെടി തത്തുപായി. ഇം ഉടക്കമാതുമാണ് തൊൻ നിന്നു ജേജുനു സമർപ്പിച്ചതു്.....എന്നു നീ പറത്തുവദ്ദേശം, തബന്നു വുഡയം വരിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തക തന്നെന്ന വരിക്കുക അപ്പേക്കിൽ മരിക്കുംഡാണ് ഒരു രജുപുത്രം സ്കൂളി ചെരുംബത്തെന്നും. എന്നാൽ ഈവ

യേം തന്നെ ദ്രാവ്യമല്ലെങ്കിലും മുന്നാർത്ഥതാൽ വഴികുടി ഉണ്ടാവിയെന്ന്. അതായതു് തന്റെ എല്ലാ യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ആ അഭിനിവേശത്തെ നിശ്ചിയായി നിശ്ചാകരണം ചെയ്യു എന്നതു തന്നെ. അതെന്നിക്കു് സാധിച്ചില്ല എന്നതു് എന്നറ്റ അശക്തത, അതിൽ എന്നിക്കു് മോഹംപോലും തോന്നാ തത്തു് എന്നറ്റ ഒഴിപ്പും. ഇപ്രകാരം മലിനയായ എന്നൊട്ട് സഹവസ്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി നീ വേണ്ട പോലെ ആലോചിച്ചു പ്രഖ്യാതിക്കുക.

അപ്പോഴേക്കു ക്ഷേത്രത്തിനെളിൽ ദീപാരാധനയ്ക്കു സമയമായെന്നാളിൽ വിവരം ഉത്തരോധാധനം ചെയ്യുകൊണ്ടു് ഒരു ശംഖാം മുഴങ്ങി. “വീണ്ടും താൻ ചാപല്ലും കാണിക്കുമോ എന്ന പരിക്ഷിക്കാനാണോ ചെച്ചി ഇതു പറയുന്നതു്.” എന്ന പരഞ്ഞുകൊണ്ടു തുള്ളി സംഭാവനിനിയെ പിടിച്ചു എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു രണ്ടുപേരും കൈകോര്ത്തപിടിച്ചുകൊണ്ടു് ക്ഷേത്രത്തിനകത്തെയ്ക്കു കടന്നു.

അല്പാധി നം.

സംഭാവനിയും തുള്ളിയും ഇപ്രകാരം കോട്ടയുടെ മതിലിന്റെത്തു മുകൾഭാഗത്തുനിന്നു് ക്ഷേത്രത്തിനെളിലേ യും മറന്നു ആ ക്ഷേത്രത്തിൽതന്നെ രംഗപോദ്ധാരത്തു ക്ഷീണിക്കുന്നും ജനസ്ത്രീമാക്കുന്നതെന്നാളിൽ നാടകനിയമത്തെ അംഗീകാരനെന്നപോലെ, താഴുവരുത്തും വിസ്താരമെറിയ മെതാനത്തിൽ ഒരു യുവാദ്വും പ്രത്യക്ഷിക്കായി. സാധാരണയിൽ കവിതയെ വേഷയാടി അശൈശ്വം ഇല്ലെങ്കിലും, ചുറവും പ്രകൃതിയുടെ രാമാനീയകും ഉയർന്നു.

ലൂഡോയ നേതൃത്വപദ്ധതി പാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് മറമായി നടന്നും, ഇടയ്ക്കിട്ടു നിന്നും, സൈപ്രസ്സിനും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ യുവാവിൽ സർവ്വാധിനിമായി തിള്ളണി കണ്ണെടുത്തു സാധാരണമല്ലായിരുന്നു. അധികാരിക്കുന്ന തേജസ്സ് സാധാരണമല്ലായിരുന്നു. അതുനാഭവും സംതൃപ്തിയും സ്വീകരിക്കുന്നവായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്ഥാനിയായ ഇതു റസ്സുകൾ ഇടയ്ക്കിട്ടു മരിയുംാരും ചുണ്ണംചുരുക്കുന്നും പുഞ്ചിരിപ്പുടലത്തെ ആളുക്കാ ദന്തം ചെയ്തുകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ മേഘക്രമങ്ങൾ എന്ന പോലെ താഴേപ്പറയുന്നപ്രകാരത്തിലുള്ള വില മനോഹരമാക്കി അധികാരിക്കുന്ന മനസ്സിൽ കടന്നുടരുന്നു. “കഷ്ടം ഇതുപരംന്നു കാണണ്ടാതിരേകമോ മനസ്സുന്നു കൂത്തുപെട്ടു എതിനെപ്പറിയാൻാം”, കുടുതൽ അതുകൂടുതലും ദേശത്തെന്നു തൊന്തരിയുന്നില്ല. ഇതാ ഇതു വിസ്തൃതമായ നവചുരുജ്ജും ടെക്നോളജിക്കളും ധനസ്ഥലിയോടും സമാധാനമായി കഴിത്തുകൂട്ടുന്നു. അതു പോലെതന്നെ നമ്മുടെ ശിവന്നറവും, പ്രത്യേകിയും ഇതു യും പ്രസാദിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ട് രാജ്യങ്ങൾ ടുംബും. ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രജകളുംപൂജാലെതന്നെ സപ്പധമായി അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ പ്രയതിച്ചു കടംബ ക്കുളെ പുലത്തി സംതൃപ്തരായി ജീവിതം കഴിക്കുന്നു. ഇതുകൂടുക്കം തന്മിൽ താത്താരു കാണണമുണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ അള്ളുന്നു ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരം കാഞ്ചുക്കു നടക്കുന്ന യാണകിൽ സ്ഥിതിക്കുള്ളാക്കു എങ്ങനെ മാറിപ്പോകും. ലോകോപകാരത്തിനായി തൊഴിലിലേപ്പുട്ടിരിക്കുന്നവർ ലോകസംഘാരത്തിനായി കച്ചുകെട്ടി മുഖ്യമായി വനിതകളുടെ ലളിത്ത്വങ്ങളായ ശരീരങ്ങളെ അലക്കരിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളായ ലോധിജാതങ്ങൾ പരസ്യരം കത്തി

മുറിവേൽപ്പീശന കൗൺസിലിനും വാഴക്കളിലും അനുകൂലമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഇതിനുകൊരുണ്ട് ഘോഷിച്ചുവും ഇന്ന് ആക്കം ടാക്സാൾ പാടില്ലാത്ത റിയൽറ്റിൽ പഴയതാണോഹാത്. എന്നാൽ ഈ പഴയതാണ് ആ വൈരാത്രെ ചാവന മാക്കി അതിനും നിരുതനും അവയ്ക്കര്ത്തവ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും. ഒരു രാജകുടംബവങ്ങൾ തമ്മിൽ ദോജിച്ചു ഡോക്കേ ഫൂം കീഴുക്കേണ്ടതുകൂടായും ഫോക്കേഡുപോത്.” നിന്തിയുടെയും മന്ത്രി സപ്രഭാവത്തിനും ഘോഷിച്ചുവും മുരി, ഇവ യൈപ്പുറാറി ആലോച്ചിക്കുന്നും യുവാവിനും ഉള്ളിൽ വളരുന്ന് കൊപ്പേക്കാണ്ട് മുഖത്തിനു കുതിരയും ഗതിക്ക ശീലതയും വർഖിയും. വീണ്ടും പ്രകൃതിയുടെ സംശയം തുണിക്കുന്നതിനു മുഴുവൻ പുലി പ്രശ്നത്താകം. ഇങ്ങനെ ഓഫീസിക്കാട്ടുന്നതിനും മതിൽക്കെട്ടിനു തുല്യം സംശയിച്ചുപ്പോരുന്നു യുവാവിനെ ദൈർഘ്യക്കുത്തിരുത്തുന്നതും മന്ത്രിയുടെ ശ്രദ്ധനിനും നിവാഗ്രഹനും ചെയ്യുന്നണായിരുന്നു. അതു തുല്യമായിരുന്നു. സംശയമിനിയുടെ ദീശ്വരായ ദേവതാ രാധനയുടെ ചടങ്ങകളിൽ മുഴുവൻ ട്രഞ്ചേക്കാളിക്കു പതിവില്ലെന്നു കേൾക്കുന്നതിനു പുറത്തുവന്ന സംശയമിനി യുമാജിഡായ സംശയണത്തെ തുടന്ന് പലതും ചിന്തിച്ചു കൊണ്ട് നില്പിക്കേണ്ട ഇന്തും ഘോഷിക്കുന്ന പതിവിലും പതിവിന്തും അഭ്യന്തരംമായ അനുത്തിനും യുദ്ധവും താരം ആകുള്ളങ്ങളായി ആശുപിക്കുന്ന അവിടെ സക്രാന്തി വിഹിതം ആകുള്ളങ്ങളായി ആശുപിക്കുന്ന അവിടെ സക്രാന്തി യും പ്രതിബിംബിച്ചു ആ മുഖത്തിൽ അവ ലഭിച്ചു. ഈ ദേശിപാതത്തെ താൻ ഏതുപ്രകാരത്തിലോ അറിഞ്ഞിട്ടുന്നോലെ ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തുളസിയുടെ നേക്കും ആ യുദ്ധവും ദേശിപിക്കേണ്ട ഉയർത്തി. പ്രാകാരാന്തരംശരത്തും സ

സ്ഥാകാലത്തിലെ കപിലവർഗ്ഗങ്ങളുായ മേഘസമ്പര്യങ്ങൾക്കനുബന്ധം പരിവേഷത്താൽ പരിശോഭിച്ചിരുന്ന ആ സൂര്യ ശ്രീവിഗ്രാഹത്തിൽ അവയും ലക്ഷിച്ചു. ഇങ്ങനെ പഠണ്ണരം വീക്ഷണം ചെയ്തു കൊണ്ട് അവൻ നാലത്തു നിമിഷങ്ങൾ നിന്നും.

മുഹമ്മദീയരകട ആകുമണ്ണശേഷം പക്കതി അവരുടെ ദിവസങ്ങൾക്കും നിമിത്തവും പക്കതി ജേതാക്കന്മാരായ അവരുടെ അനുകരിച്ചും ഹിന്ദുവനിതകളുടെ ഇടയിൽ ‘രേഖാജ്ഞാ’ സന്റുദായം പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സംഖ്യാദി, സഭമാദരൻ, അദ്ധ്യൻ അമ്മ, ഭാര്യ ഭർത്താവും എന്ന നിശ്ചിതങ്ങളുായ അപ്പുവം ചില വാസ്തവികങ്ങളും വീക്ഷണങ്ങളായുത്പന്നം ലോകൻ അനവലിക്കുന്നിടത്തല്ലോ എന്ന്, അതായതും അനുസ്മൃതിയിൽ ഒരു പുഞ്ചശിഖരം അഞ്ചുപുഞ്ചശിഖരം പതിനേരു പോംബാൽ, അവരുടെ കനലിൽ വച്ചുപോഡി കൈകുള്ളേയെ നാഡിപുംബല ഉടൻ പിൻവലിച്ചുകൊള്ളുന്നമെന്നാണെന്നു നിരത്തിലും— മുകുതിവിരലുമായ— ഭാരതത്തിന്റെ അത്യുന്നിക്കായ അധികിപതന്ത്രത്തിലും മേരുത്രത്തായ— നിയമം അനുംതിച്ചുവരായിരുന്നു. ; സപ്തഗ്രഹവിചാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ശേഷിയുണ്ടാക്കിരുന്ന അക്കാദാശത്തിൽ ചെരട്ടുകൊണ്ട് ഉത്തമാദർശങ്ങളുായ ത്രംഗി, നമ്മുടെ ഫോറും എന്നിവ ക്ഷേപാഭ്യം ആ നിയമം ചോലപ്രസ്തുതായി തോന്നിട്ടില്ല. എന്നമാത്രമല്ല അവൻ അവരുടെ സസ്ത്രണം അനുജ്ഞിച്ചും വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സമാഗ്രമത്തിലാകുടുംബം, സർവ്വാതിരിക്കമായ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രകാശം പ്രസരിച്ചു തുകാണായിരിക്കാം, മന്ത്രശംഖരം അന്യവും ത്രംഗും മാത്രമായിരുന്നു. അവൻ പുഞ്ചിപാതകങ്ങളും അവയ്ക്കും അത്ര നിംഫിയമായിരുന്നു. വിഷയത്തിൽനിന്ന് വൃത്തിച്ച

വിപ്പിക്കാൻ ശക്തമായില്ല. എന്നതനേയുമല്ല, പരസ്യ നം ക്രമതൽ അട്ടക്കന്നതിനം പരിചയപ്പെട്ടുന്നതിനുമായി അനുഗ്രഹം ആ രണ്ട് യുദ്ധവൈദ്യങ്ങളിലും ഒരേ ക്ഷണം തനിൽ അക്കരിയാണ്. പമികനാർക്ക് എവരോടും സംസാരിക്കാമല്ലോ എന്നായും സമാധാനം യുവാവിനു തോന്തി. എന്നാൽ അയാളിടെ നാഡ് സ്റ്റൈലുമായിരുന്നതെയുള്ളി. പല വികാരങ്ങളാലും, ശക്കളാലും, അതശകളാലും സാന്ത്രമായ ആ ക്ഷണങ്ങളിലെ ഗാഡ്മായ നിറ്റ്യസ്ഥതയെ ആലൃഭായി ഭേദനംചെയ്യുതു് തുളസിയായിരുന്നു. അവരുടെ ചോദിയ്യി:—“ആന്ത്രം ഒരു പമികനാഞ്ഞനു തോന്തനു വല്ലോ. നഗരം അരനാഴിക അക്കലെയാണോ”. അല്ലോ വിശ്വാസിച്ചിട്ടു് പോകണമെക്കിൽക്കു കിഴക്കവശത്തുള്ള ശോപ്പര പ്രാരംഭിച്ചി അക്കരുതവരാം.”

യുവാദ്ദീ ക്ഷണങ്ങരേതെയ്യു് കനം പരത്തില്ല. ആ പമാധ്യത്തിൽ മിചിക്കൈനുചോലെ സ്വന്തമാധ്യത്തിൽ ശുതികളിലും ലക്ഷിച്ചുപോയി. ക്രാതെ അയാളിടെ മനസ്സ് അശിരിപ്പുമായി പലതും ചിന്തിക്കകയായിരുന്നു. ദൈവഗത്യാ വന്നംസിലിച്ചു സദർന്നതെ അതു ചെട്ടു് സ്വർഗ്ഗാക്കാനു അയാൾ തയ്യാറാല്ലൂയിരുന്നു. കാഴ്ത്തിൽത്തന്നെ അവരുടെ ഒരു അളക്കടംബവത്തിലോ രാജകടംബവത്തിലോ ജനിച്ച അസാമാന്യരൂപാഞ്ഞനോ” അയാൾ തീപ്പെപ്പെട്ടതി. കേഷത്തിനുള്ളിൽ താൻ കടന്നായ അവളിടെ ബന്ധുജനങ്ങളിൽ നിന്നൊരു രക്ഷിജനങ്ങളിൽ നിന്നൊരു തനിക്ക് ആത്മിയം ലഭിയ്ക്കും. എന്നാൽ താൻ ഒരു മുഖ്യത്തിനു സെമ്മന്ത്രതെയും സ്വാംപ്രതേയും ആക്കമാനം ഇളക്കബാൻ ശക്തിയുള്ളതായി തോന്തിയ ഇതു ദിവ്യസ്വന്തരപം ആവാരയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു് പക്ഷേ, എന്നെന്നേയ്ക്കും തനിക്ക് അപ്രതുക്ഷമാക്കിയാണുണ്ടാക്കിയിട്ടും. അതിനായി മന്ത്രഗതമായ ഇതു അവസ്ഥത്തിൽ

ആവോളം നേതുസംരക്ഷി ലഭിക്കേണ്ട്, കഴിയുമെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും വിവരം ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യാണെന്നു നന്നാൻ അധാരം തീർപ്പെട്ടത്തി. എന്നിട്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“വിത്രുമത്തിന്റെ ആവശ്യം എനിക്കില്ല. രാത്രി ദേഹാന്ത്രിക നവപുരത്തെത്തണ്ണെന്നു ഉള്ളിട്ടു് ഇവിടെന്തെ പ്രതിവിലാസം അസ്വാദിച്ചു തന്നെയാണ്. കാണേണ്ടിയും എല്ലാറിനും ഇതൊരു സങ്കേതസ്ഥാനമാണെന്നുതോന്നുണ്ട്.” എല്ലാറിനും എന്നതിൽ ആ യുവതി ദൈത്യനെ മനസ്സുകൊണ്ടു് അധാരം ദന്നാമതായി പരിഗണിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് തന്റെ സ്വന്തത്തിൽനിന്നും കരെ എവരെത്തെളിഞ്ഞുപോയോ എന്നു ദയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോലെ അധാരം അവയെ ദന്നാനന്നായി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. “ഈ പഥ്രപ്പള്ളിനിന്തെ മെതാനം, ആ കേഷ തും, ആ മനോധരമായ മാതൃമരം, പദ്ധതിമാറ്റിക്കളിൽ മരഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സൗംഖ്യം തന്റെ പ്രതിഷ്ഠാനമെന്ന പോലെ അതിലുള്ള ആ പരിപക്വവും വിപുലമായ മിലം—”

തുളസി— ഈ ഫലത്തിന്റെ മാധ്യമം തെള്ളുറി യാതുക്കാൻ എല്ലായ്ക്കും പുക്കഴിത്താരണ്ടു്. അതിന്റെ യാമാത്മ്യം അനാവേഞ്ഞാണ്ടുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. ഇതിനെ ആളുകൾ സ്വീകരിച്ചു് അനന്തരയിക്കണമെന്നോളം.

ഈ യും പാതയു കാലിലെ പെയവിരല്ലക്കരി ഉം നീ നീനു് ഇടതു കൂട്ടായ മരഞ്ഞിന്റെ ശാഖകളെ തുരക്കിക്കൊണ്ടു് വലതുകൈകെ ഉയർത്തി അത്രുതകരമായ മെയ്ലും ലാഘവത്തോടെ അല്ലും മുകളിലായി നിന്നിരുന്ന ഫലത്തെ അവരം പറിക്കാനെന്നാൽ ബന്ധപ്പെട്ടു. മുളബമായ ഒരു ലതയുടെ സർവാംഗാഭ്യൂഷം സിലിച്ചത്രപോലുള്ളിട്ടു് നവ്യം ഗി കൈവന്ന ആ മരഞ്ഞിനോടു് തനിക്കു അസാമാന്നമാ-

യ അല്ലെന്നുയാളും, ഈ പരിഗ്രമം ആ കുറാംഗിക്ക് അംഗങ്ങുപമാണോളി ശൈത്യാളും വ്യാകലമനസ്സുനായി തനിട്ടും ആ കാഴ്ചയിച്ചുള്ള അഭിനിവേശം നിഖിത്തം നിഷയാത്മമായ ഒരു ലോഹ്യവാക്കിന്റെപോലും യുവാവിനു ശക്തി ഉണ്ടായില്ല. തുളസി പെട്ടുന്ന് പഴം പരിച്ചു് താഴോട്ടിട്ടുകൊടുത്തു. അവളിം സപ്തത്രുവിന്തയായിരുന്നില്ല.. ഒരു പമികനോട് സാമാന്യമായ മന്ത്രാദ കാണിക്കുന്ന കാഞ്ഞത്തിൽ ഇത്രവരെ ഉണ്ടാക്കാത്ത ഈ സംഭവം തനിക്ക് ഇന്നംണ്ടാവാനെങ്കിൽ മേതു അവക്ക് മനസ്സിലായി പ്പു. സംഭാമിനി തന്റെ ഇം പരിശേഷം കണ്ണാൽ എന്തു പറയുമെന്നോരും് അവളുടെ മുഖം ചുവന്ന. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ സകല സംഭാഗ്യങ്ങളേയും സംപിണ്ണിതമാക്കി കൂട്ടിൽ ലുട്ടുകൊടുത്താലെങ്കെന്നെന്നേ അതുപോലെ അവധാനത്തോടു കൂടി ആ ഫലത്തെ സ്ഥികരിച്ചുകൊണ്ട് “എന്നെന്ന സഖ്യാരങ്ങൾക്കുള്ള ഫലം സിലവിച്ചു” എന്നമാത്രം യുവാവു മന്ത്രിച്ചു. ഇം വാക്കുകൾ കേടുപ്പും അവളുടെ നിശ്ചാസവേഗം ദന്തിരട്ടിച്ചുവോലെ അവരിക്കു തോന്തി. “ഹദയമേ! നാഗരികനായ പമികന്റെ അംഗിവാക്കുകൾ കേട്ട നീ ഇങ്ങനെന കത്തിച്ചു ചാട്ടുന്നതെന്നില്ല” എന്നിങ്ങനെ തന്നത്താൻ നിയന്ത്രിയ്ക്കാനെത്തുടർന്നുമാറ്റുമെന്നും അരംഭിച്ചുപ്പോഴുക്ക കേൾത്തിൽ നിന്ന് “തുളസി” എന്ന സംഭാമിനി പിളിയ്ക്കുന്നതായി അവരിക്കേട്ട്. “ചേച്ചി ആരാധനം കഴിത്തു് ഇപ്പോൾ എന്തും. എന്ന ഇം നിലയിൽ അവൾ കാണാത്തു്. അങ്ങോടു തന്നെ ചൊയ്യേണ്ണാം” എന്നവരും ഉറച്ചു.

അപ്പോഴേയ്ക്കു സന്ധ്യയ്ക്കു ചേരുക്കോൻ പോകുന്ന ഒരു പക്ഷിവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു കരച്ചിൽ കേട്ട്. ഇതു “നമ്മുടെ ചന്ദ്രമാസന്റെ സങ്കേതധപനിയാണെല്ലാ. അയാൾ ഇവിടെ തുല്യോം അടക്കതു് — കോട്ടയുടെ തേരേക്ക്

അതകിൻ—എത്തിയിരിയ്ക്കണം. ഇന്ന് വെക്കിട്ട് ഞൊന്തിവിട്ട കാണാമെന്ന് അയാളോട് പരഞ്ഞിരുന്നു. അധികാരി നീക്കുമ്പോൾ അയാളോട് യാതുപറയുന്നതുമെങ്ങെന്നു? “എന്നാത്” യവാച്ചു വിഷമിച്ച.

അപ്പോൾ തൃപ്പി പറഞ്ഞു—നേരം രാത്രിയാകാരാ തിരിക്കുന്നു. അതിലും എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ കടമെയേ വേണ്ടപോലെ നിവർത്തിക്കാത്തതിനെ ക്ഷമിച്ചു് എനിക്കു ഈ പ്പോൾ തന്നെ മടങ്ങുവാൻ അനുവാദം തരുന്നു.

“അതുമുട്ടു സഖ്യനും കാണാതെനെന്ന അതു മഴുവൻ നിവർത്തിച്ചു് എന്നു കടപ്പെട്ടതിയും കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു” എന്ന യവാച്ചു മരച്ചിപ്പാരത്തുകഴിയുവോഗയ്ക്കു് പിന്നെയും അതു സങ്കേതധന്യപനി ദിശയിലുമാക്കമാറു ഉച്ചസ്പർശത്തിൽ ഉയൻ. “കളിൽ വളരെ അടിത്തത്തികഴിഞ്ഞു. പുഷ്ടിനാണുള്ള അപവാദത്തിനു് ഇന്നാലുമായി ഞൊൻ പാതമായിക്കൊള്ളടു. എന്നു തീർപ്പെട്ടതിനി വളരെ പ്രയതിച്ചു നാവിനെ തനിക്കു വണ്ണംവദമാക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ തുടൻ—“അതുമെന്തും അതുവായാണു്? അംബികാക്കുന്നതിലെ ഇന്ന് അതരാധന ഇന്നു ധാരാളിക്കമായി അനുജ്ഞിക്കുന്നതോ അല്ല പതിവായിത്തെന്നയുള്ളിട്ടുണ്ടോ?”

“വാരത്തിൽ രണ്ടുവരണ അതായതു് ചൊല്ലുമ്പു വ്യാഴനം ഇവിടെ ഞാനം ചേര്ത്തിയുമായിവന്നു് ദർശനക്കിക്ക പതിവാണു്” ഇതുമുംപാരത്തു തൃപ്പി കൈ മരം സൃഷ്ടിതോടും പ്രണാമതോടുംകൂടി ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലേണ്ണു മരഞ്ഞു.

അംഗ്രേഖം റ.

നവപുരത്തെക്കാടി പ്രാബല്യംകുടിയ രാജുമാൻ^o ശിവനഗരം. നവപുര രാജവംശത്തെക്കാടി പുരാതനത്ത് വും, മേനമയും സിലിഡിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്^o ശിവനഗര രാജവംശം. അവിടത്തെ ഇപ്പോഴുംതെത്തെ രാജാവായ ജയചന്ദ്ര ഗൾ പുത്രനാണ്^o നമ്മുടെ യുദ്ധാവൈനം^o വായനക്കാർ ഉള്ള മിച്ചിരിക്കമ്പേണ്ടു. അയാളുടെ പേര് വീരസേനന്റെ എന്നാണ്^o. നവപുരത്തെ തങ്ങരാക്കി അധിനികമാക്കണമെന്ന പഞ്ചക്കുപണികൾ ശിവനഗരരാജാക്കന്മാർക്കുംഭാരിക്കുന്ന അത്രമാം പതിനുട്ടു ശക്തിയാട്ടക്കുടി ജയചന്ദ്രനിലും കടികൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വീരസേനന്റെ പല ആവസര അഭ്യന്തരം പല കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു് അപ്പേരുന്ന അഭിനിവേശത്തെ തടയുവാൻ ശുമിച്ചു. നവപുരം പണ്ഡത്തെ തിലും വളരെ ശക്തിമുത്തൊഴിട്ടണ്ണും ഇപ്പോൾ അവരോടെയുള്ളതു് അപജയമെത്തുവായേക്കാമെന്നും അഡാർ പറഞ്ഞു. അതെന്നും മലിച്ചിലു. ഒട്ടവിൽ അവരുടെ യോജിച്ചുള്ള ആരുലോചനാഫലമായി കൊ തീച്ചു പൂട്ടുന്നതി. വീരസേനനും തന്റെ സമവയസ്തുനും സവാധുമായ ചന്ദ്രമാസനംകുടി പേശപ്പെട്ടുന്നരായി നവപുര രാജും മുഴുക്കു കൊ ചുററിസ്വയരിച്ചു വിചാരങ്ങൾ മറ്റൊരാജാവിനെ തെച്ചുപെട്ടുത്താമെന്നും, അതിനാദ്യം നവപുരാക്കമണംതെപറി നിയുധിക്കാമെന്നമായിരുന്നു തീച്ചു. നവപുരഭർത്താമാഴിച്ചു് ആ ദേശത്തിന്റെപക്കിണം ശം മുഴുവൻ സവയരിച്ചുകഴിഞ്ഞെതാ അവസരത്തിലുണ്ട് നാം വീരസേനനമായി പരിചയപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ഇടയായിരിക്കുന്നതു്. ആ ഉൽക്കുഞ്ഞാശയനായ ജുവാവിന്റെ അഭിപ്രായം നാം അറിഞ്ഞുവല്ലു. ചന്ദ്രമാസത്തെ അനേപ്പശ്ശു

തനിന്റെ കിള്ളുകളും ഭാഗവും വിട്ടിരുന്നു. നവപുരാഥർത്തിൽ പ്രദേശിക്കുന്നതു് ഒരുമിച്ചുവാമെന്നും അംബികാഭർത്തിനു സചിപ്പംവച്ചു് ഇന്നതിവസം കണ്ണകുടാമെന്നും അര വർ ചെയ്തിരുന്ന നിശ്ചയമനസ്സിലുണ്ട് വരുമാസൻ സങ്കേതയപനിയും പുജപ്പെട്ടവിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ സ നിധിത്തനായതു്. തനിക്കു സിലിഡിച്ചു അവിച്ചാരിതമായ സമാഗ്രമഞ്ചുത്താനും വരുമാസൻ ഗ്രഹിച്ചുക്കുമെന്നും ത എൻ്റെ മുഖ്യതന്നെ തനിക്കു പ്രതികൂലമായ സാക്ഷ്യം വ ഏഴുക്കുമെന്നും ഒക്കിച്ചു് കാലങ്ങേരാവികളാൽ അനുവ ചീനമായി, ആരന്നാസാന്നമായി തനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ട ലോകത്തിൽനിന്നും മാറ്റ പിന്നവലിത്തു് സപ്രഹരി തത്ത്വം ബാധ്യഭാവങ്ങൾക്കു പ്രകടിച്ചിക്കാൻ ശുമിച്ചു ക്കുമ്പന്തിൽ വരുമാസൻ പ്രത്യുക്കന്മായി കണ്ണ ഉടൻ തന്നെ വീരഭേദനും ബഹുപ്പെട്ടു് സെഫ്റ്റ്‌റൈസ്റ്റിച്ചു ഒരു മര മാസക്കുതാടി രേഖയുപരിസ്ഥിരം സവാവിഞ്ഞെ കൈകൾ പിടിച്ചു കല്പകി തുടങ്ങുന്നതു് ചീല ചോല്ലങ്ങൾ ആരം ഭിച്ചു. “വരുമാസ, നിന്നു സെഞ്ചുംതന്നെന്നയാണെല്ലാ. എവിടെയെല്ലാം സമുരിച്ചു? എന്തെല്ലാം കണ്ടു? ഇന്നു തന്നെന്നയാണോ ഇങ്ങോടു പോന്നതു്?”

വരുമാസൻ:—നില്ലേണേ, നില്ലേണേ, ഈ പ്രസ്താവ ഹ്യതിനു തൊൻ തൊൻ കീഴടക്കി അഭ്യന്തര ധാരിക്കുന്നു. കു മാരനെ കാണാൻ കുള്ളുകൾ കൊതിച്ചു് ഇവിടെവ നെന്തിയ ഇം സാധുവിനെ കണ്ടിട്ടു് കുമാരനു സ നേതാഷ്ടതക്കാരം കുട്ടതലായി എതാണ്ടായെ പരി കുമാൻ വ്യക്തമാക്കുന്നതു്. അതിരിക്കുന്നു. അവി തന്ത ചോല്ലങ്ങൾക്കു തൊൻ ദൗനാന്നായി മരച്ചി പായാം. കുമാരൻ നിർദ്ദേശിച്ചുപോലെ നവപുര ദേശത്തിഞ്ഞെ വടക്കുഭാഗം മൃദുവൻ തൊൻ സന്ദർ

ഗിച്ചുകഴിത്തു. ധരിക്കേണ്ട വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ധരിച്ചു കഴിത്തു. എന്നാൽ അതിനിടയ്ക്ക് മഹാരാജാവു തിരമനസ്സിലെ കല്പനയംകാണ്ട് ചാരൻ സൃഷ്ടിചുവൻ വന്നുചേറ്റം.

വീര:—അപ്പുടെ സുഖംതന്നെയല്ല?

ചന്ദ്ര:—അതേ, തിരമേനിയ്ക്ക് സുഖംതന്നെയാണ്. ഈ അദ്ദേഹ കമാരനോട് കല്പിച്ചയച്ചിരിയ്ക്കും ചെയ്യും.

വീര:—എങ്ങനെ? ഒക്കുക്കുന്തു.

ചന്ദ്ര:—കമാരൻ പോയതിലാമേശം മഹമലിയർ നമ്മുടെ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിൽ കുഴഞ്ചുപട്ടവും ചെയ്തുകൂടിയിരായി അറിവുകിട്ടി. സേനക്കെഴു തൊൻ അതാരു ദിക്കകളിലേക്കുചൂട്ടിട്ടുണ്ട്. കമാരൻ ഈ വിവരം അശ്വിനിരു ഉടൻതന്നെ സ്ഥലത്തെത്തി അംവയെ വേണ്ടവണ്ണം നയിച്ചുകൊള്ളണം” എന്ന്.

വീര:—അപ്പുന്നീര ആജ്ഞത്തോലെ ചെയ്യാമല്ലോ. ഈ സന്തനം നമ്മക്ക് പുറപ്പെട്ടാം. ചാന്ദ്രധാസ്, ഈഞ്ചെയുള്ള ചെറിയ ഉപദ്രവങ്ങൾ നിന്തും ഉണ്ടായി ക്കാണണ്ടതന്നെ ഇരുന്നെങ്കിലോ!

ചന്ദ്ര:—വിശ്വശപ്പെട്ട പ്രാത്മന.

വീര:—അങ്ങനെയായാൽ സേനയുടെ ഒരു വലിയ അംഗം അംവയെ തടയുന്നതിൽതന്നെ വ്യാപരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കമായിരുന്നു. വേറൊരു വ്യവസായങ്ങൾ കൂടം അംവയെ വിനിയോഗിക്കാൻ നിറുത്തിയില്ലോ. തെയ്യം വരുമായിരുന്നു.

ചന്ദ്ര:—അപ്പോൾ കമാരൻ വീണ്ടും നവചൂരാവസ്ഥയുടെ ത്തിൽ വെവച്ചുപും വന്നുകൂടിയിരിയ്ക്കുന്നതാണോ?

വീരഃ—എനിക്ക് ഒരിക്കലുംതന്നെ അകാത്തിൽ ആളി ഇവ്വും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു നടക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ട ശ്രമവും എന്ന് ചെയ്യും.

ചന്ദ്രഃ—(ചിരിച്ചുക്കാണ്ട്) :—അതുകുമണ്ണത്തിന് പുർബ്ബ ഗമാകി ഇരു നാട്ടിലെ റജ്യങ്ങപ്പെണ്ണത്തിന് പു റപ്പുട് പരാക്രമിയായ കമാരൻറെ ക്ഷാത്രഗുണങ്ങൾ ഉള്ളക്കൊണ്ടു മാറി നവചുര രാജലക്ഷ്മിഡയാട്ട മുണ്ടു രാഹാലിക്കൂളക്കൊ അനുരംഭിച്ചിരിക്കുന്നപോലെയു ല്ലേ തോന്നുന്നതു്.

വീരസേനൻ ചെട്ടുനോന്ന തെട്ടി—“ഈവൻ്ന് എ തെക്കിലും മനസ്സിൽവച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നതാണോ. അ തേയെ ചെറും വിനേഃദമോ?” എന്ന ശക്തിച്ചു് അല്ലും വിവർണ്ണനായി പറത്തു. “തമ്മിൽ യാതൊരു ശണ്ടുയുമി ല്ലാതെ തങ്ങളുടെ നേതാക്കരായിടെ സ.പാർത്തമത്തിനായി പ്രാണങ്ങളെ ബലിക്കഴിക്കുന്നിവരുന്ന സാധുക്കളിടെ കു മദ്യോഷ്കക. അതുനിമിത്തംബാണ് എനിക്കു യുലത്തിൽ ചെവമനസ്യം. അങ്കുടെ നാശക നവചുരവുമായിട്ട് പോ ആത്മജാഡ ആവശ്യം?

ചന്ദ്രഃ—പുർബ്ബേശരം തന്നെ.

വീരഃ—ചേര. ഓരോ.

ചന്ദ്രഃ—നമുക്കു തരുണ്ണെ കപ്പും തരുന്നില്ല.

വീരഃ—നമുക്കു കപ്പും വാങ്ങാൻ അവകാശമെന്തു്? മന്യു് എപ്പുംശക്കിലും തന്നിൽനാവോ? എത്രകാലമായി കപ്പുംതന്നിട്ടു്?

ചന്ദ്രഃ—നമ്മുടെ നഗരവുലന്നാർ പറയുന്നതു് അങ്ങനെ കപ്പും നാം വാങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി അവങ്ങെട ചെ രപ്പത്തിൽ പറത്തുകേഡവിയുണ്ടുന്നാണ്. അ-

തിലേക്കളുള്ള തെളിവുകൾ എതാണ്ടാക്കു ശേഖരി ചീടുമണ്ഡ്. ഇപ്പോൾ മൂന്ന് തലമുറയായി കപ്പും തങ്ങിലും എന്ന് നിന്മുകമാണ്.

വീര—മൂന്ന് തലച്ചറ വേദം ചൊല്ലിയില്ലെങ്കിൽ ഗ്രാഹക സ്ഥലപരം നശിച്ചുപോകുംപോയാൽ. ആ സ്ഥിതിക്കും വെറും ഇതിഹാസമായിത്തീന് ഈ കപ്പുത്തിന്റെ കമ അവരെ ഒരുവിധത്തിലും ബന്ധിക്കുന്നില്ല.

ചന്ദ്ര—ഉടമസ്ഥൻറെ തീർപ്പുജ്ഞമേൽ തീർപ്പുജ്ഞില്ലോ അ തിരികെട്ട്. കാഴ്ചയ്ക്ക് എററവും മനോഹരമായ ഇ പഴം എവിടെന്നെന്ന കിട്ടി?

വീണ്ടും വീരസേനൻാം അല്ലോ പരിനേമിക്കേണ്ടി യ സം. എക്കിലും അതു വേഗത്തിൽ മാററി ഉറക്കേച്ചിരിച്ചു കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“ചന്ദ്രമാസ, നീ വളരെ ബുദ്ധിമാനാണ് സംശയമില്ല. കണ്ണ തുറന്നുനോക്കു, അതാ അ ആ കാണാനുത്ത് മാത്രമരഹില്ല? ഇതു മാത്രം പഴവുമണ്ണും?

ചന്ദ്ര—ശരി—മനസ്സിലായി—കോട്ടയുടെ മുകളിൽ നിൽക്കുന്ന ആ മരം ആകുമണ്ണാനുവന്നായ രാജപുത്രക്കു സരിയ കണ്ട് അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കുന്നു പാദങ്ങളാളും അ നീറു പ്രസംഗങ്ങളായ ശിരസ്സുകളും നമ്മില്ലീച്ചും ഇ ഫലത്തെ അക്കദേശത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു സമ്പൂര്ണിച്ചി രിക്കയാണ്. ഭാക്ഷിഞ്ഞ വാരിധിയായ കമാരൻ ആ സംശിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

വീര—ചന്ദ്രമാസ, നേരംപോകുകൾ നിൽക്കുന്നു. സൂചി മാവനെവിടെ? ശിവനഗരത്തിൽ നിന്നും ഇപ്പോൾ വന്നവന്നായതുകൊണ്ട് വിശ്വേഷങ്ങൾ ഫലത്രം അവ സു പരയാനാണ്ടാവും. അതുകേരക്കാൻ എനിക്ക് ഉൽക്കുന്നുമണ്ട്.

ചന്ദ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) അങ്ങോഹയാമല്ലോ. നവ
പുരാത്തിലേക്കുള്ള രാജപാതയിൽ പക്കതി ചെല്ലു
ബോധം ഒരു വെറിയ വഴി തിരിഞ്ഞുചൊക്കുണ്ട്.
അപീട ഒരു കർറിക്കാട്ടിൽ സുചിത്രവൻ നമ്മുമെ കു
ത്തിരിക്കുന്ന അങ്ങോട്ടു നടക്കാം.

അല്പായം ③.

നേരം രാത്രിയായിക്കഴിഞ്ഞു. അംഗീട നിലാവെളി
പും ഒരു പദിക്കന്ന് സമീപത്തുള്ള വസ്തുക്കളിൽ താൻ സ
ഖവരിക്കുന്ന പാതയും മാത്രം കാണുമാറ്റ് അല്പാല്പം അ
കാരിക്കുന്നണ്ണായിരുന്നു. ഇതു അവസ്ഥയിലാണ് സു
ചിത്രവെന കാണുന്നതിനാമി ചീരണ്ടുനും ചന്ദ്രമാസ
സംക്രി അംബികാക്രമ്പത്തിൽനിന്നും നവപുരംതുക്കളും
രാജപാതയിൽകൂടി പല നമ്മസംഭാഷണങ്ങളിലേപ്പെട്ട്
നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു. കരെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പിന്നി
ലായി അന്നവുട്ടാളുകൾ ഒരുമിച്ചു് താളക്കുന്നകിലു് പുറ
പ്പെട്ടവിക്കുന്ന ‘പ്രം പ്രം’ ശബ്ദം കേടുതുടങ്കി. അതു പ
ല്ലക്ക ചുമക്കുന്നവരുടെ ശബ്ദമാണെന്നും നവപുരംതിലെ
പ്രഭക്കു ആരുരെക്കിലും സവാരിചെയ്യുന്നതുനും നമ്മു
ടെ ആവാക്കുന്നാർ തീർപ്പെട്ടത്തി, സംഭാഷണത്തിന്റെ
സ്വരം താഴു് ത്തിക്കൊണ്ട് വിശാലമായ പാതയുടെ ഒരു
വരുത്തേക്കു് മാറിനടന്നു. ഉടൻതൊന്നു ഇടതുവരുത്തുള്ള
വിസ് തുതമായ മെതാനത്തിൽനിന്നും വേബാബാ ചുഡ്യും
കേരംക്കാഡായി—പല്ലുനിറന്തെ മൺ പ്രദേശത്തിൽ കുടി
വേഗത്തിൽ ഓടിവരുന്ന കത്തിരകളുടെ കളിവട്ടിയുടെ ‘ബ
കു് ബൈകു്’ ധനനിയാണതെന്നും സുഖമായി. സ്നേഹിത
ക്കാർ തമ്മിൽ അത്യമാഡംായി നേരുന്നുകി. “കമാരൻ

പിന്നവാങ്ങിനില്ലോ. തനിക്കാവഞ്ഞമില്ലാത്ത കലാശങ്ങൾ ഇൽ എപ്പട്ടക്കത്തെന്ന അസ്ഥിരൻറു കല്പനയെ മറക്കുന്നതു” എന്ന് ചന്ദ്രധാസൻ മറ്റിച്ചു. “അവഞ്ഞുകളുടെ ഉദ്ധേഷ്ടാമല്ലോ. അതു നിശ്ചയിക്കുന്നതുവരെ നടക്കുന്ന തീർഘ്യായി പിന്നവാങ്ങിനില്ലോ. എന്നതെന്നെല്ലു കലാശം ഉണ്ടാകാതെ കഴിക്കാണോ വേണ്ടിയു പരിഗ്രമിയ്ക്കോ.” എന്ന് രാജകമാരൻ മരഹട്ടി പറത്തു. “എന്നാൽ ഇതാ മരത്തിന്റെ മാവിലേക്ക് പോരണോ” എന്നപറ തെരുവ് ചന്ദ്രധാസൻ അഡയാംബൈ കുട്ടിക്കൊണ്ടു് മരത്തിന്റെ മരവരുത്തുനടക്കുവന്നു. അവൻ മറവിലായ ക്ഷണംതന്നെ പലുക്കും എതിർവശത്തു വന്നെത്തി. ചുമട്ടകാർ വീണാട്ടു രണ്ടി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നുവു് ആരു അഞ്ചുട്ടുനാർ രേനീ മിഷ്ടതിൽ എത്തി അവരെ വളരത്തു —“പല്ലുക്കു തോ ഇൽ നിന്നിരക്കുവിന്.” എന്ന് ഗംഭീരസ്വപരത്തിൽ രോജയും പുറപ്പെട്ടു.

ചുമട്ടകാർ ഇരു ആരുജനയെ മരക്കാൻ സപ്പള്ളത്തിൽ പോലും ആരലോചിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ദേവിമഹപ്രഭത്രും കൊണ്ടു് അനുശ്ചിക്കാൻ കൈതിയില്ലാതെ നിശ്ചയിപ്പുരാത്നി നിന്നുപോയി. അതേ നിമിഷത്തിൽ ആരു പ്രകാശമുള്ള വേളകൾ ഒന്നമിച്ചു് ഉറകളിൽനിന്നു് മേലോട്ടുചാടി മങ്ങിയ ചന്ദ്രികയിൽ അസംഖ്യം മിന്നൽപിണ്ടുകൾ ഉള്ളപലിപ്പിച്ചു. ഉടനെ തന്നെ മധ്യരത്നഭലമാണെങ്കിലും ആരുജനകൾ നേരുകവാൻ വേണ്ടപോലെ പരിചയിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സപരം പലുക്കിനകത്തു നിന്നും പുറപ്പെട്ടു. “പലുക്കിരക്കുവിന്-ഇവക്കു് ഇരു രാത്രിയിൽ നമെന്ന തടങ്കളു നിറന്തി എന്നാവഞ്ഞമാണു് നിരവേറുവാനുള്ളതെന്ന റിയട്ടേ” — ഇരു സപരം വീരസേനന്റെ ഏഴയത്തിൽ വല്ലാതെ മാറരാലിക്കൊണ്ടു.

സപ്പള്ളാസ്ത്രമായി തനിക്കു ലഭിച്ച സമാഗമത്തിൽ അഞ്ചുറ ചെവികൾ കൂളിപ്പുച്ചിച്ച ആ നൃപരം തന്നെയാ ണിതെന്നും, അപ്പോൾ താൻ കണ്ണ യുവതീരത്തിൽ ഒരാപ്പത്തു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന എന്നും അധികാരിക്കു മനസ്സിലായ ക്ഷണത്തിൽ അധികാരിക്കുന്ന വൃദ്ധയത്തിൽനിന്ന് കുമികമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നേരുതുറി. അതിനു പ്രായമുഖ്യത്തിലായിരുന്നുപോലെ ഇരട്ടിച്ച വേഗത്തിൽ അവ തുടന്നു. ഉദ്ദേശ്യംകൊണ്ട് പജുക്കമായ സ്പർശത്തിൽ അധികാരി മരിച്ചു:—“ചന്ദ്രധാസ, ഒരു സ്ത്രീ ആപ്പത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു. കജതി നിന്നുകൊള്ളുക ” “ഞാൻ പിന്നാലെ ഉണ്ട്” എന്നും ചന്ദ്രധാസൻ മറ്റുപട്ടിപരിത്തു. രണ്ട് പേരും നിറ്റുണ്ടുമായി തങ്ങളുടെ വാഴുകൾ കരസ്ഥമാക്കി. പല്ലകു ചുമന്നവർ ഒന്നിനിമിഷ്ടത്തിനുള്ളിൽ അതു തോഡിക്കിന്നു താഴെത്താക്കി അവിടെന്നും അപ്രത്യക്ഷരായി കട്ടിയുള്ള പട്ടതുണികൊണ്ട് മഴുക്കു ആവുതമായി അക്കുളത്തിലും വെളിയിലേക്കു പരിമിതമായ കാഴ്ച അന്നവ ചിക്കുന്ന രെടി സമചതുരങ്ങിലുള്ള കണ്ണറ ജനങ്ങളുകൾ ഇത്തവശവുംതായ പല്ലകിന്നർ ഇടത്തും വലതുമായി രണ്ട് ഭേദങ്ങൾ നിന്നും. മുമ്പും പിന്നുമായി മറ്റൊന്നുപേരും നിരന്നു. പല്ലകിന്നർ ഇടത്തുവശരുരു നിന്നിരുന്നതു അവരിൽ തലവന്നായിരുന്നു. അഭ്യാസ പല്ലകിനകത്തുള്ള വരേംടായി പറഞ്ഞു:— ‘യാതൊരു ദയവും വേണ്ട നിങ്ങൾക്കായി രണ്ട് കതിരു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കുന്നി നിങ്ങൾ രണ്ടാഴ്ച തങ്ങളോടൊന്നിച്ച പോന്നാൽ മതി’ വേഷംകൊണ്ടും മുഖ്യായകൊണ്ടും മുഹമ്മദിനും മിന്നുകളും കലൻ ഒരു തന്മൂലസംഘമാണെന്നും യുദ്ധക്കമാർ തീർച്ചയാക്കി. എന്നാൽ സംഘനേതാവിന്നുപുറി പെട്ടുന്നു എന്ന തീരുമാനം ചെയ്യാനവക്ക് സാധിച്ചില്ല. ഇത്തരം സംഘനായകമാർക്കുള്ള കുറങ്ങ്യും,

യന്ത്രങ്ങൾ മീംസാലിമുഖ്യം എന്നിവയും ഇവയാൽ ഒന്നു മാക്കാ ഭർമ്മവത്പരവും തീരെ അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. ജാതിവർദ്ധനക്കാരെ മശജനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വൈദിക്ക്യപ്രല ക്ഷണം അധികാരിക്കാഡായിരുന്നതാണോ. താൻചെള്ളുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ മീനതയെ അറിഞ്ഞും അതിലേക്ക് അംഗാട് മനസ്സുറപ്പിച്ചതായ ഒരു ഭാവവും തുല്യവും അടഞ്ഞതു നിന്ന് വിരിഞ്ഞും ഉംഗ്രഹിച്ചതാനീ.

“വള്ളരെ മിതവും സ്ഥാപനപ്രസ്തുതവുമായ അപേക്ഷ. എന്നാൽ തെങ്ങരാക്ക് അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കവാൻ മനസ്സിലെപ്പുകിലോ?” എന്ന മാസ്യം സൗംഖ്യം റിപ്പിക്കുന്ന തും തീരെ നിർഭയവുമായ സ്പര്ത്തിലാണ് പല്ലക്കിന ത്തിൽ നിന്നും പ്രത്യുഥത്രെ ഉണ്ടായതു്.

സംഘായകൻ: — “നിങ്ങളുടെ മനസ്സില്ലായ്ക്കു എന്തും നിശ്ചയത്തിനു ബാധമാക്കുതെന്നും താൻ തീച്ചു പ്രുട്ടതീടുണ്ട്.

അപ്പുന്നരത്നത്തെക്ക് പല്ലക്കിനത്തിൽ വള്ളരെ താഴുന്ന സ്പര്ത്തിൽ എന്നാൽ എററവും ഉന്നശ്ശിത്തതിൽ ഒരു സംവാദം നടക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കി, അക്കമനായി അപ്പുന്നരം കാത്തു നിന്നിട്ടു് അകാദി ത്രാടൻ പരാത്തു: — നിങ്ങരാക്ക അശേഷം അസപാന്ത്യുംഖാക്കാൻ എനിക്ക് ആത്രമാർപ്പിപ്പുകിലും ഇങ്ങനെ കാലവിളിംബംകൊണ്ടു് എന്തെന്നും ഉദ്ദേശ്യം തെറിക്കാൻ അനവബിക്കായില്ല. കാത്തമായി തെങ്ങളാടക്കാനിച്ചു പോരിക്കയേണ്ടി. നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ പരസ്പരംശനത്തിനെന്നല്ല പരഭ്രംശന തതിനു പോച്ചും വിഷയമാക്കാതെ നിങ്ങരാക്ക് നാശു രാവിലെ നവപുരജർമ്മത്തിൽ തിരിച്ചുത്തുകയും ചെയ്യാം. നിങ്ങരാ മനസ്സാലെ ഇതിനേപ്പട്ടിപ്പുകിൽ നിർബ്ബന്ധം വേണ്ടിവരും.”

അപ്പുന്നേരത്തേക്ക് ഒരു നിറുപ്പും. കുടംബത്താലും ത്രിക്കാൻ അനുചരണാരോടു ടെൻ നൽകുന്ന അവളുടെ ശബ്ദമോ പല്ലുക്കിനകത്തുള്ള വയക്കു അനുസരണം മൊഴിക്കുന്ന ഒരു എതാൻം അതല്ലോയി അതു നിറുപ്പുതെന്തെ ഭജിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നും പ്രത്യേകിത്തെന്നു ചെവിക്കൊടുത്തു നിന്നു പോയതുള്ളവേലെ തോന്തി. പല്ലുക്കിനത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു തുല്യമായി സൗഖ്യമാർഹമാണെന്നും വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെട്ടതിനിരിക്കുമെല്ലാ. സൗഖ്യമിനിയുടെ ശാന്തമായ സ്വന്നരമായിരുന്നു അടക്കത്തു പറപ്പുകയും.

“ഞാൻ നവപുരത്തിലെ പടനായകരുടെ ഭാംഗ്യാണും. താൻ നിങ്ങളുംതോന്തിച്ചു പോരാം. എന്നാൽ ഒരു വൃദ്ധസ്ത ചെയ്തിന്തുന്നേം എന്നും ഒരുമിച്ചു തുടി.....ഞാൻ....”

ടെൻ:—“ഈതു് അതിന്തുസിംഹമമാണജാവിന്റെ പുതിയാണും എന്നിക്കറിയാം

സൗഖ്യം:—“അവധിക്കാരിയും കുതിരക്കാടുത്തു് സ്വന്നരമായി നവപുരത്തേക്കു പൊബ്ബാള്ളുവാൻ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കണം.

ടെൻ അപ്പുന്നും അലോചിച്ചിട്ടു് അസാമാന്ത്രമായ അവധിപാസം സ്ഥാരിച്ച സ്വന്നത്തിൽ ഘറ്റേണ്ടു:—“നി കുദാ ബുദ്ധിമതിയാണു്. അവന്തുമില്ലാത്ത നിർമ്മൂല്യ കുദാ പിടിക്കുന്നതു് നിഷ്ഠാപ്രഭവമാണും നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അകയാൽ നിങ്ങളുടെ വൃദ്ധസ്ത താൻ അംഗീകരിച്ചു്.”

സൗഖ്യം:—“എന്നാൽ എന്നും.....സഞ്ചാരിയും” ഒരു കുതിരക്കാടുക്കുക. അവധി കയറി അപ്പുള്ളം നിർബാധമായി പോയിക്കുന്നതുനേം. താൻ ഇന്ത

കരാന്നസതിചും നിങ്ങളോടൊന്നിചും മഹായ കൂർമ്മേൽ കയറിപ്പോരാം.

ഇതുവരെയും മറവിൽ നിന്നിരുന്ന വിരദ്ധേന്നൻ ചെ
ട്ടുന്ന ഒന്നോടുവന്നു. തലവനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അ
യാരു പറത്തു “നിസ്സധാരകളായ സ്രീകൃഷ്ണയി ചെയ്ത
നാ പ്രവഗമകൾ അവരെ ബന്ധിക്കകയില്ല. അവർ രണ്ട്
പ്രേരണയും ഉടൻ അയയ്ക്കുകയാണ് നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതു്.
നിങ്ങൾ ഒരു യട്ടാത്മവീരനാബന്ധിൽ—

ഭന്ന:—എൻറെ വിരത്പത്തിൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്ക
ണമെന്നോ് എന്നിക്കു മോഹിപ്പിലും. എന്നിക്കു സ്രായ
മായി തോന്നുന്ന കരാടകൾ താൻ ചെയ്തുകൊ
ളളാം. നിങ്ങൾ വേഗത്തിൽ ഇവിടെനിന്നും പോ
രുംഡാക്ക.

വീര:—(നിന്ദ യോടുകൂടി) നിങ്ങളുടെ സ്രായം നിങ്ങൾക്ക്
തൽകാലം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തിതന്നെ.

ഭന്ന:—ഈതെ-അതല്ലൂത്ത ഒരു സ്രായം നാം ജീവിക്കുന്ന
ലോകത്തിലിപ്പേനു താൻ അഞ്ചലവപ്പേട്ടിട്ടില്ലവ
നാണോ്. നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടവോളും ലോകചരി
ചയം സിലിക്കന്നോരും അതനുവേമാകും—അതി
നമുമ്പുതന്നെ നിങ്ങളുടെ ഇം കോമളമായ ശരീര
തന്ത അവിവേകമാകുന്ന ദേവതയ്ക്കു
ബലി കഴിച്ചില്ലെടുക്കിൽ—

വീര:—താൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോരും നിങ്ങളുടെ സ്രായം
ഇവിടെ നടക്കയില്ല.

ഭന്ന:—സാഹസികനായ യുവാവും പിടിയ്ക്കിനിവനേ !
ആ മരഞ്ഞാട് ചെത്തു ബന്ധിക്കിൻ.

വിരദ്ധേന്നൻ സംഭാഷണം തുടങ്ങിയ സമയത്തു് ആ
രെക്കിച്ചും അങ്ങോടു ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന എക്കിൽ ആ പല്ലക്കി

നന്നര ആവരണബേണ പരിപ്രേമം കൊണ്ടു ചെയ്യല്ലെങ്കായ അംഗ്രേഷികൾ ഉള്ളിൽനിന്നും അല്ലോ ഉയരത്തിനായും, അഞ്ചുംകാണ്ടിം, ആറ്റോഡംകാണ്ടിം പ്രധിപ്പിക്കുന്ന രാജക്കമാരന്നർ ആവരത്തു പതിയുന്നതായും കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഒരു മാരിൽ തലവൻ പല്ലകിനു തുല്വാം അട്ടത്തുനില്ലയാൽ അഭ്യാസിട്ട കതിരയുടെ വിയത്തുപതഞ്ഞ വശദേശത്തുള്ളൂ ഉയരമലിനേയും ശാതിന്നർ പ്രതിക്ഷണമുള്ള വാലടി ദേഹാം അശേഷം ഗണ്ണിയ്ക്കാതെയാണ് ആ മുഖം പല്ലകിനിന്നും പുരോത്താട്ട സോൽക്കണ്ണം ആരഞ്ഞുകാണ പ്രുട്ടതു്. തലവൻറെ വാക്കു കേടുവെന്നും ആ മുഖത്തിലെ ഉൽക്കണ്ണ പ്രിയസീഭവിച്ചു. പിന്നെ ഉണ്ണാക്കന്ന സംഭവ ഒരു പ്രമിപ്പാൻ നേതൃത്വം ഹല്ലത്തെന്നുണ്ടായി.

നാശകന്നർ ആജ്ഞയും അനാസരിച്ചു് മുന്പുനിന്ന രണ്ടു ഭേദമായം, കതിരയുടെ മുഖത്തെ യുഖാവിശ്വന്നർ നേക്കു തിരിച്ചു. യുഖാവു് മിന്നാൽവേഗത്തിൽ വാരം വീശി. കതിരകൾക്കു മുന്നോട്ടുകാണു വയ്ക്കാതെ മട്ടിൽ നിലയായി. വിശദ്യമാരായ രണ്ടു ഭേദമായം ദേരേക്ഷണാശിൽ മുന്നോട്ടു നേതിങ്ങനുകൊണ്ടു വീരരേഖന്നർക്കു കണ്ണാതെ ലക്ഷ്യമാക്കി വാരംവീശി. അയാൾ പെട്ടേനു നിലത്തിനും പ്രധര മൊഴിഞ്ഞിട്ടു് അതേപോലെ പെട്ടേനു് വീണ്ടും എഴുന്നേ ദൈനിന്നു്, തങ്ങളുടെ ശ്രമത്തിനുനിന്നു മുഴുക്കു പിന്തുവല്ലി യാണു തരംകിട്ടാതെ ഭേദമാരെ അങ്ങോട്ടേക്കു് തന്നെ ഏ തിന്ത്തു ശൈയാനല്ലാതെ അങ്ങോട്ടു് പ്രധരിക്കാൻ അവ ചുക്കു വീംഡും തരംകിട്ടിയില്ല. അപ്പോഴേയും പല്ലകിനു പിന്നിൽ നിന്നുന്നു രണ്ടുപേരും മുന്നോട്ടുവന്നു. അതു കുങ്കിനിനിങ്ങനു ചുറ്റുമാസൻ അവരോടേറു സമരം തുടക്കപ്പി. കുറേ നേരത്തെയും വാഴുകൾത്തമിൽ പിണയുന്ന “സ്ത്രീം സ്ത്രീം” രണ്ടും തുഴുമാരായ പാണിരാജമാരക്കു

സീൽക്കാരമെന്നപോലെ ദയകരവും ഭഗ്നത്രാവുമായി അനു. ചെട്ടുനോ വീഴ്സേനക്കു എത്തിത്ത് ഭക്താരിൽ ഒരാളുടെ വാദം അതുകൊണ്ടുമാറ്റേതെങ്കിൽ പരക്കകയും അതു പിടിച്ചിട്ടിനനു പലത്രു കയ്യിൽനിന്നോ കൈയ്യാരു ശ്രവി ക്കകയും ചെയ്തു. തന്റെ നില്ലുമായതെങ്കെയും വേദന തെയ്യും വാചാലനം ചെയ്തിച്ച ശപമവർഷങ്ങളോടുകൂടി അയാൾ പിന്നോട്ട് വലിഞ്ഞു. ഭൗമകൾ ഇതെല്ലാം ഒരു മംഗലാസ്തോത്രകൂട്ടി വിക്ഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന തെയ്യള്ളം. “സാഭാഷ്” “സാഭാഷ്” എന്ന ശമ്പുങ്ങൾ അമാവസ്യം ശത്രുമിത്രത്വം കുടാതെ അയാൾ പുരപ്പുട്ട വിക്കനംബണ്ണായിരുന്നു. തന്റെ ഒരാതിരാളി പിന്തി റിന്തപ്പും വീരസേനകൾ തരംനേനാക്കി വർലിച്ചു ഉം സ്ത്രജിതതോത്രകൂട്ടി ഒരാറു ചെട്ടുകൊണ്ടു കതിരയെയും ഭക്കനേയും ഒരേസമയത്തിൽ കരിനമായി മുറിവേലിയും ധാരം കതിരു ചെട്ടിൽനിന്തു “ഭക്കനേയും കൊണ്ടു” മെമ താനത്തിലേക്ക് പാതി. തന്റെ രണ്ട് എതിരാളിക്ക തുടങ്ങും ഒരുമിച്ചും അതുകുമണ്ണത്തായ തിരിവും തടയും കൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചും അവരുടെ നേക്ക് വാദം ഓഞ്ചുന്ന തിരപ്പോലും തരപ്പുടാതെയും കയ്യും കണ്ണും മെയ്യും ക്ഷീണിച്ചും വരുമായ ചാര്യാസനോ അതു കതിരയുടെ തിരിവും ചാത്രിലും ഉപകാരമായിത്തീർന്നു. എതെന്നുായി അതിനെന്നു പിന്നവശം കുട്ടകതിരിയുടെമേൽ ബലതോത്രകൂട്ടി ഉത്തമുകയും, അതിനേലിജന ഭക്തനു ശ്രദ്ധയെ ചാര്യാസനോ അതുനാപേക്ഷിതമാക്കിയുന്നു ഒരു ക്ഷുണ്ണ തേതക്കു, വിക്ഷേപിക്കകയും തങ്കലമായി തന്റെ ഏ തിരാളികളും ഒരുവനെ അശക്തനാക്കുന്നതിനോ അയാൾക്കു സാധിക്കകയും ചെയ്തു. എന്നായും പല്ലക്കിനു വല തുവശത്രു നിന്നു ആരം ഉടൻ അവിടെ പാഞ്ചത്താൻ. അഞ്ചുനെ തലവനും രണ്ട് ദിവസാക്കുന്നായും മാത്രം അവ

ഒരുപ്പിലും വീരസേനൻ അർക്ഷണംകൊണ്ട് തന്റെ പരിത്രണമിൽക്കെല്ലാ ഒന്നു നിത്യപണം ചെയ്തു. ചുറ്റുമാസനും താനും വളരെ ക്ഷീണിച്ചുകഴിത്തു. ഇപ്പോൾ മനസ്സിൽനിന്നും തുകിക്കൊണ്ട് അലസനായിരുന്ന തന്റെ എതിരാളി തങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരു എലിക്കെല്ലാണെന്നുപോലെ വിനോദിക്കുകയാണോ എന്ന് അയാൾ ക്കും സംശയം തോന്തി. എത്രെങ്കിലും തന്മുകളും ഉടൻ ചെയ്ത ഫലം ഇന്ധപരേയ്ക്കുയും അധിനമാക്കി വിടണമെന്നും, അല്ലെത്തു ക്ഷീണിച്ചു താഴെ വീഴ്വോളം യുദ്ധം നീട്ടുതെന്നും അയാൾ തീച്ചുയാക്കി. ചുറ്റുമാസ! ഇവരെ അല്ലോ നിരത്തിക്കൊള്ളുക, എന്നു പറഞ്ഞതിട്ടും അയാൾ തലവന്റെ നേരെ വാഴ്മായി പാതയിൽനിന്നും. ആ വരുവു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുത്തുന്നപോലെ അയാൾ ലേശം പ്രധാസം ക്രൂരാതെ ആ അനുകൂലാനെത്തുത്തു ചെരുതു. എതാനും ക്ഷണങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വീരസേനൻ പാലേത്തരം ഭൂതിലും വെച്ചുകൂളിം കുത്തുകളിം പരിക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഒന്നും എതിരാളിയെ സ്ഥൂർഖിച്ചില്ല. ഒട്ടവിൽ വാഴ്കൾ തമ്മിലും ബലിപ്പുമായ ഒരു സമ്പർക്കത്തിൽ വീരസേനൻ വാരം പല ക്ഷണങ്ങളായി നൃജി പിടിമാത്രം അയാളുടെ കൂളിൽ അവശ്യമായി. ഉടൻതന്നെ ശാതിനെ മുരത്തെത്തിരിഞ്ഞതിട്ടും ആ യുവവീരൻ അതുവരെ താൻ അവലുംബിള്ളിത്തനു ക്ഷമയേയും ഉപേക്ഷിച്ചും അരയിൽ തിരക്കിയിരുന്ന കംാരി ഉഴിക്കൊണ്ടും, കതിരയുടെ തലയ്ക്കുകളിൽ ശുട്ടി എതിരാളിയെ മരിവേൽപ്പിക്കാനതിനായി മരംവാടു കതിച്ചു. എന്നാൽ അയാൾ അട്ടതെ ക്ഷണത്തിൽ കതിരയുടെ വലത്തുവശത്തായി രാജപാതയിൽ മലന്ന് കിടക്കുകയായിരുന്നു ഉണ്ടായതും. തന്റെ മുഖത്തിനു നേരേ എതിരാളിയുടെ നീണ്ട വാളി മനസ്സിലും അയാളുടെ മുഖത്തും അതി ദുരഘട്ടം വിശ്വാസിച്ചു.

കിക്കാണ്ടിനന്ന ഹാസവും വീരസേനൻ കണ്ട്. അതുപെ മറോദതാളം തന്നെ ഭസ്യമമർബ്ലൂനോ അധാരക്കു തൊന്തി. വാരംമുന്നിയുടെ സ്കൂൾത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടാക്കു മുഖം അധാരം ശുചിച്ചു. പതിനഞ്ചു ക്ഷണങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അതും പ്രത്യേകവിധങ്ങളിലും ശീഖം തിരിവും അധാര പരിശോധിച്ചു. എന്നാൽ ഓരോന്നിനേയും കൂടുതിയിൽനന്ന എതിരാളിയുടെ വാരംമുന്നു ഓരോന്നിനേയും വിഫലമാക്കുന്നതുമുണ്ടിൽ പ്രവത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക് അപ്രാത്യുമനായ അതു ഫോലൂവും ചോബിച്ചു:—“യീരനായ യുവാങ്ങൾ, നിങ്ങളെ ദൗണും ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ല. എന്നെന്ന ഉപദ്രവിക്കാതെ നിങ്ങൾ പൊഞ്ഞാജ്ഞാമോ?” “എന്നെന്ന കൊന്നാകൊള്ളുക” എന്നായിരുന്നു ഉത്തരം. അപ്പോഴേയ്ക്കു പുഞ്ചയചക്രഭൂക്തം അട്ടശ്ശമായി പ്രവത്തിക്കുന്ന വിധിമാസ്തംപോലെ ഒരു ഘസ്തം പല്ലക്കിരജ്ഞിൽ നിന്നും പുറത്തുക്കുവന്നും സമീപസ്ഥമായ കതിരയുടെ പുരുത്വം വെന്നിച്ചിരിക്കുന്ന സാരം സന്തതിക്കുന്ന ഒരവശത്തായി തിരക്കിക്കിരിക്കുന്ന കംാരിയുടെ കൈപിടിയിൽ ഒരുക്കി. അപ്രാത്യുമക്കുന്ന ശ്രീരംത്തിൽ സ്ഥാപിക്കാതെ അതിനെന്ന അവിടെന്നിനും ഉണ്ടി മെത്ര പോട്ടയത്തി എററാഡും ഉണ്ടോടുകൂടി കതിരയുടെ മാംസം കൂമായ വലതുടക്കിൽ രണ്ടംള്ളുലം താഴോത്തി. യുലുക്കുള്ള ത്തിൽ ഇറക്കി സാമാന്യപ്പെട്ട ദിവുകൾ എററാഡും ക്രൂരക്കാണ്ടു തന്റെ തന്റെ സപാമിക്ക വരംവബമായി നിന്തുക്കു പതിവായിരുന്ന കതിര പിന്നിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ശക്തിമർത്തായ കത്തേരാപ്പോരം ചിരപരിചിതമായ അഭ്രാസത്തെയും ശാന്തതയെയും വെട്ടിന്തു് പിൻകാലുകൾ അതുചുത്തിൽ ചോക്കി നന്നചാടി. അതിക്കശലനായ ഒരവനെ തള്ളി താഴീശത്തിനാണ് അതു മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു അതിമാനം കതിരയും താഴും ഒരേ സ്പൂഷിയാണെന്ന വി

ശ്രദ്ധാസം കാണികരക്കു ജനിക്കമാറ്റു തന്നെ ഇരിപ്പിനും ലേഡം ഭംഗംവരാതെ സ്ഥാനത്തുതന്നു ഇരുന്നു. തന്നെ പിൻകാലുകരക്കു മുള്ളുമ്പം ലഭിച്ച ക്ഷണത്തിൽ കതിര എററാവും ശക്തിയോടുകൂടി മുന്നോട്ടുപാതെതു. എന്നാൽ അതു കൂത്തിയിരിക്കുന്ന നേതാവും കടിത്താൻ പിന്നോട്ടുവേച്ചിവലിച്ച ശക്തികൊണ്ട് കതിര പിൻകാലുകളിൽ പടി ഞെതിരിക്കുന്നും തണ്ട്രം ശക്തികൊണ്ട് രമ്പാസമമാണെങ്കിലും നംചെയ്യുപോയി. എന്നാൽ കതിരയുടെ പിറകോട്ടുജീള ഗതിക്കിൽ-സ്വന്ധമായി, ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുമായി, പി ടിച്ചിക്കുന്ന കംാരിയിലേക്കും അശപ്രത്യാധനേരം മാംസളമായ ജംഗ്ലാപ്പേരും ആര്ത്തുചെന്നു; അഘാധമായ മരിവും എററാ. വേദനയെ തുച്ഛമാക്കിയെക്കിലും കാരണാനേട്ടു ഷണ്വ്യുഗ്രമായ ഒരു നോട്ടം അയാൾ പിന്നിലേക്കയും. ഉടൻ അയാൾക്കു സംഗതിയും മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ഇത്തരംസമയങ്ങളക്കു കടിത്താന്നിനൊരുയവു കിട്ടിയ പ്രോം കതിര വീണ്ടും മുന്നോട്ടുതന്നുപാതെതു. ദോഖാ വും വീണ്ടും മുന്നിലെത്തുപ്പോലെതന്നു കടിത്താൻ മുറ ക്കി. ഉജ്ജപ്പസപലമായ കതിരയുടേയും അതിനേരു ഉള്ള ജപസപലനായ നേതാവിനേരുയും ശക്തികര ദയമിച്ച താങ്ങാൻ സാധിക്കാതെ കടിത്താൻ രണ്ടായിപ്പോട്ടി. സപത്രതനായ കതിര വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടുപാതെതു. കതിരയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത കടിത്താൻ കു തുംബിലും, താഴത്തിനും മുലംചെയ്യുവാൻതന്നു ലേഡം അനവധിക്കാതെ ഒരു മരിവും കാലിലും ലഭിച്ച അതു രണ്ട് തന്നെര നായകത്തെതെ ധിക്കരിച്ച ദയഗ്രന്ഥമായ കതിരമേൽതന്നു നിന്നുമായനായിരിക്കുന്നു, കാററത്തു കരിയിലുപോലെ, വിധിനിശ്ചയത്താൽ മനഷ്യപ്രയത്നം എന്നപോലെ, മെമ്പാനത്തിലെ അന്യകാരത്തിൽ സൃഷ്ടരം അപവാഹിതനായി.

അബ്ദ്യാധം നി.

ഈ സംഭവം ഒരു ക്ഷണംകഴിത്തായിരുന്ന നടന്നിട്ടുന്നതുകിൽ വീരഭസമന്മുഖം ഒരു പ്രിയമിത്തിന്റെ വിശ്വാസം നിലിക്കുന്നതം വിലപിക്കാനിടയായിരുന്നു. റണ്ട് എതിരാളികൾക്കും അയാൾ നിലുത്തിയില്ലോതെ ഇടങ്കൊച്ചിട്ടും ഒരുവിൽ പാതയുടെ വശത്തുനിന്ന് മരത്തിൽ മുത്തുകുംഭത്തും അവരുടെ നിരന്തരങ്ങളിലും ഭയങ്കരങ്ങളുമായ കൂത്രക്കുള്ള തന്റെവാദ്ധത്താൽ അന്യാദിഗമായ സാമർപ്പിക്കുന്നതുവേണ്ടുന്ന തന്റെകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ കയ്യുടെയും ജീവത്തിന്റെയും സസ്യികൾ കഴഞ്ചിത്തു തന്നിക്കു വഹിച്ചുപാലിക്കുന്നതായിരുന്നു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അവ തീരത്തുനിന്നും ശത്രുക്കളുടെ വാളുകൾ തന്റെ ഏഴുമുകളുടെ പാനംവെച്ചുമെന്നും അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ആ ക്ഷണത്തിലാണ് തലവൻ പെട്ടുന്നും അപ്പുതുക്കായതും വീരഭസമന്മുഖം ചാടി എണ്ണിറ്റും താഴേക്കിടന്നു ഒരുവാളിലും കരസ്ഥമാക്കി ചുറ്റുമാസമുള്ള തുണിയും തിയതും. നായകൻറെ നിർദ്ദേശനത്താലും പുതിയ ദൈർഘ്യം തിരാളിയുടെ ആവിർഭാവത്താലും മനസ്സുംകിണ്ടെ ഭേദങ്ങൾ തുമിച്ചുതന്നെ കത്തിരക്കുള്ള വെട്ടിത്തിരിച്ചും തങ്ങളുടെ നായകൻ പോയ മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി അതിഥീപ്രതിഭയും അതും അന്തർഭുബനംവെച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരുപാടുവഗ്രത്യാ വന്നങ്കു ചിയ പരിശാമങ്ങമാത്രും ആശപാസങ്ങനുകൂടി കന്നചുറവിനോക്കിട്ടും വീരഭസമന്മുഖം ചുറ്റുമാസങ്ങനുള്ള പരഞ്ഞു: —“ചുറ്റുമാസ, പല്ലക്കെടുക്കുന്നവർ വളരെ അകലെപോയിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതാ ആ കർഡിക്കാടുകളുടെ മറവിൽ അങ്ങമിലേം ഒഴിച്ചിരിക്കുന്നതായിരിക്കും. കുട്ടിക്കുണ്ടാക്കുവരിക”

ചന്ദ്രധാസൻ വേഗത്തിൽ അവരെ തിരക്കി പുറ ചുപ്പേക്ക്. വീരസേനന്റെ പ്രഭുകൾ താനർജ്ജാതത്തെന പല്ലക്കിന്റെ പാർപ്പത്തിലൂള്ള യവനികയിൽ ബഡിച്ചു. അപ്പോഴെയ്ക്കു ആ യവനികയെ പല്ലക്കിനമകൾവരുത്തെ യുടെ നീകി, തങ്ങളുടെ മുഴുപട്ടണമുള്ളും പിറക്കാടു തജ്ഞി, രണ്ടു സൂര്യരിമാർ, ഒരു തണ്ടിലൂണായ റാഞ്ചതാമരപ്പും ക്ഷേമ യൈനോണം, തങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളെ യുവാവിചന്റെ പ്രഭുക്കു വിഷയമാക്കി. അതിലെവാൻ താനദ്ദേശിച്ചുപോലെ തന്റെ എദ്യങ്ങളായിനിങ്കുടെതായിങ്ങനു എന്ന് അയാറം മനസ്സിലാക്കി. സത്താമിനിയായിങ്ങനു ആദ്യമായി സംസാരിച്ചതു.

സത്താ:—വീരനായ യുവാവേ—നിങ്ങളുടെ അനകമ്പു കൊണ്ടു് ഇന്ന് എങ്ങനും എന്നും സദ്ധാരിയു ചേയും അഭിമാനത്തിനു് ദേഹം വരാതെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടി. റണ്ടു് അശക്തകളായ സൗകര്യ സർവ്വക്കയായ അംബികയോടു് പ്രതിഭിനം ചെയ്യുന്ന പ്രാത്മ നയിൽ സ്നേഹികമാറ്റു് നിങ്ങളുടെ പേരു തുക്കരക്കു പരിചിതമാക്കിത്തരണമെന്ന് അപേക്ഷയുണ്ടു്.

തൃജി:—ആത്മൻ ആരെനു മനസ്സിലാക്കക്കൂടാതെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കുട്ടിച്ചുകൊണ്ടുചെവല്ലക്കുട്ടി ചെ ഫീലേക്കിൽ അപ്പുന്ന തുക്കളുടെ അപരാധത്തെ രീക്കല്ലും ക്ഷമിക്കുയില്ല.

സത്താ:—തുളസി, നാം ഇപ്പോൾത്തെന കറക്കാരാണു്. നാം ആരാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിയി പി. (വീരസേനനോടു്) തുളസി ഇവിടത്തെ മഹാരാജാവു തിങ്കമനസ്സിലെ മകളാണു്. അവളുടെ പിതൃവ്യുപ്തതിയാണു് തോൻ. സത്താമിനി എന്നാണു് എന്നും പേര്.

വീരംസേനൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞത്തു് സമാഖ്യികിയെ
അലിച്ചവീകരിച്ചായിരുന്നു. അധാരം പറഞ്ഞു:—“താനി
തിൽ ഉംപ്രേഷ്ട എന്നതു് മുത്തുത്തിന്റെ പൈശാചിക
പൊന്മന്ത്രിലാക്കിയാൽ എത്താങ്ങ പുജയ്ക്കും ചെയ്യു
വോക്കന സംഗതിയേ ഉള്ളി. വിജയം ലഭിച്ചതു് പോ
തുവേ വിധിവാലവും, മുത്തുകിച്ചു് ആന്ത്യുടെ സമോദ
രിയുടെ മജനാബവലവും നിമിത്തമാണെന്ന് എനിക്കുറി
യാം” താൻ നിസ്സഹായനായിനിലത്തു് മലന്നകിടന അ
വസരത്തിൽ കതിരയുടെ അമേരതുകമായ വികാരവും അ
തിന്റെ മുഖനാട്ടിൽ പാച്ചിലും തുളസിയുടെ കയ്യിൽനി
ന്ന് നിലത്തെക്കു് ആ സമയത്തുനെ പതിച്ചതു് രക്തം
ചുരണ്ടുമായ കാരാരിയും എഴും അഞ്ചാറം കണ്ണിതുന്നു.
തന്നെപ്പറ്റി യുവാവുചെയ്യു സൗതിക്കേട് ഉടൻ തുളസിയു
ടെ മിഥം ആ അല്പമായ വെള്ളിച്ചുത്തിൽ പോലും സ്ഫുരിക്കു
കമാറു്, ചെമ്പരണ്ടിപ്പുവുപോലെ ചുവന്ന് ലജ്ജകൊ
ണ്ട് അവനതമായി. യുവാവു് പിന്നോയും തുടന്ന്. “നമെ
എതിർത്തവരിൽ പ്രധാനിയായ ആരം ശ്രൂവില്ലയിൽ
അതികഴിവനാണു്. എന്നെന്നു സാമത്യ്രക്കാണ്ടു് അധാര
ഒഴി ജയിക്കാമായിരുന്ന എന്നു് താൻ പറയുകയാണെ
കിൽ അതു നീചമായ ഒരു അസത്യമായിരിക്കും. എന്നു
മുഴുപ്പത്തിൽ അധാരക്കു കൊല്ലാമായിരുന്നു എന്നണ്ടാ
യിരുന്നിട്ടും താൻ ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നതു് അധാരിടു
സുജനത്പെ കൊണ്ടാണെന്നു സമ്മതിക്കാൻ എനിക്കു ല
ജ്ഞയില്ല.

സമാഃ—നിങ്ങൾ പറഞ്ഞെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിനു് എ
താണ്ടാങ്ങ സുജനതപ്രയുഷിൽത്തായി എനിയുള്ളും തോ
ന്നി—സപരത്തിലോ വാക്കിലോ ഉള്ള എന്തോ ഒരു
മണം കൊണ്ടാണെന്നു തോന്നാണു. തെങ്ങുംകും ഇ

ആപദ്ധതി പിണ്ണം ഉടൻ തൊൻ എൻ്റെ പ്രിയ സഫോറ്റി തുളസിയെ പുരസ്കരിച്ച് അംബികയെ യുനിച്ചു. എൻ്റെ ചെവിയിൽ വളരെ വ്യക്തമായി ഇം വാക്കുകൾ കേടുപോലെ തോന്തി. “തുളസിയെ അയയ്ക്കുക. നിന്നക്ക് ആപദ്ധതാ മാനഡം ഗമാ എൻ്റെപ്പുടകയില്ല.” ഈ തൊൻ തുളസിയെ ബോധ്യപ്പെട്ടതി, തൊൻ ആലോച്ചിച്ച ഉചായ തനിൽ ഉംഗപ്പുട്ടതൊൻ കാര എൻ പണിപ്പെട്ടു.

വീര.— ഈ തേതാളം വിഭഗം കാഴ്ചയും സുഖന മായ ഇം അനുന്നു ഈ നീചമായ ഒരു കാൽ തനിൽ എൻ്റെപ്പടാൻ ഇടയായതനൊന്നാണോ ദി പക്ഷ ചില്ലനായ ഒരു യജമാനനും അധിനന്നായി രിക്കാം.

സർജാ.— ഒരു കിക്കരനാണനു് എനിക്ക തോന്തിയില്ല. സപതന്ത്രനായിത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. മന ഷ്യൂട്ടു മനോഗതി അവരവക്കുപോലും വശനതമില്ലല്ലോ. മാ! നാം നമ്മുടെ ശത്രുവിൻ്റെ സ്ത്രി പാംകരായി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ആരാ നേനു മനസ്സിലായില്ലല്ലോ.

വീരസേനൻ ഒരു മിഷ്ടേനക്ക് കനും ആലോച്ചിച്ചിട്ടും പറഞ്ഞു.—“തൊൻ ശിവന്മരത്തിലെ ജയചന്ദ്ര മഹാരാജാവിൻ്റെ സീമന്തപ്പത്രനാണു്. എൻ്റെ സ്ത്രീയിൽനിന്നു ചന്ദ്രധാസനമായി തൊൻ ഓശസബ്ബാരം ചെയ്യ യായിരുന്നു.

സർജാ:— നവപുരത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തുവച്ച നിങ്ങൾ കു തന സത്കാരം വിശ്രഷ്ടമായി. തങ്ങളോടൊന്നിച്ചു നവപുരത്തെക്ക വനും, ഇതിനാകാവുന്ന ട്രിമാരം ചെയ്യാൻ തങ്ങളേ അനവിഡ്യുണ്ടുണ്ട്.

വീരഭോഗൻാൾ ഇതിൽപ്പരം രഹാന്നം ലഭിക്കാനില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും എന്നാൽ അടുത്താണ് അദ്ദേഹം അപ്പോൾ നൽകിയിരുന്ന നിർദ്ദേശത്തിനാം ഇതു തുല്യം വിജയമായ ഒരു നടപടിയാകം. അതിനാൽ ബാലപ്പുട്ട് അധികം ചെറുവാരം എന്നും അടുത്താണ് അദ്ദേഹം അജ്ഞത. അതിനും ഒരു വക്രതയാണ് എന്ന നിർബബന്ധിക്കുന്നതെന്ന് എന്ന അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ രൂപാനുഭവത്തെ കഴിയുന്നതും അടിസ്ഥാനവും വേരൊരു അവസരത്തിൽ സഹായകിക്കും എന്ന അനുവദിയും വേണം.

സത്താ:—അടുത്താണ് അതുപേശത്തെ ലംഘിക്കണമെന്ന് എന്ന പറക്കില്ല. എന്നാൽ കമാരൻ സൗകര്യം എപ്പോൾ കിട്ടുന്നവോ അപ്പോൾ ഇവിടെ വരണ്ണമെന്ന് പ്രാത്മനയുണ്ട്. ഗ്രൂപ്പമായിത്തന്നെ വരാം. എന്നതെന്നായല്ല നാമദേഹാഭികൾ പറത്തു പറയേണ്ട എന്നാണ് ഇട്ടുവെക്കിയിൽ തുടങ്ങി അതു രഹം സ്വീകരിക്കാം. തുളസി എന്തു പറയുന്നു?

തുളസി:—ഈതും നമ്മുടെ സഹായിച്ചു അതുപേശാണ് എന്തു അഭിപ്രായവും നാം അനുവന്തിക്കുണ്ടെങ്കിലോ?

വിര:—എന്ന അനുഗ്രഹമീതനായി.

സത്താ:—തുളസി, ചിററപ്പേശാണ്—മഹാരാജാവു തിരുന്നല്ലിലെ—സ്ന്യാനാദാശാഖകൾ, നമ്മുടെ അതിരാറാഡിക്കുകളും നമ്മുടെ അദ്ദേഹം സൂചകമായി, അതു മുദ്രമാതിരം കമാരനെ എത്തുപ്പിക്കുക. കമാര, നവപുരത്തെ കൊട്ടായുടെ തെക്കേവശത്തായി ഒരു ചെറിയ വാതിൽ ഉണ്ട്. അതിൽകൂടി നേരേ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കടക്കാം— മഹാരാജാവിനു പ്രത്യേകം വിശ്രദാസമുള്ള അരുള്

കരിക്ക മാതുമേ ആ വഴിക്ക പ്രവേശമെച്ചി. നട
ജീ കള്ളു് ഒരു ടെൻ നിൽക്കുന്നണംബാധും. കതകിലു
ം തി ചെറിയ പൊരത്തിൽകൂടി ഇം മോതിരം അയാ
ം കൂ കാണിച്ചാൽ യാതൊരു ചോദ്യംകുടാതെ ക
മാരണോ അക്കത്തേക്ക വരാം.

സമാഖ്യിക്കുന്ന ഉപദേശമനസ്സിച്ചു് ഗ്രൂസി
തന്റെ കയ്യിൽനിന്നു് മോതിരം ഉഞ്ഞി യുവാവിശ്വന്റെ നേ
ക്ക് നീട്ടി. രോമാഖവക്കുകിതനായി ആ യുവാവു് അതി
നേ വാങ്ങി. ആ അപ സരത്തിൽ അവക്കുന്ന വിക്ഷേണ
ക്കുറ എന്ന പ്രാജ്ഞത്തിൽ അവക്കുന്ന അന്തരാത്മാവുകൾ
തമ്മിൽ ആദ്ദേഹിച്ചു്, സദ്യംതമമായ ശാസ്യവ്വിധി
ഈതു ശാസ്പതമായ എക്കീഭാവത്തെ പ്രാപിച്ചു എന്നവ
ക്ക് തോന്തി—

അപ്പോഴേയ്ക്കു ചുരുക്കാസൻ പല്ലക്ക ചുമക്കുന്നവ
കിൽ എതാനം പേരുമായി, വന്നാചേൻ. പല്ലക്കിശ്വന്റെ
യവനിക കീഴശാട്ടവിശ്വ. “പല്ലക്കു് എടത്തുകൊണ്ടു വേഗ
ത്തിൽ നടക്കവിശ്വ. തേങ്ങരു പിന്നാലെ വന്നുകൊള്ളാം”
എന്ന വീരാസേനന്റെ ആശാവിച്ചു. അവർ അപുകാരം
പല്ലക്ക ചുമലിലാക്കി ഒരു പത്തടി നടന്നപ്പോഴേയ്ക്കു വീ
ണ്ടം കതിരകളുടെ കൂദാഡിശ്വും കേട്ടതുടങ്കി. പട്ടണ
ത്തിൽനിന്നു തുക്കരുക്കലിച്ചവമായി വരുന്നതു കൊണ്ടു മി
തുക്കുംബായിരിക്കുമെന്നും, രാജകമാരിമാരു തിരക്കിവരുന്ന
പർത്തനെ ആകാമെന്നും വീരാസേനന്റെ തോന്തിയ അഞ്ചു
മാം തെററിയില്ല. നാലുകുട്ടിക്കാണോടുകൂടി ഉള്ളപ്പലവേ
ഷനായ രഹം മുമ്പിലായി വേഗത്തിൽ കതിര രാറിച്ചു
വന്നു. പല്ലക്കിശ്വന്റെ ഒരു വശത്തുനിന്നു് അക്കത്തേക്ക
ഞാക്കി അപ്പുനേരും സംഭാഷണം ചെയ്തു. അയാളുടെ
ചോദ്യംഒള്ളപ്പോരെ മറപടികൾ യാതൊന്നും പുറകിൽ അ

എം മുരത്തിലായി നിന്നിടന്ന വീരസേനനം ചെറുമാസം കുറവാം കേരളക്കാൻ ഇടയായില്ല. സംഭാഷണം കഴിത്തു ട്രൈക്ക് വേഗത്തിൽ കൊണ്ടുപോരും എങ്കാം തന്റെ അക്കാദമിക്കാരുൾ പല്ലുക്കിനെ അനുഗമിയ്ക്കാം ആജാഹാപിച്ചു അയാൾ കതിരയെ നടത്തി നമ്മുടെ യുവാക്കന്മാരുടെ ഒരു ബിൽ എത്തി. കതിരപ്പുരത്തിനുതന്നെ അയാൾ സ്കൂളിലുന്നോക്കീടു പറത്തു:—

രാജക്കമാരിമാക്കം നിഃഖാരം തുണംഉണ്ണായി എന്നറിയുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ പ്രജകർക്ക് അവിടത്തെ സംഗതിയിൽ ശരീരം ബലികഴിക്കുക ധമ്മവും ഭേദ്യവുമായും.”

തന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രോതാക്കളിൽ വേണ്ടപോലെ പതിയാനെന്നപോലെ ഒരു ക്ഷണം അയാൾ മറന്നു അഭവലംബിച്ചു. അതിനു പ്രത്യുത്തരം ഉണ്ണാക്കുന്ന് വീരസേനന്റെ ഒരു ചിരിയായിരുന്നു. ഇതു വക്താവിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തെ അല്ലോ മുൻകിക്കാതിനില്ല. ഒരു നാൽ സ്വപ്നം അനുഭവാരാകാൻ ഇഷ്ടിക്കുന്നവരെപ്പോലെ അനുഭവാർ മറ്റാരമില്ലല്ലോ. തന്റെ അഞ്ചുമോഡനും നിമിത്തമുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നവരും ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ സഭനും അഭിമാനത്തിനു ഹാനികരമായ വിനോദമെന്നു വ്യാവ്രാനിക്കാൻ അയാൾ ശക്തനായിട്ടും. “എന്നാണു നിശ്ചാര ചിരിക്കുന്നതു” എന്നയാർ ചോദിച്ചു.

വീര:—“എല്ലാംകൂടി ആലോച്ചിച്ചും നേര ചിരിച്ചുപോഡി എന്നു ഉള്ളതി. അപകടത്തിൽപ്പെട്ടവരോടും അക്കമുകാനിക്കുന്നതും ഇതു നാട്ടിലെ പ്രജകൾക്കു പാടിള്ളി എന്നതും അഭിഭ്രംഖിനില്ലോ. അതിരിക്കുന്നതിൽ താണ്ടിയുള്ളതിൽ വളരെക്കു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടിരായി തന്നെക്കു ബോധില്ലോ. നിഃഖാരക്കും അതിനെപ്പറ്റി അബ്ദലമായ ബോധിക്കുന്നതിൽ

തായി കാണുന്നില്ല. എന്നിരിക്കേ ഈ നടപി പറയാനുള്ള സംരംഭങ്ങാണ് കഴുതേങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല.

“നിങ്ങൾ ശരിയാണ്” പറഞ്ഞതു. നഡി പറയുന്ന കാര്യത്തിൽ മടിയുള്ളവനാണ് താൻ. പ്രവൃത്തിയിലാണ് എന്നില്ലെന്നായം. ഇതാ ഇതു വാങ്ങിക്കൊടുക്ക.” എന്നപറഞ്ഞ ഒരു മടില്ലിലയും കയ്യും മുഖ്യം നീട്ടി. വീരം സേനൻ ചൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. “ഈതു താൻ കുത്താത്ത ഒരു ഭാഗ്യമാണ്. താനേ കയറിവരുന്ന ഭാഗ്യക്കുളിൽ സാമാന്യമായി താൻ ശക്കുള്ള ക്രട്ടതിലുമാണ്. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ ഇതും നിങ്ങളുടെ കൈ വരുന്തുന്ന ഇരിക്കട്ടേ.”

ഈ യുവാവും തന്നോട്ട് വിനോദത്തിനും ദക്ഷനേടുക ആണോ എന്ന ബലമായ ഒരു സംശയം സ്വന്തമിാനം കൊണ്ട് സാന്തുഷ്ടമായ ആത്മവിശ്രദ്ധാസന്തത ഇപ്പോൾ തണ്ണേം ചെയ്തു ഉള്ളിലേക്കു കയറി. ദക്ഷണം അസ്പദമനായി കഴിച്ചുകൂട്ടിട്ടും അധാരം ഫോട്ടിച്ചു—“നിങ്ങൾ വിഭേദിയനാണോ ?”

വീരഃ—എന്നപ്പറിയുള്ള ജിജ്ഞാസ എന്നിക്കേ ബഹുമതിതന്നെന്നാണ്—സംശയമില്ല. എന്നാൽ നമെ എടപ്പിച്ചിട്ടും ഈ സംഭവവും അതിൽ എൻ്റെ പക്ഷം എത്രയോ നിസ്സാരമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കും നിങ്ങൾക്ക് എററവും നിസ്സാരമായി തോന്നാവുന്ന എൻ്റെ നാമദേശാദികളെ ബാന്തുവണ്ണിയും ഭാരം താൻ നിങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കണമെന്ന പിച്ചാരിക്കുന്നില്ല.

ഈതുംനേരം ഇയാൾ തന്നെ കുത്തിക്കൂട്ടി കളിയാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇപ്പോൾ അഭാരംക്കു മുൻ്ന്

അബാധം വന്ന. കുറ്റികൾ തുറിച്ചു അജ്ഞായ സ്പർ ത്തിൽ “മുള്ളുനായ യുവാദേ, നിങ്ങളോട് ഇതിനും തൊൻ സമാധാനം ചോദിയ്ക്കും. ഇന്നും അവസരമല്ലെല്ലാ” എന്ന പറഞ്ഞു കുതിരയെ തിരിച്ചുകൂടിച്ചു് വേഗത്തിൽ മരഞ്ഞു. അയാൾ പോകാൻ ആരാളിച്ചേപ്പാരു തന്നെ അഭാഷിട്ടെ വാക്കുകൾക്കുത്തരമായി വീരംസേനൻ പിന്നിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “യശൂപ്പിംഹാ എന്നു ക്ഷേപ്പാഴും അതിനും അവസരം തന്നെ എന്നും ഓത്തു കൊടുക്കും”.

തങ്ങാട്ട് സംഭാഷണം ചെയ്തു ആരു യശൂപ്പിംഹുനാ എന്നും പരിഥിംഫിതികൾ കൊണ്ടു് വീരംസേനൻ എന്നപോലെതന്നെ വായനക്കാരം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുമെല്ലാ. യശൂപ്പിംഹൻ അന്തർമ്മിതനായ സമയംതന്നെ അയാളെപ്പറ്റിയുള്ള സുരണാജുംവിട്ടു് അന്നത്തെ സാധം കാലംമുതൽ തനിക്കണ്ണംായ അന്നഭവങ്ങളെല്ലാ പ്രദയചക്ഷണ്ണിൽ പുനരജ്ഞിവിപ്പിച്ചു നിർവ്വർഖനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് വീരംസേനൻ മെന്നമായി ചന്ദ്രധാസൻറെ പിരാകെ അയാൾ പറഞ്ഞ സങ്കരാധിവാദത്തെക്കു യാത്ര തുടന്നു. എന്നാൽ യശൂപ്പിംഹുനു വീരംസേനനമായുള്ള സമാഗമം മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അല്ലെന്നും കുതിര ഓടിച്ചുപോയ ശൈഷം കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാൻമുട്ടുകിയും, തനിക്കണ്ണംായ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും അവയുടെ പ്രതിവിധികളും പററിയുണ്ടു് വിഞ്ഞാപമാണുള്ളിലേക്കു കല്പംഗിതമായ മനസ്സിന്റെ കടിഞ്ഞാൻ മുഴുക്കേ ശിമിലീകരിച്ചും, അയാൾ മെല്ലു സംശയിച്ചു. നഗരംാരത്തിലെത്തിയപ്പോരു തന്നോടൊന്നിച്ചു വന്നിരന്നവരം തനിക്കു് എറബും വിശ്വാസമുള്ളവന്മായ സുധീരനെ ആരംഭ്യംകൊണ്ടു് വളരു അട്ടക്കൽ വരുത്തി താണ സ്പർത്തിൽ ഇട്ടുനെ പറ

என்று.— ஹூந்தத் துற வூவாக்களை ஏற ஸுயிர்க் காளி வழிபாடு. அவர்கள் தாமஸமல் ஸப்ரேஹம் என்ன வேள்ள சுகல விவரணைக்கும் திருக்கி ஏற்கன அரியிக்க என். குதியுமெக்கிற முயமாயி அவர்க் கூயங்கும் ராக்கள். விழேஷித்தும் அவரிற் முயிடு, கிறக்கங்கள் அது ஸுங்கப்புல்லவினை. ஒழிபார மத்துமாயி நான்கி கூலைக்கு என்.

ஈடு வழிரை நீதிக்குதிர முடுப் பிரஸேந்தன் சு முத்துமாஸம் ஸுபித்துவங்கு செப்பரலோஷன் செய்து கொள்கிறை கரிகாடிகளிகிலாயி டெந்மாதை பெ குமாரவும் சில வாசகக்கும் அவக்க கேரக்கூடிட்டு கூ யி. பெட்டு காண்டு மன்றுப்பிலாக்கி அவர் கரிகாடு கூல நிர்ணத அது தெவதாந்திற்கு, மரவித்து நின் மர விலேக்க சுட்டியும் காட்டியும் ஹூந்தது, டெந்மாதை பூத்து யிற்க பெடாதை, ஸுஞ்சுமத்துக்கு முடுப் பாவடுபேரை திரிக்கீர்த பரிசுறப்பேரண்டுக்க வெளியிலைத்தி.

அறவுபூர்வம் १.

அரங்குமலைத்திற்கு சுகலக்குலாநியியாய உடு கூ அது தேஜஸ்தூபிக்கீர்த தீராதநக்காரிக்கூயி நாலுபாடும் கூக்குருவலிக்கும் என்போலையாளர் அக்கீவர், சூ ஜமூளர் துறவுதாய்வதை ராஜ்யாநி திலிதிலும், பல தரத்திலும் கூஜெஸ்தாநும் தேஜஸ்தாநும் டெந்வயி ஸாம நூராஜ்யாநிக்கு ஓரத்திலை மரா புதேஷண்டுக்கிலும் புகாநித்திரித்தும். முந்துவகுவத்திரைக்கங்க வருஞ் குலாஶேஷாயித்திற்கு ஹ்கூலுவத்தும் என்றதிலும் பு கூஶத்திலும் ரூலி புஷ்டி அஸ்வரூபம் ஸப்தாநுராஜு

നക്കത്തോടു പ്രശ്നാഭിക്ഷനണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജധാനി കളിടെ സന്നിവേശങ്ങൾ അലക്കാരങ്ങൾ മേഖലികൾ എല്ലാം അവരവക്ക് കഴിയുന്നതു ദഗ്ധ രാജധാനിയുടെ ശരിപ്പുകൾപ്പായിരുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു രാജധാനിയായിരുന്നു ശിവന്മാരും. ശിവന്മാരത്തിലെ കോട്ട കടനാൽ ഉടൻ അവിടത്തെ പ്രധാന വീമിയും അതു് അവസാനിക്ഷനിക്കുതു് രാജാധാരത്തിന്റെ വിശാലഭായ ദേരം ആയിരുന്നു. അനേകം രക്ഷികളും സുരക്ഷിതമായ ആഗ്രഹ കടനാ പ്രവേശിക്ഷന്തു് വിസ്താരമേറിയ ഒരു തോട്ടത്തിലാണ്. ക്ഷേത്രക്കുളം കളിപ്പിക്കുകയും, ആ നദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുതക്കു പലവിധത്തിലുള്ള ഫലവും ആക്കമാണ്, പുഞ്ചിതങ്ങളും ചെടികൾ, ലതകൾ ഇവ കാണു് ഈ ഉദ്യാനം നിറങ്ങിരിക്കുന്നു. തുറുമെന്നായി സപ്രദീപ്തലം നിറങ്ങു്, അവിടവിട മധുരസപരങ്ങളും ധാരായ ഗ്രാമങ്ങളും വീതി കരണ്ട തകാകൾ, ദൊരത്തിൽ നിന്ന് വാഴാട്ടും വാങ്ങിനിയക്കനാ രാജമന്ദിരത്തിന്റെ പട്ടായൈളന്തിനു് ആ വിശിഷ്ടമായ കട്ടിടത്തെ സ്വീകരിച്ചു പിപഞ്ചതം നിശ്ചലിപ്പിക്കുന്നു്. ഇതിനിൽക്കുറവുമായിട്ടാണ് ഒരുറ്റിന്നനിന്ന് കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള വിശാലമായ പാത. തുറിപ്പുവരം ദൈവവിതങ്ങളും ഉന്നതങ്ങളുമായ സൂംഡങ്ങളും മിനസമേരിയ മാർബീറി തരയും, കിഴക്കേ അരാറുതു് ദൈയൻ വേദിയും ഉള്ള വിസ്താരമേരിയ ദൈ മണ്ഡപത്തിലേക്കാണു് അനവധി പ്രകിട്ടികൾ കയറി നാം ചെല്ലുന്നതു്. വേദിയിങ്ങൽ വിലവിടിച്ചുരും വിചിത്രവേലകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമായ ദൈ പെഴു് സ്രൂണ് കംബു കൂം വിഹിച്ചു് പിരകിലും രണ്ട് വശത്തും ദണ്ഡുവാവട്ടകളും ഇട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിങ്ങലിജനാണു് ശിവന്മാരരാജാക്കന്മാർ രാജരൂപം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നതു്. മന്ത്രിമാരുടെ നിവേദനങ്ങൾ, പ്രജകളുടെ സക്കടങ്ങൾ, ദഗ്ധ രാജധാനിയിൽ

നിന്നുള്ള കരീത്താകൾ, അയൽരാജാക്കമാരുടെ സദ്വാരകൾ, യുദ്ധാവൃത്താർ മതലായവരുടെ കച്ചവടക്കരാറുകൾ എവ്വരുകരണാലി ശാസ്ത്രക്കാലാധലങ്ങൾ, ശാസ്ത്രജ്ഞരും സികളുടെ വിശിഷ്ടപ്രകടനങ്ങൾ, നർത്തകികളുടെ മധുര ഗാനങ്ങൾ എന്നിവ ഒരു റൂഡേക്കാലുമായി ഇംഗ്ലീഷ് മാററാലിക്കാണ്ടിട്ടുണ്ട്. കാലത്തു് ദൈത്യരുമാൻ മുതൽ മല്ലാധാരവരും രാജുകാഞ്ഞങ്ങൾക്കായും, രാത്രി യിൽ രണ്ടുനാമമണിക്രൂർ വിനോദങ്ങൾക്കായും മഹാരാജാവു് ആരാധാനമണ്ഡലങ്ങൾക്കിൽ സന്നിധിതനായിരിക്കും പതിവു്. രണ്ട് സമയത്തും നാട്ടിലെ പ്രക്കമാരും ദാജാവിൻ്റെ ബന്ധുക്കളും ഉദ്ഭാഗശമമായം മാളിക്കും മാജിക്കും. കഴിത്തെ അല്ലപ്പായത്തിൽ വിവരിച്ചു സംഭവങ്ങൾ നടന്നു് രോഫ്റ്റ് തീകയന്ന ദിവസം മല്ലാധാരാ സമയം ആടക്കാറായപ്പോരും ജയചന്ദ്രമഹാജാവു് ആരാധാനമണ്ഡലങ്ങൾക്കിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ദിവസംപുതി തന്റെ സന്നിധിയിൽ വന്നു് വന്നുകൊണ്ടിപ്പോകുണ്ടവരും കൂടും ചൊല്ലുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രി രാത്രം സമീപത്തുണ്ട്. മാളിന ചുറ്റുജാണി ചേരുഡാരികൾ അണിനിനിന്നും നിൽക്കുണ്ടാണെങ്കിലും അക്കരുതു നടക്കുന്ന സംഭാഷണം കേരിക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത കൂദാത്തിലാണു് അവരുടെ സമാനം. ആ സംഭാഷണം നമ്മക്കു് അപ്പും അശ്വിക്കാം.

ജയചന്ദ്രൻ:—അപ്പോരും കമാരിൻ്റെ പക്കൽനിന്നും കൂത്തു മാർ ആരോക്കിലും വന്നുത്തിയോ?

മന്ത്രി:—വാരൻ സുചിത്വവൻ ഇപ്പോരുതന്നെ ഇവിടെ എത്തി.

ജയ:—കേരിക്കെട്ട്. എന്തല്ലുമാണു വാത്തകൾ.

உறுதி:—கഴிவதை வழாஷாத் தனை நவபுரத்தில் ஸமீ பங்காசூபிடிவாஸ் அலேக்யதெனது கலெக்டத்தி. திருமதிலை அதுதை அவர்கள் உள்ளத்தில். கீ மாற்ற உடனே பூரபேஷ்ட பிரேரணைகள் நம்முடைய அத திற்திழுமிகல்லிய வாய்வேங்கள். நாம் அயத்து ஸேக செய் வழாபரிப்பிசூத் தண்ணொரை தோழிசூத் காடி சூத். ஏதான்கூல் ஹறுகொங்கல் நாம் துவ்திசூபுத்தெத என்று, நம்முடைய ராஜுத்தினை வடக்கே அதிற்தியில் ஒரு கீழ்ப்பங்கதி பள்ளிக்கிழிசூத் எதுதான்து டெநூ கூர அவர்கள் பாப்பிசூதாலே ஹா மாதிரி உபதுவ கூடாகக் கிடுத்தான்து லலிகையைத்து ஏதான்து குமார்கள் திருமதிலையிசூதான் பரவதையூதிரிக்கின்றன. அது கூமாஶகலாலங்கொங்கல், கூப்புநையுத்து பக்கம், தாங்களை அறு கிப்பிக்காமென்று குமார்கள் அலோபு யான்கல்:

ஒத்து:—“ஏதாகிக்கூத் அது எதுரிவும் ஸங்கூபத்துமானா? அதுபெறா தனை அதுக்கூத் எதான் தெறுப்புத்துறுக்க. நவபுராகுமள்ளதைப்பூரித்து குமார்கள் எதுறு பாயு என?

உறுதி:—குமார்கள் ஹா கூப்பை உள்ளத்திக்கொன—“அதுஒமாஸ் கூலப்பேதத்துக்கூத் பக்கதி ஸேகாலும் இந்பாராதத கீழ்க்கீழ்மானத்தில் ஏதுப்புக்கூத்துபாகம் அது அதுராவு ஸுக்காற்றுவுமானா? சேஷி சூத் பக்கத்தொங்கல்” நவபுராகுமள்ளால் ஸாலுறாப்பு. நவபுரால் பாங்கத்திலும் வழிரை யானபுசூத்துப்பாடுவுமாயிடுக்கல். அதிகால் தால்காஞ்சம் அது அதுவோவா நிருத்திவிழுக்க நானையை தோன்னான். சேஷி கூப்புநைபாலே.” ஜயவருநெந்த பூரிகம் சுஷோதது முவரு காலை நாய வெஷப்புக்கேற்றியும் ஹாப்பாலங்கத்திக்கூறுயும் விளை

ങ്ങരം സുരിച്ച്. വെള്ളപ്പും നവപുരരാജ്യത്തോടായിരുന്നു. ഈ മുക്കാഡംഗം തന്റെ മിത്തത്തിനു പ്രതിബന്ധിക്കുന്ന ഉണ്ടാക്കു വാൻ സൗം സന്നദ്ധനായ പുത്രനെപ്പറ്റിയുമായിരുന്നു.

മഹാവിശ്വാസം പറഞ്ഞു:—“കമാരൻ ദന്തങ്കുടി പറഞ്ഞയിച്ചു. നവപുരത്തിലെ അധികാരികൾക്ക് നമ്മോടു യാത്രാജ വിരോധാവധി ഇല്ലെന്ന് കമാരൻ തീർത്തുയുണ്ടതോ.”

ജയചന്ദ്രൻ:—തുണ്ടത്തിനും അഖിഡയാട്ട വിരോധമില്ല. ഇല്ലോ?

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു സേവകൻ പടിക്ക മുകളി ലേക്കു കയറി തന്റെ പഠനി സലാംചെയ്തു നിന്നുന്തു മഹാരാജാവിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആക്ഷിച്ചിച്ചു. ജയചന്ദ്രൻ അംഗ്രേസ് കൊണ്ടു അവനോടു സംഘടി പറവാൻ ആരജണ്ടാവിച്ചു. “വുസ്രൂവാൻ തിരമനസ്സിലെ മുഖം കാണിക്കാൻ അന്നു മതി അപേക്ഷിക്കുന്നു” എന്ന പറഞ്ഞു “അവൻ വിശ്വാസം സലാംചെയ്തു നിന്നു. “വേദം കുട്ടിക്കൊണ്ട വന്നു” എന്ന മഹാരാജാവും ആരജണ്ടാവിച്ചു.

സേവകൻ ഒരു വശത്തേയ്ക്കു മാറിനിന്നു മുറിത്തു നിന്നു രോളിനോടു ‘പ്രവേശിക്കാം’ എന്ന അന്തർത്ഥിൽ അംഗ്രേസ് കാണിച്ചു. സംസ്കാരം, ഗാംഭീര്യം, പരാത്മാ, നിർഭയത്പരം ഇവയെല്ലാക്കു ഇരിപ്പിടമായി മാംസളവും ബലിപ്പും വമായ കണ്ണത്തിനുമുകളും പ്രാശിഡയാട്ടും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു ഒരു മഹത്തിൽ പടികൾക്കുമുകളും കാഴ്ചയും കാണിക്കുന്നു. ഈ മഹാരാജാവും അപരിവിതമായിരുന്നു ഏകിലും അന്നു രാത്രി ആ പല്ലക്കിനെ വളരെ പാടയാളികളുടെ തലവഴിനുതാണെന്നും നമ്മുകൾ മനസ്സിലാക്കാം. അമുഖം, അതിൽ അല്ലോ സാംശയചാഖകിൽ ആയാളും ഒരു വലതുകാലിലെ മറിവിനെ പട്ടത്തുണ്ടിയാൽ വെന്നീ

ച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നിങ്ങയിക്കാം. ഇവിടെന്നറ വേശ നകുണ്ടാപോളും നടത്തയുടെ ഗാംഭീര്യത്തിന് വൈക്ക അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശിക്കായ്യും പട്ടത്തിനിയിൽ കൂടി രക്തമുട്ടായ സീഫ്റ്റിക്കുന്നമുണ്ടായിരുന്നു.

അമാത്രൻ മുഖ്യമാക്കുന്ന്, “മഹാരാജാവു് അതാ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നു. വണ്ണപി മുഖ്യമാക്കുന്ന ചെല്ലാം” എന്ന പറഞ്ഞു ‘തൊൻ ഇംഗ്ലീഷ് പാനയല്ലാതെ ആരംഭിക്കും വണ്ണങ്ങൾക്ക് പതിവില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് പാനയല്ലാതെനും വണ്ണങ്ങൾക്കും തീർപ്പും കൂടിയില്ല’ എന്നാണ് മറപ്പ കി ഉണ്ടായതു്. “വു സ്രൂവാണ് എന്നു വണ്ണങ്ങൾക്കും ആരംഭിക്കും അതിലേയ്ക്കും തൊൻ അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രതിഫലം കൊടുക്കാനും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു്. അദ്ദേഹം ഒരു സപ്താബ്ദം സേനാനായകനാണു്. ഒരു അനുസന്ധാനം വയത്തിക്കൊടുത്തിട്ടു് അമാത്രൻ ഒരീരത്തുന്നും കൂടിയാക്കായി പൊരുത്തിയുണ്ടാം” എന്ന മഹാരാജാവിശ്വന്നിരിച്ച വു സ്രൂവാണിനെ ആസന്നമനാക്കിട്ടു് അമാത്രൻ പിന്നു ലിംഗതു്.

ശസ്ത്രവാണി—നിങ്ങൾ പറഞ്ഞായതു മുതൽ സമത്തിനും അംഗാര കാഞ്ഞങ്ങൾ ഇഴവൻ നമേം അധിക്കിച്ചു. എന്നാൽ നിങ്ങളോടു നേരിട്ടുനേന്ന കരാർ ചെയ്യാൽ മേൽ കശപിഡ ക്രൂഡാതിരിയും മെനും വച്ചു നാം തന്നെ ഇവിടെ പോന്നതാണു്.

മഹാരാജാവു്—വളരെ ശരി തൊൻ എന്നിക്കുവരുമ്പു ഒരു ചുരക്കിപ്പുറയാം. നവപുരം എന്നിക്കു സപ്പാ തമനാ അധിനികമാക്കാം. ഒരു ലക്ഷംമോഹർ നി അഡർ വാങ്ങിക്കൊള്ളുകയും വേണം. അതു രണ്ടു വണ്ണയായിത്തുടന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ നാലിലെലാ നും. കാഞ്ഞം നിംബുകിച്ചുണ്ടോ ബാക്കിയുള്ളതും.

മുരു— ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

മഹാ—എന്നാൽ ആലൂമായി ഒരു കാര്യം വേണം.

മുരു— അതെന്താണ്?

മഹാ—യോലാക്കന്നാരെയല്ലാതെ ആരോധം നിങ്ങൾ മറിഞ്ഞിക്കുത്തു.

മുരു— ഞാൻ നിരായുധമാരെ മറിഞ്ഞിച്ചുതായി നി ക്കുവാക്കു എന്തെലുമാണുള്ള തു?

മഹാ—നിങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചു് എനിക്കു കേട്ട കേരളവിഭില്ല. എന്നാൽ സപ്തത്രംരായി സേനകു തു സംഭവിച്ചു് ശക്തിയിന്നരെ കൊള്ളിയിട്ടും, പണ തനിനവേണ്ടി എത്തു വശത്രതുംചേര് യുദ്ധംചെയ്യും നടക്കുന്നവക്കു് വളരെ ദയാലുത്പത്തിനും മറ്റൊ സൈരുകളുമോ ആവശ്യമോ ഉള്ളതായി ഞാൻ യ രിച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ സപ്തത്രംരാണെന്നും പരയുന്ന വൈകിലും നീംസുംരാഥാരായ ഭക്താക്കു് നിങ്ങൾ പര തന്ത്രങ്ങായിരിക്കാണെന്ന സാധ്യാരണമായി തരഔജീളി.

മുരു— നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോതിത്തു പരയുന്ന ഓ ഷയിൽ ഞാൻ ഒരു സപ്തത്രസേനാനായകന്— നിങ്ങൾതന്നെ ഘടയം തുറന്നപരയുന്ന ഓഷയിൽ ഞാൻ ഒരു തസ്സുരസംഖായിപ്പൻ എന്നാൽ യമാ ത്വർണ്ണം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാനും നിങ്ങളും ഒരേ നിലയിലാണെന്നറിഞ്ഞാമോ?

മഹാ—(അല്ലോ മുഖിവോടെ) അതേ നിങ്ങളുടെ സഹാ യം ഞാൻ അത്യിച്ചത്രക്കാണു്.

മുരു— അതു് ആ യമാത്വർത്ത പ്രകടമാക്കിയെന്ന യുള്ളി. നാം രണ്ടിന്ത്യം നമ്മുടെ സചിവമാരുടെ യും ഭന്നാരുടെയും ആത്രയന്ത്രിലാണു് ജീവിക്കുന്ന തു്. നാം ശക്തിമാനമായും നയജ്ഞമായും

കിൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് അവർ നടത്തും. അംഗ്ലാത്തപ്പൂരി അവർ ചെയ്യുന്നതു് നാം സഹിച്ചു കൊള്ളി. തൊൻ അശക്തനായാൽ തൊൻ തോല്പീ കുന്ന നഗരത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ജീവനം ധനവും എഞ്ചൻറ ഭടകായരു സുപ്രധാനമായപ്പെട്ടിരുന്നു് അതു ഡീനമാകും. നിങ്ങൾ അശക്തനായാൽ നിങ്ങളുടെ സഹിവന്നാതെ. ശാസ്ത്രമായ പീഡയ്ക്കു് ഈ ദേശവാസികൾ പാതുമാകും. തൊൻ അശക്തനാല്ലെന്നു് നാണു് എൻറു അഭിമാനം. യുദ്ധവസ്തുക്കളിൽ എൻറു വാക്ക് ഓരോ ഭടകം ഇന്ത്യപ്രവാഹകാണു്. യുദ്ധച്ചല്ലാതെ ബൈപ്രവാസം ചെയ്യുവോരി എൻറു പതിനായിരു ഭടകം ഓരോത്തുക്കു എൻറെന്നപ്പോലെ സപ്താംഗം എൻറെപ്പോലെ തന്നെ സുവജീവിയുമാണു്. തങ്ങൾക്ക് എല്ലാവു കൂടും ധനസ്വാദനത്തിനു് ഉതക്കന്നതായ ഓരോ തൊഴിലുമുണ്ടു്. ഈതാ ഈ രതകംബെള്ളും സാങ്കേരിക നെയ്യു വിററതാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല എന്നിക്കേറിയാം.

മഹാ:—(അംഗ്ലത്തേരതാട്ടകൂട്ടി താനിക്കു കുംബേളത്തെ തലോടി നോക്കീടു്) എന്തു്! ഇതു് നിങ്ങൾ എങ്കാണ ഒന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

വുസ്തു:—അതാ, ഒര തന്ത്രിൽ വിടിന്നനിൽക്കുന്ന ആരു മുന്ന പുണ്യങ്ങൾ നോക്കുന്നും. ഒന്ന മീറ്റുന്നും ദായ തന്ത്രം, രണ്ടാമതന്ത്രതു് മുസൽമാൻ സമുദായത്തു യും മുന്നാമതു് മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുമല്ലുംതു മാറ്റും ദായങ്ങളും ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സംഘ തതിൽ സകലജാതിമതാധരം ഒരപോലെ പ്രവേശിച്ചു് സരുപ്പരായി കഴിയുന്നു. അവർ യാതൊരു വിധത്തിലും അപമന്ത്രിയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയില്ലെന്നു്

എനിക്കെ നിയേയുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ളവരെപ്പറ്റി അതുനേതാളം എന്ന പറയാൻ സാധിക്കുമെന്ന് എനിക്കെ തോന്നുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്കു മുഖിയുള്ളതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ സംഭാഷണം ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ അതു നിരത്തുന്നതിന് എനിക്കെ വിശദയമില്ല.

മഹാ:—മുഖിവിന്റെ കാഞ്ചമില്ല വിനോദത്തിനു വളരെ വകയുമുണ്ട്. പരവരാസിലുമായി ഇന്ധപരക്ക് ശ്രദ്ധ മായും രാജതപ്രതിനം ഒരു തസ്തികായും ദാഡിയും തമ്മിയും സാന്തുഷ്ടിച്ചതു വളരെ നന്നായി. രാജാവു പ്രജാപാലകനാണ്. നിങ്ങളേപ്പോലെ നിങ്ങളുടെയും നിങ്ങളുടെ കുട്ടകവച്ചിട്ടായെങ്കിലും ഉഭാംഗൾ തപാളില്ല രാജത്തുന്നും.

മഹി:—നിങ്ങളുടെ ചില തത്പര്യങ്ങൾ തുറന്നു പറയേണ്ടിക്കിട്ടിയാണ്. ഞാൻ വിചാരിപ്പുതിലും അഭാധമായിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥനം. രാജത്തുന്നും പ്രജാപാലനമാണെന്നും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതും. ആ രാജത്തുന്നും നിങ്ങളും നിങ്ങളേപ്പോലുള്ള മരം രാജാക്കന്നാണ് എത്രകണ്ട നിർബഹിക്കുന്നുണ്ടോ പരീശാധിക്കുക. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ സപ്തരാജി നിഷ്ക്രാനം. അറംഗാസിബോ, ഷാജഹാൻ, ജഹാംഗീർ ഇവരോടൊക്കെ ചന്ത പത്രികളും തന്നെ പ്രാഥാദി അവകാശം സ്വന്തമാക്കിയ യുദ്ധനിർവ്വഹണത്തിനോ, വിനോദസാമ്പാദനത്തിനോ വേണ്ടി അഭ്യർത്ഥന ചെന്നാനാക്കുമാക്കി നിങ്ങൾ എത്ര തുകകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ വാസ്തവപാതയും നിങ്ങൾ പറയുന്ന പ്രജകളും എത്ര കൂദാശപ്പെട്ടതിനാണ് നിങ്ങൾ ഇന്ന് തുകകൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടിട്ടില്ല.

ഇപ്പോൾ നവപുരാതനമണിക്കിൾ ലക്ഷ്യം മോഹർ നിങ്ങൾ തങ്കൻ. അത് തുക എങ്ങനെന്ന ഉണ്ടാകുന്ന. വസ്തുപ്രിയയായ ഭൂമിരേയേഴ്സിച്ചു മുത്തുഷിച്ചു, ദോഹനം ചെയ്യുന്ന ഇത് സാധുക്കാളെ നിങ്ങൾ നിശ്ചയം സംശയി മന്ത്രം ചെയ്യുന്ന. അതുമാത്രമല്ല, തൊൻ നിങ്ങളുടെ രാജുവാരു അതുകൂടിക്കൊരു എന്ന വിജയം സഹ്യാദ്ധ്യമായ നിങ്ങളുടെ ഭേദഗതിയിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അതവായുംപുടം ദുന്ധം ധനാന്വാദികൾ ഒക്കെ കരാധമമാക്കിക്കാണ്ട് നിങ്ങളും നിങ്ങൾ കൂടുന്ന സവിവന്നാൽ ഒസവകന്നാൽ മുടി ഇത് കോ തുജ്ജുജ്ജിൽ ഓഡയം പ്രാപിക്കുന്ന. കൊലാജും കൈ ഇളയും ഇരയായി നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പ്രജക്ക ഒളിയും അവരുടെ ചരിത്രമഹലങ്ങളും നിശ്ചിയന്തരായി നീബടിയുന്ന. അതുകൂടാതെ നിങ്ങളുടെ കീഴിലു ഒരു ഭൂഷം പ്രഭക്കന്നാൽ സാധുചീഡ്യന്നപ്രവണതയും നിങ്ങൾ എന്തു നിവാരണമാർക്കുന്നു എപ്പേട്ടു തന്നീടുണ്ടു? അങ്ങനെ എപ്പേപ്പറ്റിത്തൊൻ നിങ്ങൾക്ക് എത്രതൊളം ശക്തിയുണ്ട്. അലബന്തു നടക്കുന്ന വന്നടക്കരം വിടിന്റെ പുവിൽനിന്നു തേൻ എന്നുപോലെ ലെ തെങ്ങരിക്കു മുള്ളിഗ്രാവരങ്ങളുംനാവരെയാക്കു എത്തുപരം അപഹരിക്കുന്ന എന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരു ലതയിൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്യുന്ന കീടം പോലെ അനിലെ മൊട്ടക്കുളി വിടിരാൻപോലും അനുഭവിക്കാതെ അധാരമാക്കുന്ന. തെങ്ങളും, നിങ്ങളുടെ കുട്ടിശാഖാം യമാത്മത്തിൽ ഇത് ഭാരതത്തിലെ തസ്തിസംഘനായകനും.

ഒരുപുംബൻ ഇതുയും പരഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടുണ്ടു ജയചന്നു കോപം കൊണ്ട് മുഖം രക്തവണ്ണമായി. ശരീരം

അതുക്കമാനെമാനുവിരാച്ചു. താൻ അറിയാതെ വലതുക്കെങ്കിലും പിടിയിലേക്ക് അതുതു. എന്നാൽ താൻറെ കൂദാശാല്പരത്തെ ഹാത്ത് അതുക്കൊപ്പെത്തെ അംഗീകാരം വഴിതെ പണിപ്പെട്ടു തട്ടെത്തു. അതു മാത്രമല്ല യമാത്തിൽ സത്തുസന്ധ്യനായ ജയചന്ദ്രൻും വുസ്രൂവാൻ പറഞ്ഞത്തിൽ എത്താനം ചില അംഗങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു സമർത്ഥിക്കേണ്ടതായും ബലമായി തോന്തി. വുസ്രൂവാൻ ഈ ഭാവഭേദങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി എക്കിലും അപ്രകാരമെന്നം നടിക്കാതെ വീംഞ്ചം തൃടന്ന്:—

“പിനെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്തും രാജതപം ഇംഗ്രേസ് കൂദാശാല്പരാഡിൽ നിങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളും നാവിജ്ഞാനിക്കും പുറിവിച്ചതിഃ” എന്നായവാക്കുമുണ്ട്.”

ജയഃ—ഒരു മുഹമ്മദിയന്റെ നിലയ്ക്കും നിങ്ങൾക്കുള്ള ഡിന്തശാസ്ത്രപരിചയം അരംഭിക്കാമെന്നും സമൂതിയുണ്ട്.

വുസ്രൂഃ—താൻ ഒരു മുഹമ്മദിയനാണെങ്കിൽ അതു എൻ്റെ സപ്രതക്കാന്ത്രങ്ങളെല്ലാമാത്രമേ ബന്ധിക്കുന്ന ഇളം—എൻ്റെ അതുക്കാരങ്ങൾ വിശ്രദിപ്പാസങ്ങൾ എന്നിവയെ അനുസരിച്ചായി പെരുമാറുമെന്തിവരുന്നിട്ടും ഞാൻ ഒരു ഭാരതീയനാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലും ഒരു ഏതുവർദ്ധക്കാരാട്ടേയും ഗ്രന്ഥങ്ങളും നടപടികളും എൻ്റെ ജീജത്താസയ്ക്കും വിഷയമാണ്. അതിരിഞ്ഞും. ഇൻപറണ്ട് വാക്കുത്തിന്റെ ഓത്തുമും “ഒരു നാട്ടിനെ ശക്തിയോടും സ്വാധീനായും അതു നാട്ടിനെ നമ്മുടാക്കമാറാം ഭരിക്കുന്ന രൂപം മറ്റൊരുവരെ അപേക്ഷിച്ചു” എന്നപരംഭായ അംഗം ടെക്കിവളരുമെന്നുവന്നാണ്” എന്നാണ്. അതുമുത്തിൽ അതു ശരിയുംതന്നെ. എന്നാൽ അതു വാക്കും പ്രയോഗം

ത്തിൽ ഇപ്പോൾ എത്രക്കണ്ട ഭക്ഷിച്ചുപോയി എന്ന്
പറയാൻ പ്രധാസം. നിങ്ങളെല്ലപ്പറ്റി പറയു
ന്നോടു പുമിവി എന്നവയ്തും ഈ അല്ലവിസ്താര
മായ ദേശം. എന്തിനും? നിങ്ങൾ വിജ്ഞപ്പം
മാകാൻ നിങ്ങളുടെ ദശപ്രവർത്തനകൾ ശബ്ദിപ്പു
ണും. നിങ്ങളുടെ കീഴിലിട്ടുള്ള ഒരിടപ്രളവിനെപ്പറ്റി
ററി പറയുന്നോടു അധാരുടെ തുല്യമായ ഭ്രാഗവും
പുമിവിയാകനും. അധാരു വിജ്ഞവായി. അധാരു
ക്കു ജനാർദ്ദനത്തുപം സ്നായുവമായി. ഒരു കടിയും
നീറ 'O'കാരാകാരമായ ഭ്രമിയും അപ്രകാരം ത
നെ പ്രമിവിയായിത്തീരുന്നു. എന്തിനും? അം
ധാരുപോലും പുമിവിപതിയും വിജ്ഞവമായിത്തീ
നും? അധാരുടെ അധിനന്തരിലുള്ള പുതുക്കിത്രാഖി
കൾ അടിമകൾ ഇവരോടും എത്തുറ്റുന്തപ്പും ചോദ്യ
പ്രപാതതെ കാണിക്കവാൻ—ഇങ്ങനെ എല്ലാവരും
പുമിവിപതികളാകം. എല്ലാപേക്കും സ്മരിപ്പാംക
നായം ഉണ്ടാവും. ധമാത്മമായി ആ വാക്കും സം
ത്മമാക്കിട്ടുള്ളവർ— ശ്രീരാമൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ മുതലായ
വർ ഇംഗ്രേസ്റ്റനാർത്തനെയാകനും അതുപോലെ അം
ഡോകനും. ഇടക്കാലത്രതും അക്കുംബക്കും ആ ഏതുപറ
മായ ദ്രോജിയണംഡായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനും
ആ ദ്രോജി ടെച്ചിൽമാത്രമേ സിലിഡീച്ചുള്ളൂ. മാറ്റു
ഡർനും മാത്രം അദ്ദേഹമും ചെയ്തു. പിന്തുടരാൻ
അതു ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിനും രാജുത്തിനും
യശസ്സിനപോലും അവകാശികൾ ഉണ്ടായി. സു
വർഗ്ഗവനിയായ ആ എഡേത്തിനും തുടരെ രണ്ടുമുന്നു
പിന്നുവാഴ്ത്തുകാൻ കിട്ടിയിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്നു
ഓരതം സുവർഗ്ഗമയമായിരുന്നേനേനു. നിങ്ങളെപ്പോലും
ഈ രാജാക്കന്നുക്കു പരസ്പരങ്ങോധത്തിനും വഴി

നൽകാതെ, സപ്പജനപരിപാലനത്തിന് ഉത്തരവാ തിപം ഉറപ്പിക്കുതക്കു ഒരു ശക്തി ഭാരതത്തിനിടെ കമണ്ഡം. ലോകത്തിന് ഈനും മക്കളുതമായി സർവ്വ ഫൈഷ്യകഷ്ടകമായ ഭാരതം ആ സ്ഥാനത്തെക്ക് എ നും അപ്രഭാവിതിക്കുന്നും. വിശദീക്ഷപദ്ധതായ ഭാരത കലഹം ലോകത്താജേം പ്രവർക്കുന്നും. സഭവാപരി മഹത്തായ ഭാരതീയവിജയാനം മനഷ്യാവാസമി ത്രിശ്ശേരിക്കു ഫൈഷല്പ്രകരം വരിമരിച്ചും സ മാധ്യാനബുദ്ധി സന്ദേശിച്ചും വിജയിക്കുന്നും. ഭാരത തത്തിനും പുതുതായ ഉണ്ടബുകരം സിലിക്കുന്നും. ഇതായിരുന്നു അക്കുവക്ക് കൈവചികമായി സിലി ചു എന്റെപരാദ്ധമി.

ഇതുവും പരിത്രണപ്രാഭേജ്യ വൃഥാഖ്യൻറെന്ന് ദു ഷ്ടീകരി വികാസപരിപാലനായി; ഇവം പ്രകാശമാനമായി; സപാം ഗംഭീരമായി. അതിലുണ്ടായമായ ഒരു വിശദീക്ഷപ ക്ഷുദ്രത്തിൽ അനുസ്ഥാനജനകമാമാരും ദുഷ്ടികരി ബന്ധിച്ചു പോലെ വീണ്ടും തുടക്കം.

“അതു ചെറുപരമായ ദുഷ്ടി പല ഭാരതീയമാക്കം സിലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ എന്നിക്കപ്പോലും അതു് അക്കഷ കമായി തോന്തിട്ടു വളരുക്കാലമായി. എൻ്റെ പതി കായിരം ഭേദങ്ങൾ തൊൻ അതിലേക്കായി പ്രത്യേകഗ്രൂപ്പ് ദേഹം പഴക്കിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. പതിനായിരം ആ ബതിനായിരമാവാൻ വിശ്വമില്ല. അനുബതിനായിരം ആ ഏലക്ഷിലാകുന്നും അംഗങ്ങളെന്തെന്നും. എന്നിക്കും എൻ്റെ ജീനങ്ങൾക്കും ഭാരതം മുഴുവൻ സപ്പേരേമാവും. തൊൻപോ കുനിടത്തു് സമാധാനം വഴിതെളിക്കും. അതുനും, സപാ തന്നെ ഇവ നിലനിറ്റും.”

കരേനേരങ്ങേതയുള്ളു് അധ്യാരം മിണ്ടാബെ ഇരുന്നു. ഇയ ചയ്യൻ് വൃഥാഖ്യൻറെ ഭാവം അക്കപ്പാടു കണ്ടു്

‘ഇയാൾ ഇതൊക്കെ സാധിക്കാവുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടപ്പുത്ത് ഷനാക്രതേ’ എന്നാൽ ഒരു പെട്ടുന്ന മനസ്സിൽ കൂടി നാക്കി. അതു് അദ്ദേഹത്തിനു് അല്ലോ ഭയത്തിനും അന്ന മുമായ രോഗത്തിനും കാരണമായി. എന്നാൽ താൽക്കാലികമായ ദൈവാനുകൂലപ്രതാൽ മതിമനസ്സപോയ ഒരു ക്ഷുദ്രസേനാനായകൻറെ മനോരാജുത്തിൻറെ അപഹരണ സ്വത്യാഖാം അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ ജയച്ചയ്ക്കു പ്രബലമായി ബുദ്ധി വിശയമായതു്. വുന്നുവാൻകെന്നു മനോഗതങ്ങളെ പരിഷമായി ഭേദനംവരുമാറു് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറയും—

“അംഗ്രൂദി നിങ്ങളുടെ മനോരാജുത്തിൽ നിങ്ങൾ വകുവത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ? വകുവത്തി തിരുമന്ത്രിയേലയും” ഇന്ന ക്രമിപ്പണി തന്ന ഇതു സാധുവിനെ അനും കാർത്ത്രകൊള്ളിമണ്ണും.”

വുന്നു:—നിങ്ങൾ അപഹസ്തിക്കുന്നു. ഞാനപ്പേജിൽ എന്നപ്പോലെ വേദരാരാധ ഇതു സാധിക്കും. നിങ്ങൾക്കു കരിച്ചുകൂടി റിനോഡം തോന്ത്രിക്കമാറു് എൻറെ മുരബ്ബിത്പത്തിൽപ്പെട്ട ചില ഉള്ളവക്കും ഞാൻ പരയാം. ഇപ്പോൾ ഭാരതത്തിൽ പല ശക്തികൾ ഉണ്ട്. മുകിലമാർ, പംബികൾ, രജുവുരുക്കൾ, ചൗരാജാൾക്കുമാർ, സിക്കകാർ... ഇവർക്കു ദാതര പാദ്യാത്രികകളിൽനിന്നും വാണിജ്യത്തിനായി വന്നിട്ടുള്ള ശ്രദ്ധ വാഹകാണു് യഥിതെളിഞ്ഞില്ല. വാണിജ്യം ആവശ്യിക്കുന്ന നിങ്ങളെ പ്പോലുള്ളവർ കാട്ടിക്കൊടുക്കയാൽ അവജം ഒരേ പ്രശ്നകൾക്കിളായിരിക്കിട്ടിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അതിരിയുന്നില്ല. അറിവാർ നിങ്ങൾക്ക് അനുഗ്രഹവുമില്ല. അവരുടു് ഞാൻ പലപ്രകാരത്തിലും ഇടപെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ജീവ്. അവരിൽ പലരും എൻ്റർ സംഘത്തിലെണ്ടി. അവർ ഹാരോ ഉത്തേഴ്സ്വദായ ദേശങ്ങളേയും സംഭാധങ്ങളേയും പ്രതിനിധികരിക്കുന്നവരാണെന്ന് ഞാൻ ബോല്പുപ്പട്ടിക്കുമ്പോൾ. അവരുടെ ദേശവരി തുവും സമുദ്രാധികരിതുവും ഞാൻ ഗാമ്മായി ചൊരായണം ചെയ്തിരുന്നിനും ഇന്നുതുന്തര ലോകത്തിൽ അവർ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന എന്ന് എനിക്കറിയാനം സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹേ! ഇയച്ചറുമധാരാജാവു! ഇത് പാശ്വാത്രസമുദ്രാധികരിയും സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്ന നില അങ്ങളുടെ ഘൂഷിക്കുന്ന പാശ ദഹാബ്യങ്ങൾക്കും സമ്പാദിച്ചു എന്നം അതിചും മേല്ലോട്ടിയിൽ എത്തിനിങ്ങനുപുനം നിങ്ങൾ പറയും. എന്നാൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങളുായ നിങ്ങൾ അതിൽനിന്നും എത്തുഫോ ശാശ്വതപോയി. പഠ്യും മഹിംസിച്ചുവകാംടിക്കാട്ടിക്കും കാട്ടകളിൽ കാലംകൂടിക്കുന്ന ശപാപങ്ങളുടെ പണി പരിപ്പുതരിതിയിൽ നടത്തുന്നവരാണു നിങ്ങൾ. പാശ്വാത്രമായം മഹിംസയാകുന്ന അന്യകൃപത്തിലല്ല പാക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല എന്നാൽ അവരുടെ അന്യകൃപത്തിനുള്ളിലും അന്യകൃപങ്ങളിലും എതാം ശാലും എതാംബന്ധാരായ സ്വാധീനത്തിന്റെ ചരായ അവലംബിക്കുവാൻ അവർ ശ്രദ്ധ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ. അവരിൽ ഒരു കുട്ടിയും രാജാവും—അംഗാധിരാമയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഒരു രാജാവും—ജനങ്ങാധിരാമകയാൽ അവർ അഞ്ചു മഹത്തെ വധിച്ചു. അപുകളരും വധങ്ങൾ ഗ്രൂം മായും പെട്ടുനാശിക്കേണ്ടതിന്റെ പാസ്പ്രഫല മായും പലചേരുവും നാം ഇവിടെയും കാണിച്ചുണ്ട്. അവർ വിധിച്ചതും അങ്ങനെയല്ല. പ്രതികിൽ ജനങ്ങാധിക്കരം ചുമതലി ശരിക്കായ മഹ്റയും

നടത്തി ഒരു പ്രാധാന്യപിവാക്കേൻറെ തീർച്ചയിനേലാണ്
അവർ അദ്ദേഹത്തെ പൊതുജനസമൂഹം വിഡി
ച്ചതു്.

അയഃ—നിങ്ങളേപ്പോൾ മനോരാജുക്കാർ അവരിൽ
ധാരാളുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

ഔരുഃ—നിങ്ങളേപ്പോൾ “നാ വിശ്വാസി പുമിവിപതിഃ”
എന്ന ശപമംബരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നു
നാണം കേരളവി. അതു ഫലിച്ചിപ്പേണ്ടു ഉള്ളിൽ.
അതിരിക്കേണ്ട. അങ്ങനെന്ന സ്വാധീനം എക്കിലും അ
വലംബിക്കുന്നുമെന്നു് ആറുമിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിലും
തിരിയിരുന്നു. അവരുടെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഉള്ള ലോ
കത്തിൽ അവരുടെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ
ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന അ
ശ്രാക്കേണ്ടിയും, ബുദ്ധഗോണിയും, പാണ്ഡവരുമാർത്ത
നെന്ന ഉപന്യസിക്കന തുസ്തിവിനേണ്ടിയും രാജു തു് എന്നു
തുംബുവു് ഇന്നു പാണ്ഡവരും എത്തിയിരിക്കുന്ന നി
ലയെ—നാം പങ്കെ താണ്ടിക്കഴിഞ്ഞ നിലയെ—
വീംഛം നാം പ്രാപിക്കുത്തെന്ന വേണം. അതിനിട
യാക്കുന്നതു് എന്നേപ്പോൾ ശക്തിമാനായ ഒരു
ഭാരതീയനമാവാം, വാണിജ്യാത്മം വന്നിട്ടുള്ള ഇത്
സംഘങ്ങളിൽ നാമാവാം.

അയഃ—(പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) നിങ്ങളുടെ സപന മ
നോരാജുത്തിലും കടന്നതുതെന്ന ഇതു ഉല്ലേഖനമെന്നു
ഞാൻ പാമതിക്കാം. അതിരിക്കേണ്ട. ഇതുനേതാശ്രം
ശ്രീരാമംഗലപച്ചിൽ നിങ്ങൾ ഇതു നവചൃംഖലയ്ക്കുന്ന
ത്തിയു് എൻ്റെ ക്രിഡിയാളാവാമെന്ന രാച്ചതു് എ
രുതുക്കാണണം?

വുഡു:—(അല്ലെന്നും മെഴുകുവലംബിച്ചേണ്ട്) നിങ്ങൾ ഒള്ളതിനാണ് ഈ പദം ചെലവാക്കി എന്നുണ്ടോ തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നതു്?

ജയഃ:—(അല്ലോ സംശയിച്ചു്) പുംബേവരഗിൽക്കുതനമെന്നിരിക്കും

വുഡു:—താൻ അങ്ങുന്നതെന്ന നിയുക്തിചീതിനും എന്നിക്കാം പുംബേവരഗിൽക്കുതനമുണ്ടോ എന്നും വിചാരിച്ചുകൊടക്ക.

ജയഃ:—അല്ലോ അങ്ങും ഒരു സാധാരണ മനസ്ത്വം നേരാണും. നിങ്ങളിൽനിന്നും ഏങ്കും കുട്ടിക്കും ഒരു പ്രഭാന്ദനാനാമില്ല. ഈനി ആ കച്ചവടസംഘക്കാരമാരും കയറ്റിക്കാണായെ മതി.

തന്നെ ഉള്ളിൽ പിരകാലഗിഗ്രസ്മായ ഒരു രഹസ്യത്വത്തെ താൻതെന്ന ക്ഷതിയിരിക്കാതെ പറിച്ചുട്ടുണ്ടോ പുറത്തുകാട്ടിയപ്പോരും അസഹ്യമായ വേദനയുണ്ടായപോലെ വുഡുവാൻ ഒന്നു നട്ടുണ്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോമളമായ മാവം പല വികാരങ്ങളാൽ ഭർദ്ദുൾശമായി. പെട്ടെന്ന് ആസന്നത്തിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റേണ്ട ജയവന്നു നോട്ട് ചരഞ്ഞു:—“നിങ്ങളുടെ കരാർ അനിസരിച്ചുള്ള ആലൃസംഖ്യ പിന്നാലെ അയച്ചുകൊടക്ക. ഈനംഭത്തുകൂലാള്ള കഴിഞ്ഞു—അതായതു് അഭ്യാസമെന്തെ വെള്ളിയാള്ളുകഴിഞ്ഞു—ശനിയാള്ള രാവിലെ നവപൂരംമീപമുള്ള ജ്യൈംബികാ ഉറ്റത്തീരു പരിമിതമായ ഒസന്നുരോത്താട്ടങ്ങളിൽ എത്തിക്കൊടക്ക. നവപൂരം നിങ്ങളുടെ ഈ ഉള്ളംഗങ്ങോലെ നിങ്ങൾക്കു സൈപരാശബ്ദാരങ്ങായുമായിരിക്കും. താൻ വാക്കു തന്നിരിക്കും.”

അരല്പായം വു.

യന്ന, എന്തപ്പറ്റം, യഞ്ചും ഇവക്കാണ്ട് ലോക
ചീജിയും ഉള്ളപ്പലക്കളായി കാണുന്ന കട്ടംബങ്ങൾ പല
പ്രാഥം എററവും കഴുലക്കളായ കലമബീജങ്ങൾെല്ല ഉ
ള്ളിൽ സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്നതായി സുക്ഷുദ്ധികരിക്കു മ
നസ്തിലാകും. അപ്രകാരം ഒരു കട്ടംബമായിരുന്ന നവപുര
രാജകട്ടംബം. ആഡിത്രുവമ്മമഹാരാജാവിൻ്റെ തുളസി എ
ക്കുന്നതാനമാക്കിരുന്നു. എന്നാൽ സത്ഭാമിനിയെ തുളസി
നിന്തിരുത്തുമായി അദ്ദേഹം ആശയിച്ചു. സപ്രതം മുത്തപ്പ്
ത്രിയുടെ നിലയിൽ ലോകരക്കൊണ്ട് ഭാവന ചെയ്തിച്ചു
വന്നിരുന്നു. ഇവർ മുന്നപേരുമല്ലാതെ ആ കട്ടംബ
ത്രിയിൽ മററംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവക്ക് തമ്മിൽ
ഒരു കാലത്രം കലമബന്ധം ഒരുപ്പായവുത്തുാസം
പാലും ഉണ്ടാക്കുമെന്നു അനുശേഷം അവക്കുതനുന്നേയും സ്വ-
ജീവിതം ശൈഖ്യം ഉള്ളിട്ടു കാഞ്ചിവുമില്ല. ഇതു സ്ഥിതിക്കു
കട്ടംബമുറിപ്പും എന്ന ഭർഭവതയും ഇവിടെ എങ്ങനെന്നു
പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു! മനസ്വികളായ വാഹനക്കാർ
നുന്നാലോവിക്കുന്നു. ചിത്രപ്രകാശത്തിനു കട്ടം
ബാംഗങ്ങളുടെ ക്ഷണം ആവശ്യമില്ല; അനന്തതിയുമാ
വശ്യമില്ല. അറിവുപോലുമാവശ്യമില്ല. പ്രമുഖനിന്നലായ
നാവുക്കാണ്ട് വത്സനു ഗാഡാദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന പത്ര
വിന്റെ സന്താനവുമായി അകർച്ചു വരുത്തുന്ന കാഞ്ചിത്തിൽ
ആവശ്യക്കാർന്ന് കിടാണു വാങ്ങാൻ പണംജുളിവൻ; സമ
തിഭായകൾ പത്രവിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ; പത്രവും കിടാ
വും അകർച്ചവ അനാവിപ്പാണു കുമഹപ്പുട്ടവർ.

രാജ്യാധികാരത്തിന്റെ ശക്തിക്കുറ്റത്തിനും പലന
മോ പലന്മുഖങ്ങളും തട്ടേന്നോടു ഉൽപ്പത്തിപ്പുകളിൽ

എന്തെന്നിനും, അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും സ്വഭാവഗതിയ്ക്കും സ്വകീയങ്ങളായ ഇജ്ഞാനിജ്ഞങ്ങൾക്കുടിയും അതനുസരിച്ചും ചില വില മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതും, പരിത്യാസമിതി എഡ്യൂപ്പിച്ചും ഹാനിയും നിരുപ്പം എന്നപോലെ പ്രതിജ്ഞാ നാളിലും യഥസ്ഥിതിയും സ്വഭാവമിനിയെ വിവാധംചെയ്യു ദിവസം നവപുരത്തിലെ റാജുക്കതികേന്ത്രത്തിൽ ഒരു പലനശ്ചൈപ്പുട്ടെവന്ന് വിശ്രദിച്ച രൈകുട്ടർ ഉണ്ടായിരുന്നു അവക്കം അതനുസരിച്ചും മേൽപ്പറഞ്ഞ മട്ടിയും ഒരു മാറ്റമണംഡായി. സ്വഭാവമിനിയുടെ അസ്ഥാനം ജയസിംഹമഹാരാജാവിന്റെ പുത്രസന്നാനമില്ലായ്ക്കാലാണോ അതു ദിനും സ്വഭാവമിനിയുടെ നാട്വാഴാനിടയായതും. അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു പുതനും റാജും ലഭിക്കമായിരുന്നു. എന്നാൽ പുതിയേഴു ഉണ്ടുമെന്നും എന്ന സ്ഥിതിക്കു ജോലിയെന്നും പുതിയായ സംഭാവനിക്കാണോ ന്യായഭായ വിന്റുടർവ്വാവകാശം എന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ നിശ്ചയം. സ്വഭാവമിനി ഇതിനു പുതാറി അറിഞ്ഞതെങ്കിലും, യഥസ്ഥിതിയും അതുമിത്രസിംഹരും വെള്ളോരായി ഇങ്ങനെന്നും ഒരു സംഭാവ്യതാവും പുതാറി അറിയുകയും അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങൾക്കു പുതായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇക്കാൽത്തുടർന്നിരുന്നു നിശ്ചിതങ്ങളായി, എന്നാൽ ഗ്രൂപ്പമായി, എല്ലാത്തിൽത്തന്നെ സുക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

യഥസ്ഥിതിയും വളരെ അപൂർവ്വം വിലരെ ശ്രിച്ചാര്യൻവും നവപുരത്തിലെ സകലങ്ങങ്ങളും പ്രിജ്ഞികൾക്കും നാഭാര ഇന്നമാക്കി യഥസ്ഥിതിയും തന്നെന്നായിരുന്നു. ഇതു അപൂർവ്വം ചിത്രരംഗത്തിനും നാഭാരവിഭാഗം കുറുക്കുണ്ടാവും. യഥസ്ഥിതിയും ഉൽക്കുള്ളേഖക്കിലും തങ്കാലം അധികാരിയായിരുന്നു ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും, ശസ്ത്രവേദ ശ്രദ്ധകാണ്ഡം വളരെ വേഗത്തിൽ മറരുത്തു യുവാക്കമൂര്ച്ച

തുല്യാം അതിന്തയിച്ചു് നാട്ടിക്കെ സേനാമണ്ഡലത്തിലും
മന്ത്രസഭയിലും അപരിഹരണിയമായ കരംഗമായിത്തീ
ൻ. എന്നാൽ ഈ ഒന്നന്തൃത്വത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര
യിൽ, ലോകത്തിൽ വിജയിക്കും തീന്തിട്ടുള്ള വരിൽ
പലരേയും പോലെ, യഞ്ചുംമും ചീല കടിലന്തു
ങേരു അനവർത്തിക്കേണ്ടി വനിട്ടിണംഡയിരുന്നു. ഈ അ
സവത്തനം അതിന്റുമ്മായിത്തന്നെന്ന നിംഫിച്ചുവെളി
ചും സാതിനു സമായിക്കും ചിലജം അതിനാൽ ഫ്രോ
മമേറാ ചിലജം അറിയുക, സൂരിക്കുക, എന്നതൊന്നും
രീക്കല്ലും ശൈക്ഷാവുന്നതല്ലെല്ലാ. ഇവയുടെ ദ്രോഷ്ട്രാ യഞ്ചു
സ്ഥിംമും അതുതനെന്ന യഞ്ചാധിവാളന്നായിരുന്നില്ല. ഒരു
ക്കുലും അയാളിൽനിന്ന് ഫ്രോഹം അനാഭിച്ചുവർപ്പോ
ചും തങ്ങരക്കരിയാവുന്ന കമകരി പുറത്ര പരാഖാൻ തു
നിംത്തില്ല. തങ്ങര പരയുന്നതു് അനുനാരകോണ്ട വി
ദ്ധപസിപ്പിക്കാണിക്കു പ്രയാസം, വിദ്ധപസിപ്പിച്ചുണ്ടും അ
തിന്റെ ഫലമില്ലായ്ക്കു, യഞ്ചുംമുംന്റെ വിശ്രായം സം
ചാലിക്കുന്നതിലുള്ള ഭയം—ഇവയെക്കു ഈ ഉണ്ടത്തിനു
പ്രോക്കമായിജനിരിക്കാം. നമ്മുടെ കമ നടക്കുന്നതിലു്
പത്രങ്ങൾക്കാലും മുമ്പുതന്നെന്ന ഉൽക്കുഞ്ചുപദവിയെ പ്രാപി
ച്ചു് വിത്രുതനായിത്തീന് യഞ്ചുംമുംനെന്ന സത്താമിനിയുടെ
വന്നോടി കല്പിക്കുന്നതിനിടയായതിനാലുള്ളതേ? അ
യാർ സത്താമിനിക്കു് ഉചിതനാണെന്നു് ആഭിത്രുവിംഗ
ൻ ആലോചന തോനു വാനും, അക്കദൈന തീച്ചുപ്പുട്ടതു
വാനും, സപ്പയം രഘവനികയുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു
ക്കിലും, അയാറു തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച സമയത്രു്, സത്തം
മിനിനവപുംത്തിലെ ഓവിനിയായ രജതിയാണെന്നുള്ള
നിശ്ചയവും യഞ്ചുംമും മനസ്സുംകാണ്ട ചെയ്തുകഴി
ത്തിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ക്ഷേമം മുതൽ രാജാധി
കാരങ്ങളിൽ പലത്രും ദാനാനായി നയംകൊണ്ടു തന്നി

കു അധിനമാക്കവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങി. പലരു സാധിക്കുയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇത്തരിട കുറെ നാളും തന്റെ ആക്രമണക്കുത്തക്കങ്ങളായ ധന്തുങ്ങൾക്ക് പല ദിക്കുളിത്തിനിന്നും സരഭസം വിൻവലിയേണ്ടിവന്നു. ജാതിവൈവരികളായ ജന്മക്കരിക്കേന്നപോലെ മനസ്തുക്കുകളും പരസ്യരം അറിയുന്നതിലുള്ള അമാനഷ്യങ്കളികൊണ്ടുള്ള തനിക്കു വിഘ്നക്കാരിയായ ആരം തുളസിയാണെന്നു് അയാൾ ആദിത്യിൽ ഉഠമിക്കുയും ക്രമത്തിൽ ഉറയ്ക്കുയും ചെയ്തു. പതിനാറു വയസ്സായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെന്നുള്ള ബോധത്തിൽ തുളസിയെ അവഗണിച്ചുകളിഞ്ഞതുന്നു് സാഹസ്രായിപ്പോയി എന്നു് അപ്പോരും അയാൾക്കു തോന്തി. അയാൾ തീരെ പ്രതീക്ഷിക്കാത്തിടങ്ങാക്കി തുളസിയുടെ ഭജ്ഞികൾ എത്തും. പ്രവൃത്ത്യപായങ്ങളെല്ലാ അംഗങ്ങൾ സ്വീക്ഷിക്കാതെ അവളുടെ പ്രവൃത്തിമലങ്ങൾ പലിടത്തും കാണും. ക്രമേന്ന അയാളുടെ ആജ്ഞാവാദം വഭരാക്കിക്കാണ്ടു വന്നിരുന്ന രാജകീകരണാരാക്കേണ്ട പ്രസ്താവനിയിൽ സമയം നോക്കിയും ശക്തിചും പ്രവേശിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അയാൾ മിലുള്ള ബഹുമാനാ കൊണ്ടും വിശ്വാസം കൊണ്ടും ആശ്രിതപ്പാർത്തിനു രംഗമായ രാജസന്നിധിയിൽ സമയം നോക്കിയും ശക്തിചും പ്രവേശിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അയാൾ മിലുള്ള ബഹുമാനാ കൊണ്ടും വിശ്വാസം കൊണ്ടും ആശ്രിതപ്പാർത്തിനു രംഗമായ രാജകൗൺസിൽ സമലം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മിലുകളുള്ള മായുള്ള ആലാപങ്ങളും വിഭന്നങ്ങളും പരിപകപബുദ്ധികളുായ രാജുകാന്ത്യും ന്യരംബക്ക് വിക്രൂപങ്ങളുണ്ടുണ്ടും കരതിയ ക്രാസ്സിം മാൻ അയാൾ രാജകുംബവാംഗമായ സമയത്തും ആരു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള തുളസിയുടെ സത്തവൈത്തനു അരം ശ്രീകരിച്ചിരുന്നില്ല. അവളുടെ സത്തവൈപ്പുവാൻ അയാൾ

എ' ആളുമായി ബോധമണ്ണായതു് ഒരു പ്രതിഭപരിയെന്നു നിലയിലാണ്. സ്ഥാപ്തമായ തോൽവി തനിയ്യുംബന്നനു ആ അറിവുകൊണ്ട് തന്നെപ്പുറി അവജ്ഞയും, അവ അതെയങ്ങളൈയിക്കം തന്റെ മനോസ്ഥാപനരഹിത ദിംഗം വരുമെന്ന ദയവും അയാളെ വളരെ പീഡിപ്പിച്ചു. ആദിത്രസിംഹമരു് തന്റെ പിൽക്കാലം രണ്ട് പുതിമാ രിൽ ആരു ക്രതനെ രാജത്തിയാക്കന്തിലും വൈമനസ്യ മണംകാനിടയിലു് എന്നാൽ ഇതോടെ പൊതുക്കാതു് മാക്കയാൽ മന്ത്രസഭയുടെ നിശ്ചയത്തെ അംഗീകരിക്കുതെന്നു ചെയ്യും. മന്ത്രസഭയിലാകട്ട സ്വഭാവിനിയെ രാജത്തിയായി നിശ്ചയിക്കുത്തുക്കു ഏപ്പാട്ടകരം ചെയ്തിട്ടും മണം. അങ്ങനെ ഒരു നിശ്ചയം വേഗത്തിൽ വരുമെന്നും, യുവരാജപട്ടം താൻ പൊതുജനങ്ങൾക്കും എറുഡു തുണ്ടിൽ പങ്കെടുക്കുമെന്നും യഞ്ചും മരു കരേക്കാലമായി ആരുമിച്ചു എക്കിലും അ ക്കാത്തിൽ ബല്ലപ്പാടു കാണിക്കുന്നതു് അവശ്യമായെ കുഞ്ഞുന്ന വച്ചു് കാത്തിരിക്കുയാക്കിയെന്നു. അങ്ങനെയി തിങ്കേയാണ് തുളസിയുടെ ഇംഗ്രേജിലും ആവിർഭാവം. ആളു മായി; പെട്ടെന്ന് തന്നെ, എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന മെന്നും, മുത്രവരെ തന്റെ അവജ്ഞാസഹിതമായ ഒരു സീറൂത്തിനു് പാതുമായിയെന്ന തുളസിയെ ഇന്തി നിശ്ചിച്ചിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുമെന്നും അയാൾ തീർപ്പെപ്പെട്ടതി. രാജുകാഞ്ഞാദരം മുതൽ കൊട്ടാരംചുല്ലവരെ തനിക്കെയീ നമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു് യഞ്ചുംമരു് പല സംഗതിക ശ്രീലും ഇംഗ്രേജിയായ പെൺകുട്ടി എത്തിരായി ആശത കുട കൊട്ടത്തു നിവർമ്മിപ്പിച്ചുവന്നതിൽ അസഹൃദാ യ കണ്ണിതം തോന്തിയെക്കിലും അവയിലെബാക്കെ കണ്ണട ആംഗീകാരം പരിചയം സമ്പാദിക്കാൻ ആ വിചക്ഷ ണാൻ ശുമിച്ചു. എന്നാൽ ഇവിടെയും അതുപോലെ ഭസ്തു

ഹായ കണ്ണിരഞ്ഞിനാണ് അധാരക്കിടയായതു്. ഒരു തുജ്ജന്തിന്റെ നില അവലംബിച്ചു് അവഞ്ചോടു താൻ പെരുമാറാൻ തുടങ്ങേബാൾ പെട്ടെന്നു് വിനോദപ്രവണ യായി അധാരത്തെ ഗൗഡേത്തെ നീംപ്പുാളിയെ എന്നപേശ ലെ അവരു നിപ്പും സം ഓജനം ചെയ്യും. ഒരു സവാ വിഭേദങ്ങയാം ബന്ധവിഭേദങ്ങേയു മട്ടിൽ സമനിലയിലുള്ള സപാതഗ്രം നടിക്കണ്ണാടി സപാരസ്യം കൊണ്ടും ജനനം കൊണ്ടും അധാരക്കു് അതു നില എത്രയോ അകലു തന്ത്രാണം അനുക്രമുടി സ്ഥാപിക്കുമാറ്റു് ദാഖീരമായ ഫൈറ്റുവും ഗൗഡവും അവരു നടിക്കം. ഏറെനാം മുക്കുണ്ടെന കഴിത്തെത്തല്ലാതെ തുള്ളസിയുടെ അന്തർദ്ദൃതം— അതായതു് യശസ്സിംഹം വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കു നന്തിനു് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് യുജ്ഞങ്ങായ ഒരു ചെറി കൂടിയുടെ സപാതാദ്ദൃഷ്ടി മാത്രമാണോ, അതല്ല രാജത്തിനാക്കണമാണെങ്കിൽ തുള്ളയാണോ എന്ന പരമാർത്ഥം—അധാരക്കു് നിന്നുംയിക്കാൻ കഴിത്തില്ല. സത്താമിനിക്ക് ലഭകികകാഞ്ഞുകുറിയിൽ ഉണ്ടിപ്പുംതെ കഴി എത്തു് ഹതുനാളു് യശസ്സിംഹംു് അഭിമതമായിരുന്നു. അവരുടുടി തന്റെ വശത്രംഭായിരുന്നവെങ്കിൽ ലേശം ബുദ്ധിമുട്ടണാവിപ്പുായിരുന്നവുംു് ഇപ്പോൾ തോന്തി. ഏകിലും അവരുടു് ഇക്കാൽത്തിൽ പ്രഖ്യായം വരുത്തുക സാല്പ്പുമാക്കേണ്ടും, വരുത്തിക്കാലും അവരു തുള്ളസിക്കെതിരായി എന്തെങ്കിലും മനസ്സിൽപ്പോലും കരഞ്ഞേണ്ടും എന്നും അധാരക്കു് തീരെ നിയുധമുണ്ടായില്ല. ഇന്ത്യ മംസകടത്തിൽ നേരു ചെയ്യേണ്ടതായി അധാരക്കു നോന്നിയുള്ളൂ. തനിക്കു് അധിനന്ദനയി, എന്നും തന്റെ വരുത്തിയിലിരിക്കുന്നതുകു തൈവനെക്കാണ്ടു തുള്ളസിയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുക. ഇതിലേയ്ക്കു താൻ കരതിയതു തന്റെ മാത്രപുത്രനായ സ്വയീരനെയാണു്. തന്നെ

കാരി എഴുപത്തുകാല്പനിക്കും വയസ്സിന ചെറപ്പു മുള്ളി സുധിരൻ തന്റെ യശസ്വിലും വീരത്തുജ്ഞലിലും മതിമയങ്ങൾ വളരെ മുമ്പുതന്നെ മനസ്സാലെ തന്റെ അ നബരഭാവം സ്പീകരിച്ചിരുന്നു. മനസ്സുപഭാവം നല്ല പോലെ കണ്ണടവിന്തു് ഭാരാങ്കത്തേയും അവരവർഷ്ണവിൽ മായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേര്ത്തു്, തനിക്കപ്പെന്നും പ്രഭു തന്ത്രം പ്രത്യേകസാമർപ്പിച്ചു യശസ്വിംഗൾ ഈ ഒക്കാഴ്ചയാം ആളുവല്ലിയും സത്യസന്ധാനമായ യുവാവിനു് തന്റെ ആ ത്രിഖിലുകളും സാത്തപ്രികാംഗങ്ങളുമാതും പ്രകടിപ്പിച്ചു അയാളെ വശമനാക്കിത്തീര്ത്തിരുന്നു. അയാളെക്കാണ്ടു് തുളസിയെ വിവാഹം ചെയ്തിച്ചാൽ അക്കാരി ഏകക്കലും തന്നെക്കവിന്തുജ്ഞ നിലയ്ക്കു് അരുഗ്മിക്കയില്ല എ നായാടു് തീർച്ചപ്പെട്ടതി, ആളിത്രസിംഗൾന്റെ അംഗരക്ഷകമാർക്ക് തലവന്നായി അയാളെ നിയമിക്കയും. അ ദേഹം തുളസിയുടെ സമാഗ്രം സിലിക്കാൻ വഴിയു ണാക്കിക്കൊടുക്കയും ചെയ്തു. തുളസിയോടു് അതിരുറു ഒക്കിബഹുമാനങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചാണു് സുധിരൻ പെരു മാറിയതെങ്കിലും, പ്രമാഘരിചയം മുതലേം അശ്വളിൽ ദുഃഖമായ അനന്തരാഗവും അയാടക്ക ജനിച്ചു. ഈ ഒന്നു യശസ്വിംഗൾ ആളുമാം കൊണ്ടറിത്തു മഡ്യോനാഡു യുവാ വിനെക്കാണ്ടുതന്നെ അതു സമർപ്പിച്ചു്, തനിക്കു മുണ്ടായ സദ്ഗൈയം അക്കാത്മകതയിലുണ്ടാക്കുന്ന നടപ്പിലു് കഴിയുന്നതു അയാളെ അതിലേക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഒക്കാ മള്ളനായ ഈ യുവാവിൽ തുളസി അനന്തരക്തംകന്നാലു് സപാദാവികമെന്നതന്നെ അയാടു് നിയുക്തിചെയ്തു. മരുപ്പു ദിനം കതികളുടെ വൈചിത്ര്യത്തിനും അയാളുടെ വിനക്കളിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ കരേക്കാലം കഴിഞ്ഞതെപ്പുംശാണു് തുളസിക്കും നീഡാ മിനിക്കും മാറ്റുമജ്ജും അപകടഭണ്ടായതും വീരസേനനും

ചുരുക്കാസനം അവരെ രക്ഷപ്പെട്ടതിയതും. തുളസിയുടെ വാക്കിൽനിന്നും അനുനാസ യുവാവിനേപ്പറി അതിരെ ബഹുശാസനം അവരും ശഭ്ദമായി അനുസ്ഥിംഘന മനസ്സിലായി. അനുയുവാക്കമൊർ യാതൊഴിവും കൊട്ടാരത്തിൽനിന്റെ പരിസ്വാലുപ്പേരും കുടക്കാതെ വേണ്ട നിഷ്കർഷം വച്ചിരുന്ന അനുസ്ഥിംഘനം ഈ യാദിപ്പിക്കുമാറ്റമുഖംവും തുളസിയുടെ പ്രകടമായ ദ്രോഘയും പല അനുശക്കരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽനിന്നീന്ന്. ഈ മനസ്മിതിയോടുകൂടിയാണ് വീരംസന്ദേശാട്ചം അഞ്ചാറു കുക്കശമായി പെജുമാറിയതും, അഞ്ചാരെ കണ്ണടപിടിക്കാനും ബന്ധനസ്ഥനാക്കാനും അഞ്ചെന്തെന്നുകും സുധിരുൾക്കുള്ളം കാര്യം യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാതെ അഞ്ചെന്തയുണ്ടാക്കാൻ അമിച്ചും, വെള്ളിപ്പും നവപുരത്തിൽനിന്റെ നാലുപാട്ചം ഭക്താരുമായി അലങ്കരിച്ചതും ഒപ്പിൽ നേരും വെള്ളത്തസ്ഥയും അനുസ്ഥിംഘനെന്നു മറിക്കള്ളിൽ വന്നുചെന്നും. അനുസ്ഥിംഘനു ഉറക്കം എന്നിരുൾക്കും സേനാപതിഗോഡയാൽമാം വെള്ളിയിൽ സമുരിക്കാൻ സജ്ജനായി ഒരു കസാലമേരു മറിക്കയായിരുന്നു. തുതുനിർവ്വഹണത്തിൽ പററിയ ആ പജകത്തെ സർബ്ബഗീണമായി പ്രകടമാക്കുമാറും മുഖ്യമായി കൈകാലകരിൽ വിലക്ഷണമാക്കി സുധിരുൾക്കുള്ളിട്ടും അ യാളിടു മുമ്പിൽ നിന്നും.

അനുസ്ഥിംഘനം:—സുധിരുൾക്കുള്ളിക്കുതു, എന്താണു്? ഫലിതമൊന്മുണ്ടായില്ല—എല്ലു?

സുധിരുൾക്കുള്ളി:—തെങ്ങരു ചെന്നതിനുമുമ്പു് അവർ കടന്നിരിക്കണമും അല്ലെങ്കിൽ അവർ അമാനഷമാരായിരിക്കണമും. പാമ്പിനേപ്പുംലെ ഇശണത്താ, എങ്കിലേയോപുരത്തുചൊടിയിരിക്കണമും. തെങ്ങളുടെ പ്രഭ്രാഡിയിൽ തെങ്ങും ചുറുടം യാതൊരാളെങ്കും കണ്ടുകൂടിയില്ല.

യശ:—സുധീര, വീംഗ്രം റൈറ്റർമാൻ അംഗം ലക്ഷ്മായ സ്കീകർക്ക് പക്ഷപാതം. ആ രണ്ടും ഒരു അവക്കില്ലായ്ക്കാലായിരിക്കാം—അല്ലോ?

സുധീരൻ കണ്ണിതന്ത്രാട്ടക്രമി യഥസ്ഥിംഹ. അഭി ഇവമായി ഒരു സൗമ്യമിഴന്നൽ നിശാശയുടെ ചിത്രത്തിനു മാതൃകയെന്നപോലെ ഇങ്ങനെകാണ്ട് പറഞ്ഞു:—“ഈ മുഖം വീംഗ്രം എനിക്കിശ്ശേന്നു് എനിയ്ക്കിയാം. അതു കൊണ്ടാണ്നു് എനിക്ക്.....വലിയ ആശകളും ഇല്ലാത്തതു്.

യശ:—ആ രണ്ടും ഒരു നിന്നക്കാണ്ട്. നെറ്റിനു തന്നെ എനിക്കും ദേശപ്പെട്ടിട്ടാണ്ട്. നിന്നു ജീവനു തുണ്ടാക്കി കുറയ്ക്കു പലരോടും ഏറ്റവും യുദ്ധ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് ശരംമല്ലോ?

സുധീ:—വളരെ വിലയുള്ള കാർഷികരക്കവേണ്ടി വിലയില്ലാത്ത എന്നു ജീവനെ കൊടുക്കാൻ തൊന്ത് ശ്രമിച്ചിട്ടാവാം.

യശ:—ജീവിതം വിലയില്ലാതാക്കുന്നതു് അവനവന്നാണ്. തന്നു മരിച്ചുകൊള്ളിക്കു, അന്നുനാൾ ആ മരണങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചു് സൗമ്യമനീയങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ കവറ്റിക്കാണ്ട് പോകുക. ഇതുനി മിത്തമാണു് അവനവന്നു ജീവിതം വ്യത്യേഖിക്കുമായും തീരുന്നതു്. തൊൻ ബന്ധിക്കാനാശതാപിച്ചതാരെയാണെന്നറിയാമോ?

സുധീ:—അറിയാൻ പാടില്ല. ഇന്നലെ ചോദിക്കണമെന്നാലോചിച്ചു. എന്നാൽ പലരും മരിപ്പെടുന്നവയും പിന്നവാണെ. ഇന്നു് അപജയവാന്തരയും കൊണ്ടുവന്ന എന്നു നാഡുപൊന്തിയില്ല.

യശ:—അയാൾ തുളസിക്കേയും സ്വദാമിനിങ്കയും രക്ഷ
പ്രച്ചത്തിപ്പോലും.

സുധി:—എന്ന തൊൻ ശക്കിച്ചു—എന്നാൽ പിന്ന അഞ്ച്
മഹത്തെ ബന്ധിക്കുന്നതെന്തിട്ട്?

യശ:—അയാൾ പീരുന്നാണെന്ന ഭാവം.

സുധി:—മറിച്ചു വിചാരിക്കാൻ കാഞ്ഞമില്ലപ്പോ.

യശ:—വള്ളര സുദരശനും ഭാവമുണ്ട്.

സുധി:—ആ ഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ അതും അധികാനത്തിലല്ല
എന്ന അഞ്ചുമഹത്തെ കഴിക്കുന്നതെന്തിൽ തന്നെ ഏ
നിക്കു തോന്തി.

യശ:—നാലബന്ധപട്ടിശ്രിക്കാരായ തസ്മൈന്മാനര ആട്ടിയേ
ടിച്ചു കളഞ്ഞതാണ് അയാള്ളുടെ പീരുപ്പം. എ
നാൽ ഇതു വീരപ്പംകൊണ്ടും, പക്ഷേ അയാള്ളുടെ
സർവ്വത്തും കൊണ്ടും, തുളസി ഭേദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരി
ക്കുന്നു. അവരും അയാളെപ്പുറി വള്ളര ദ്രാഹിച്ചു
രത്തു.

തനിക്ക് ക്ഷേത്രത്തിലുണ്ടും അനാഭവപ്പെട്ട ഒരു സം
ഗതിപെട്ടുന്നും യശസ്സിലും വാംശ്യിൽവന്നു. അന്നത്തെ
നിക്ഷണായ വികാരങ്ങളേയും ഇതു യുവാവിശ്വാസം ശാന്തതെ
യേയും, താങ്കളുടൻ ചെയ്ത പ്രതിവിധികളേയും ഇയാള്ളുടെ
ആലസ്യങ്ങളെയും താരതമ്പ്രപ്രചന്തിനോക്കി, അവജ്ഞാ
പൂര്ണമായ ഒരു മംസ്തിച്ചം തുകി. ഇങ്ങനെ ഒരു മം
ബുദ്ധികാരി യുവാവിശ്വാസം തന്നെ, ഉദ്ദേശ്യസാധ്യത്തിനു
കഴിക്കുന്ന പിടിച്ചുതിനെപ്പുറി അഭിമാനവും വർദ്ധിച്ചു.

സുധിരാജ്:—തുളസി ദ്രാഹിച്ചു പറഞ്ഞുവെക്കിൽ അഞ്ചു
മാം ദ്രാഹാർമ്മാന്തരന്നായാണ്.

യഹഃ—ചേര—ചേര—ചേര സുധീര നിന്നെപ്പോലുള്ള
കു രജ്‌പുത്രവീൻ ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നു...
നിന്റെ ഫോറേറ്റുന്നു മനസ്സുകുടാതെ ഒരു ദിവസം
ഒരുക്കപ്പെട്ടതി കവന്നുകൊണ്ടുപോയാൽ നീ എന്ത്
ചെയ്യും?

സുധീരഃ—തൊൻ അവനോട് ടോത്തും അവരെ വീണാട്ടു
കും. അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കും.

യഹഃ—അതിനെക്കാൾ നീചമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്
ഗ്രൂപ്പുമാകി ഒരു കന്ധുകയുടെ മനസ്സ് കവന്നുകൊ
ണ്ടാൽപോകുക.

സുധീരഃ—അപ്പേനെന്നാണോ? എന്നാൽ അതു ചെയ്യാൻ
തൊൻ എന്നും തരം കാത്തിരിക്കുന്നവനാണ്. ജേപ്പു
ഞ്ചന്തനെ സഭാമിനിച്ചുചൂജിയുടെ മനസ്സ് കവ
ന്നിട്ടല്ല വിവാഹം കഴിച്ചും?

സഭാമിനിയുടെ മനസ്സു താൻ കവന്നില്ലെന്നും, കു
വരാൻ ആലോച്ചിക്കുന്നും മറദ്ദള്ള വിവരം ഇ
പ്പോരു പറയേണ്ടിനാവാം? യശസ്വിംഹൻ ആ സംഭാ-
ഷണസഹിതി പരിഹരിച്ചുപറത്തു:—“സുധീരി ചില
ചെടികൾ കണക്കില്ലോ? ഓരോ സുഖത്തിലും ഉണ്ടോ
പുഡു വികസിക്കും. അനന്നതനെ ആ പുറും വാടി വീട്ട്
കയും ചെയ്യും. ഇത്തരം ചെടികൾപോലെയാണ്” ശ്രീ
കരം—വിശിഷ്ടനെന്നും അവക്ക് തോന്നുന്ന ഓരോ പുഞ്ച
ഷണ കാണബേംബരം ഓരോ മനസ്സും അവക്കണ്ടാകും. അ-
ടുത്ത പുതിയനെ കാണംമുന്നുതനെന്ന ആ മനസ്സ് ഡാറിക്ക
ചിത്തതിരിക്കും. അതു നിമിത്തമാണ് ശ്രീകൃഷ്ണ ‘അസ്മൈ
ഞ്ഞംപയ്യ’കളാക്കി രക്ഷിക്കണമെന്ന പറയുന്നതും. എ
നീറു അഭിപ്രായത്തിൽ നാം കണ്ട യുവാവു വീണാട്ടം ഇവി
ടെ എന്തും. തുളിപിഡി കാണമാനളും വഴികൾ തേട്ടുകു-

ഇംഗേട്ടകയും ചെയ്യും. ധാരാളിക്കങ്ങളായ സമാഹമങ്ങളും നിറവം സ്കീചിത്തങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും അതുകൊണ്ടുള്ള ശാഖാഭാരം അതിനാലും അധികാരിയായിരുന്നു. സുധിരം തുളസി തിലുള്ള ഗാഡമായ ഫ്രെം എനിക്കുറിയാമനിരിക്കേ അം ക്കുന്ന ചെയ്യുതു് യുക്തമെന്നു് ഇപ്പോൾ സമർത്ഥമായോ?

സുധി:—ഖല്ല. രഹിക്കുമില്ല. എനിക്ക തുളസിയിൽ ഫ്രെമുള്ളു്. ജേദ്യൻ പറഞ്ഞപോലെ ഗാഡമാ യ ഫ്രെമുള്ളു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവരുടുക്കു് അഫ്റ്റിത്തലേശം എന്നിൽ നിന്നോ, അനുനിൽക്കി നോ ഉണ്ടാകുന്നതു് എന്നു് സർവ്വത്വാ തടയാൻ ശ്ര മിക്കയും ചെയ്യും. അനുനിലാബം അവരുടുക്കു് അ നരാഗമക്കിൽ എന്നു് പിന്നമാറാൻ തയ്യാറാണു്. അഡിനീറ്റർ വേദന സർവ്വിക്കാൻ എന്നീറ്റ് ഫ്രെമു എനിക്ക രക്തി തങ്കം.

ഒരാൾ:—സുധിരാ, നിന്നക്ക തുളസിയിൽ വേണ്ടപോലുള്ള ഫ്രെമുണ്ടെന്നു എന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നിനെ ഫ്രെപ്പാലുള്ള ഒരു ദിവസിപ്പുജയൻ ഒരു വസ്തുവിൽ മന സ്ഥാവരിച്ചാൽ ഉടൻ നേരിട്ടെച്ചാംു് അതു കൈക്കലാ ക്കു അണ്ണു ചെയ്യുക. അല്ലാതെ വഴിവിട്ട് മാനി നിന്നു് “എന്നു് സ്വന്തമായിരുന്നു. അവയ്ക്കുള്ളവർ ഇതു കൊണ്ട് ചോദ്യാരാധിക്കു്” എന്ന പറഞ്ഞു് അതുപേക്ഷിക്കുമോ? അമവാ ചപലകളായ സ്കീ കളിട താൽക്കാലിക്കങ്ങളായ ഭേദങ്ങളെ അഭി ക്കാൻ ഭാവമുള്ളവരോടു് എത്തു പരയട്ടു.

സുധി:—ജേദ്യ, എന്നു് തുളസിയെ സ്കീമിക്കുന്ന എന്ന പറയുന്നോടു അവളിൽ അതിരററ വിശ്വസവും ചെയ്യുന്നുനും അതിൽ അന്തർന്നുത്തമല്ലോ? അവളിട

സൗംഖ്യം എന്ന ആകർഷിച്ചിട്ടണ്ട്—കായിക മായ സൗംഖ്യം മാതൃമല്ല, മാനസികവും അതല്ലോ. തമികവമായ സൗംഖ്യവും. അവരും ചപലയാണെന്ന എന്ന വിദ്യപരിക്ഷനില്ല. അവളുടെ മനസ്സ് അവമതിൽ പ്രവർത്തിക്കുമെല്ല.

യഗ്നിംധന പെട്ടുനണ്ണായതു കൊപമാണ്. തന്റെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഉപായങ്ങൾ തെററിപ്പോയെങ്കെന്നും ഉപേഗം കൊണ്ട് തനിക്കു സാധാരണമായ ശാന്തത മഴവൻ വെടിത്തു് ഇങ്ങനെന പറഞ്ഞു:—“സു ഡിര, നീ, എന്ന കര്ത്തിയതിലും ക്രമതയെ ഭാന്തനാണ്. തുളസിയുടെ വിവാഹം ഒരു രാഷ്ട്രകൂത്തുമാണെന്നു വിചാരിക്കണം. അവളുടെയോ നിന്റെയോ ഭാരതീകരിക്കുന്ന സംഗതിയല്ല. നീ അവരെ വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കുക നിന്റെ ഇഷ്ടം. എന്നാൽ അവരും നിയൈക്കാവുന്ന സംഗതിയല്ല. നീ അവരെ വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കുക നിന്റെ ഇഷ്ടം. എന്നാൽ അവരും നിയൈക്കാവുന്ന സംഗതിയല്ല. അവരും വരനാകുന്നതു്.” ഇതും പറഞ്ഞുകഴിത്തപ്പോൾ അതു വേണ്ടിയിൽ നോ എന്നു് അയാൾക്കു ശൈ ദോന്നി. എതായാലും വീണ്ടും സംഭാഷണം തുടരേണ, എന്നതേതിച്ചു് അയാൾ പെട്ടെന്നാണീരു ഉർക്കജിതത്തിൽ നടന്നു് സേനാപതി ദോധനത്തിനായി വെളിയിലേക്കു പോയി.

സുഡിരം ഇതു സംഭാഷണം നിമിത്തം മനസ്സിനു സാധാരണ പരിഭ്രംശം, ദേപശം, സകടം എന്നിവ അസാധാരണമായിക്കുന്നു. യഗ്നിംധനാടു ശാന്തമായ മറപടികൾ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും രൂപസി അന്ത്യനിൽ അന്തരക്തയായിരിക്കാമെന്നുള്ള അശൈക്കു ഉചിച്ചപ്പോരാം തന്നെ അയാളുടെ എഭ്രം തള്ളുന്നു. താൻ പലനാളംയി കെട്ടിയുത്തിയും ആശാസൗധ്യം തകന്നു നിലവംപതിച്ചു് തനിക്കുണ്ടു ശവക്ലൈറ്റായി പരിഞ്ഞിച്ചുപോലെ അയാൾക്കു ദോന്നി. ദളംരണ്ണരം ആ അസാഭയിൽ കിടന്ന തന്റെ ദാ

ჰිතමුද්‍රවමාය ප්‍රඟයවස්‍යියෙන ලාභීයපුරි ඩි
තිඹු. ප්‍රජාජ්‍යාලියාය අභාරාක් ගැජපායමේ තො
සායුත්ති. ගෙබිං තුහ්සියෙන පාඨපෑහිල අතිගෙ
සම්පූර්ණක්. ගිජේයමාකෘතා ඇඟිල්කාංක් අත් ක්‍රි
ඛතියි අවර අතිගෙ ගෝභාක්සේ. අභ්‍යුකිල
ඇතැකුවමාය බාග්‍රාම්‍යවස්තාත් අතිගෙ ගාජපාතෙ
ඡප්පු ගත්ක්සේ. නුගුණු ඉංච්‍රපුළාශේක් තෙනුපු
තායුත්ත බෙතාය පරිඹම් අභාරාක් ගමිඹු. සුඩා
ත්මලෙගඩ්ප්‍රාත අත් යුධාබිං ඉත්ත ඩින්සු ඩිස්
යමායතු තුහ්සියෙන කාරුමායිජන. තාත් සර්තු
ඇලාකඩිජ්‍යාමායි කෙතිය අත් තෙන්නීරතා රාජ්‍ය
භායකමාක් රාජ්‍යඩිස්‍යයමාය ජුතියි දේ පක්
මාගුමේ අතිතෙනාජ්‍ය ගුන බොයය යෙදුදු මාගුම්
මෙන්ට ටාකිල ගින් අභාරාක් ලඩිඹු. නු ම
ඇඟාලාව ගුරුතු ගිජ්‍යාව ගිඟ්‍රාවමායිංකාං අභ
භාරාක් තොගියතු. ගොජාක්ලමාය ගුඩෙගෙතාද්
ක්‍රි. තාත් තුහ්සිය නුප්‍රකාරුත්ත ඩාසුජතිල්ගින්
සුතුප්‍රකාරතිවු රෙස්පුළුතුමෙන් අභාරා සුපාත්
ඡප්පා ගෙතු. තාත් නුගුණු කාඩ් බුදුමාගිඹු
මාගුකාපුජයායි අභාරාක්ඹු බැං යෙදුදු මාගුම්
භා මෙත්පරෙනා අභ්‍යිජ්‍යාය ප්‍රකිජ්‍යාතෙනො
ත්තපුරා අභාරුත්ත නුද්‍යාංග අවර්ජ්‍යමායිජන.
ඇලාක්ගෙතාද් ජීවිතෙනාද් අභාරාක් බෙඳපු තො
ගි. සුතායාඩ් තුහ්සික්සෑවෙශියකිවු තෙන්ට
ඩිකාරපෑදෙයු ඩිජාරපෑදෙයු ගුඩා ගෙතු ඇ
රුද් ගතකෘතා සංඛ්‍යාපනෙහි අධියුගන්තිය ප්‍රාග්‍රාමික
භායිතිකාමෙනා, තෙන්ට මෙවයිකාරියාය යෙදුදු
මෙනාද්, කාරුපෑර ඩිංච්‍රපරායනතු පිශීංකාම
ජා අභාරා ගිජ්‍යාඹු.

എന്നാൽ യശസ്വിംഹർന്ന സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു എക്കിൽ ഈ ഒളിവകാണ്ട് പലിയ പ്രയോജനമില്ലായിരുന്നു എന്നുവെന്നും നാട്ടുക്കൂട്ടിക്കൊം. ഉത്തരാന എഴുത്യനായ യുവാപിനും മേൽ പറഞ്ഞ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നും തോന്നാം വുന്നതെല്ലാം യശസ്വിംഹർന്ന മന്ത്രങ്ങളുണ്ടിൽ വ്യക്തമായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. അധാരം ആദിത്യിൽ ഒരു അവിവേകമേ പ്രവർത്തിച്ചുള്ളൂണ്ട്. തന്റെ പ്രണയത്തിനും ഒരു പ്രതിപോദ്ധനയുണ്ടായാൽ അധാരം എത്തുവിധിവുമകരാൻ ഏവനും മനസ്സിലായിരിക്കുമെന്നും അധാരം തൊറിഖരിച്ചുപോയി. തുളസിക്ക തന്റെ പ്രണയം അധിത്മാബന്ധകിൽ താൻ തന്ത്രാക്ഷിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ സൂചിത്തിനും വരുമെന്നും അധാരം സപ്ലാന്റിലും വിചൂരിച്ചില്ല. അതിനുംബന്നും വീഴ്സേനനും ബന്ധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അധാരം നിയോഗിച്ചുതും. ഇനിമേൽ അതിനും ഭേദം ഏപ്പുട്ടുകരി ഉടൻ ചെയ്യുകൊള്ളാമെന്നും താമസിയാതെ നവപുരത്തിലെ രാഷ്ട്രീയലോകത്തിൽ നിന്നും സൂചിരം ബഹിപ്പുതന്നായിക്കൊള്ളാമെന്നും ഉറച്ചുകൊണ്ടാണും യശസ്വിംഹർന്ന സൂചിരനെ കൂടുപ്പാശാന്തരമായ ഒരു വീക്ഷണ തന്ത്രാട്ടക്രമി വിചുപോയതും.

അരബ്ല്ലായർ എ.

നവപുരത്തിന്റെ കന്നിമുളയിലുള്ള കൊത്തള്ളം വളരെ വിശാലമായിരുന്നു. ശത്രുപരമ്പരകൾക്കു വന്നടി എരു താനേ തകന്നുകൊടുവാൻ ശിലാബലമായ മാറിടമെന്നപോലെ മുന്നോട്ടു തജ്ജിയിരുന്ന ആ കൊത്തള്ളത്തിന്റെ മുകളിലുള്ള മുഴവൻ സമാധാനപരമായ ഈ കൂ

ലുതു് ഒരു പുണ്ടാട്ടമായി കിടന്നു. സൗഖ്യമിനിക്കു് അംഗബികാചർഗ്ഗത്തിലെ ദീപാരാധന തൊഴ്വാനിൽ അതു മഹതെ പുരസ്കരിച്ചു് ലുതു് അസ്ത്രകാലം മുമ്പു് അന്തിപ്പറ ത്തിന്റെ ഒരംഗമാക്കിത്തീരുമിയെന്നു. കിഴക്കും വടക്കു മായി രണ്ടു മതിൽക്കെട്ടുകൾ കൊണ്ടു് അടച്ചിയെന്ന ഈ പ്രദേശത്തെക്കു തുളസിയുടെയും സൗഖ്യമിനിയുടെയും മഹാ രാജാവിന്റെയും വാസനമലങ്ങളിൽ കൂടി മാത്രമേ ഫു വേശമുണ്ടായിയെന്നിൽ. തെക്കുവരുത്തായി, കോട്ടയ്ക്കു വെളിയിലും തറനിലപ്പുവരെ കല്പിക്കരു കെട്ടിക്കിരിക്കി കോട്ടയിൽകൂടി വെളിയിലേക്കു പോവാൻ ഒരു ധാതിലും ഉണ്ടായിയെന്നു. അതിനെപ്പറ്റി മുമ്പു നാം പരഞ്ഞതിട്ടുണ്ടോ.

ഈ ഉള്ളാനത്തിലായിയെന്ന തുളസിയും സൗഖ്യമിനിയും സായനനസമയം കഴിച്ചുകൂടാശിരു്. മെൽപ്പറ ഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ നടന്നു രണ്ടുണ്ടായും കഴിഞ്ഞെങ്കും ഒരു സാധാരണത്തിൽ ഇവർ പതിവുപോലെ അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിയെന്നു. സൗഖ്യമിനിയുടെ യുംഭറിയി ലെ അംബികാവിനുമന്ത്തിൽ ചാത്രാൺ രണ്ടുപെയമായി പുകെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ തുളസി പതിവിലും നേരംതെ ആ പണിയിൽനിന്നും വിരമിച്ച എന്നമാത്രമല്ല സൗഖ്യമിനി പുകെട്ടിത്തീർത്തും, അനുംകാണ്ടു യുംഭര ദിക്കിലേയ്ക്കു യാത്രയായതും, അഞ്ചോമുംവനായ അതിരുൾ പെട്ടുന്ന പർവതപ്പംകതികൾക്കു പിന്നിൽ മറി ഞ്ഞതും, ധാരാനൊന്നും അവരും അറിയാതെ ഗാലമായ ചിന്തയിൽ മുഴക്കിത്തന്നെന്നായിയെന്നു. വീരസേനകമാരനെപ്പറ്റി ദിന്യാശം അവരും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് എന്ന നമ്മുക്കു് ഉറയ്ക്കാമല്ലോ. “എഡയമേ നാഗരികനായ കമാരണ്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ഓരോ വാക്കും നീ പുന്ന

അജ്ഞീവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓഫോനിലും നിനക്ക് ഹിത് മായ അത്മം നീ ആരോപിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വരാവുന്ന വഴികളിലേയും സത്തുജ്ഞങ്ങളുായ നേതൃത്വങ്ങളും നീ ഫേരി പ്ലിക്കുന്നു. ഈ ടൈഗർത്തിനൊക്കെ എത്ര ഫലമാണോ വോ സിലിക്കാൻ പോകുന്നതു്. സാമാന്യമായ സൗജ നൃംകോണാട്ടു് ഒരു വീരൻ ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തി അദ്ദേഹം ചെയ്യു. ലഭകിക്കത്തിനു പറയേണ്ട വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞു. അതല്ലാതെ നൂതനിയായ ഒരു ഭാവബന്ധം ആവശ്യപ്പെട്ട ടാൻ ഇവരുക്കുന്നു് അവകാശം? അദ്ദേഹത്തിലും അകു സ്കുമായി എത്ര തുണ്ടാക്കിവരുക്കുംതു്?.....' ഈ ക്ഷേത്ര പല മിനത്കരം അവളുടെ എഴുപ്പുകൾക്കിൽ അങ്ങരി ആ. ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്നൊക്കെ ശ്രൂ ലു പിന്നവല്ലി എത്തിരുപ്പിലുള്ളക്കിൽ അവളിനു തിലാപട്ടത്തിലും പത്തടി അകുചെയ്യാകി രോദ വന്ന നിലവുകാണു് അ ദരം അറിയുമായിരുന്നു. അങ്ങെനു വന്ന ആദ വീരസേ നന്നായിരുന്നു. ശിവനഘരപരിസരങ്ങളും ആകുമിച്ച നേരസംഘതനു റാടിച്ചു് കഴിത്തു്, അവിടത്തെ ശാശ്വതമായ രക്ഷയ്ക്കു് കുറെ കോട്ടുകരം പണിയാനുള്ള എത്ര പ്രാചുകളിൽ ആരംഭിച്ചു്, ചാറുഹാസനു എല്ലാറിനം ചു മതലപ്പെട്ടതിട്ടു്, അപ്പുനേരത്തെയ്ക്കു സപതന്ത്രനാവാൻ വീരസേനയു് നേരംണ്ടാൽ വേണ്ടിവന്നു. അങ്ങെനു സപ്താ തന്ത്രം ലഭിച്ചപ്പോൾ വേറേ ആലോചനയ്ക്കു് അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ എഴുപ്പം വഴി നൽകിയില്ല. അനു സന്ന്യജ്ഞത നേര നവപുരത്തിന്റെ തെക്കുവരുത്തുന്നി സാന്ത്രക്കവാട തന്ത്രയന്നുപോലെ ആ ചെറിയവാതിലിനെ താൻ എ പ്രാഥം താലേംബിച്ചുപോന്ന ശാംഗ്രലീയമാക്കുന്ന ഉത്തരം കൊണ്ട് തുണ്ട് അകുത്തുള്ള ഉല്പാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച പ്രാഥാണ്ട് മറ്റു ചിന്തയ്ക്കുവകാശം ലഭിച്ചതു്. 'തൊനു തു കുറുവന്നാണു്? അപ്പുന്നീ മുഴ്ചപ്പാ നവപുരം ശത്രുരാജ്യ

മാണോ. അപ്പേൻറു മനസ്സിൽ മാറ്റാതെ തൊനിവിടെ
വരുമ്പോതു അപ്പേനോടു തുല്യസിദ്ധാട്ടം ഒരു വഞ്ചനയായി
ണ്ടിരും. വേണ്ട; തിരിച്ചു പൊയ്ക്കുള്ളാം. നേരേചെന്ന
അപ്പേനക്കണ്ട് വേണ്ടതു ചെയ്തിട്ടു് ഇങ്ങോടു പോരാം” എ
സാലോവിച്ചു് അഡാർ പെട്ടു പിൻതിരിഞ്ഞെ. മപ്പു
തൊള്ളും ചെറിയ പടികളിൽപ്പി കീഴോട്ടു ചെന്ന വേണ്ടിയി
നും ആ ചെറിയ വാതിലിലെത്താൻ. എന്നാൽ വാതി
ലിംഗം ചുറ്റുപാടും അകലാതായിട്ട് യാതൊഴ്രതും
ഇല്ലോം താൻ ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രദ്ധനാകയില്ലോം തീർച്ച വരു
ത്തവാൻ വേണ്ടി അഡാർ പടികൾ ഇരജാതെ നേരേ
കോട്ടമതിൽക്കൂ സമീചത്തു ചെന്ന കീഴോട്ടുനോക്കി. നും
രണ്ടു് ഇരുണ്ട ചൊയകൾ മെത്താനത്തിൽ കുടി കടന്ന
പോകുന്നതായി ആ മഞ്ചിയ വെളിച്ചത്തിൽ അഡാർ ക
ണ്ട—“ഈവർ പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ട് പുറാതു കടന്നാൽ മതി”
എന്ന തീർച്ചപ്പെട്ടതി, തുല്യസിധിടെ സൈപ്രസഖാര രജ്ജ
മായ ആ ഉള്ളാനത്തിൽ അഡാർ ഉല്ലാത്തവാൻ ആരംഭി
ച്ചു. ഓല്ലും ഇംഗ്ലീഷ് ചെന്നപ്പോൾ ചിന്താഭ്രായയ തുല
സ്പി ദിലുപട്ടന്തിരേൽ ഇരിക്കുന്നതും കണ്ടു. കണ്ട ക്ഷണിക്കു
ണ്ടതിൽ മരുപ്പും നിശ്ചയങ്ങളേയും ഭാജുനും ചെയ്തു് അ
വരുള ഉപരി പ്ലാസ്റ്റിനും ചെയ്തുണ്ടാമനോ അതിയായ അനുഗ്രഹം
അഡാർക്കുണ്ടായി. അതിനു തക്ക യുദ്ധതികളും അപ്പോൾ
ഒത്താനാതിരന്നില്ല. “തുല്യസി എക്കാക്കിനിയായിരിക്കുവാ
രം തൊൻ ക്ഷരിച്ചുല്ലുന്നതു മന്ത്രാഭ്രായല്ല. എന്നാൽ ഒളി
വിക്ക നിന്നുകൊണ്ടു തുല്യസിധിടെ ആവുത്തികൾ നിമ്പണി
നും ചെയ്യുന്നതു് കുട്ടത്തു മന്ത്രാഭ്രക്കേട്ടേ? കോട്ടയ്ക്കു പുറ
ത്തുകടക്കാൻ അല്ലനേരംതെങ്കും സംക്രിയമില്ല. ആക
ചട്ട, തുല്യസിധിടെ സമീചത്തെയ്ക്കുതെന്ന ചെല്ലം” എന്ന
തീർച്ചപ്പെട്ടതി, ഇംഗ്ലീഷ് ചെന്ന പറഞ്ഞു: —“ആത്തു യിടെ
എക്കാത്തവാസത്തിനു ഭേദം വരുത്തിയതിനു് എനിക്കു മാ

എത്രണും—തൃഷ്ണി പെട്ടുന്നു മനോരാജുത്തിൽ നിന്നും നാൻ അത്രും താരകാംഭം ധർശിച്ചുകാണിട്ടും ലഘജകാണ്ഡം പരവയ്യൈയി ഒരു നിമിഷങ്ങനേരം നിശ്ചയേഷ്ട്യായി ഇരുന്നു ചോയി. എന്നിട്ട് ബല്ലപ്പെട്ടെട്ടിരുന്നീരും വന്നുമെന്നിനും ഇ അപഹന ചെറുതതു—“അതുണ്ട് എത്ര സമയത്തും വരാമെന്നും ഒരു ചേച്ചിഞ്ചുട ക്ഷണിച്ചിള്ളിപ്പും ഇന്ത ക്ഷമാധാരവനും അതുവശ്യമില്ലപ്പേണ്ടും.”

വീരദേശന്നാൻ—എനിക്കു ക്ഷമാധാരവനും പല വിധത്തിൽ അതുവശ്യമില്ലാം. ഞാൻ ഒരു സംഗതി അറിയിപ്പാണെന്ന് ഇങ്ങോടു ചോന്നതു.

തൃഷ്ണിഞ്ചുട എദ്ദേഹം വീണ്ടും അതുവേഗംകൊണ്ടു കൂടിയും. അതുണ്ട് എന്താണുവോ പരയാൻ ചോകനാതു. എദ്ദേഹം അല്ലോ കുടി ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നും അവരും തന്നെന്നതാണ് പറഞ്ഞതു.

വീരദേശന്നാൻ—എനിക്കിവിടെ വരാൻ ധാരണാരവകാണ യുചില്ല. ഞാൻ ഒരു വജ്രകനാണോ.

തൃഷ്ണി കേരംക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന വാക്കുകളും അവരും കുടക്കുന്നു. വേശായവഗ്രഭതകക്കു മുപം തിരിച്ചും വേണ്ടുവോ മുണ്ടിവു സീഫുരിച്ചിച്ചു സ്വന്തത്തിൽ അവരും പറഞ്ഞതു. “ഈതു് എനിക്കു വിശ്രദിപ്പിക്കാൻ കഴികയില്ല. ഇതും പരയുവാനെയി ആളുംനീറു മറ്റു തുത്യങ്ങൾ മുടക്കി ഇവിടെ വരേണ്ടിയുമില്ലായിരുന്നു.” വീരദേശന്നാൻ വല്ലുതെ കൂഴഞ്ഞി. ഫൂജിബുല്ലികളുായ ആളുകൾക്കു കൂഴഞ്ഞുവും ചെവാരും ഇംഗ്രേഷുലുപോലെ പെട്ടുന്ന ദൈഹംവലംവിച്ചു് തന്നെന്നും എങ്ങത്തെ ഇഴവൻ ഇങ്ങനെ നിരന്ത്രിക്കായി മറന്നു പറഞ്ഞതു. “എന്നാൽ എന്നീരു വരവിനെ ഇതും കാലമായി പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടും പരമരഹസ്യം ഞാൻ പുര

ആ പരയാം. തുളസി മഹിതംപോലെ അതിനെ ആദരിക്കുക, അബ്ലൈക്കിൽ ഈ കോമ്മൂറായ പാദം കൊണ്ട്” അവതായുന്നമെഴു—എൻറേ അനന്തരാശ്രാണമായ എഭയം തന്ത, എൻറേ ശാശ്വതമായ പ്രണയത്തെ തുളസിയുടെ പാദങ്ങളിൽ ഞാൻ സമപ്പിക്കുന്നു.” പ്രതീക്ഷിക്കാൻ ചെയ്യുന്നപൂർണ്ണലൈക്കിലും സർബ്ബത്മനാ കൊതിച്ചിത്തനു ഈ അഭ്രത്മനയ്ക്ക് എഭയസവസ്പംകൊണ്ടും നൽകാൻ ആരു ഫിച്ച് സത്കാരത്തിനു തുളസിക്കു വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല. ഇതുവരെ അവലംബിച്ചിത്തനു ചെയ്തും തന്നെ വെട്ടി ഞത്തപോലെ അവരുടെ തോന്തി. പ്രാത്മനയ്ക്കുന്ന കൈകൾ അതിന്റെ ഘലം വാങ്ങാൻ ഉയരാതെ സ്കാഡു മായിത്തീന്തിനെപ്പറ്റി അവരുടെ കണ്ണിതപ്പെട്ട്. “തുളസി യുടെ എഭയം ഇവന്തിൽ കനിയുന്നില്ലയോ” എന്ന യവാദു വിണ്ടും മോബിച്ച്. “അവിടേതെതായിക്കഴിഞ്ഞുവള്ളും എൻറേ എഭയം” എന്ന മനസ്പരത്തിൽ തുളസി മറ്റൊരു പട്ടി പറത്തു. മനു് രണ്ട് ത്രാംബാംഗങ്ങളായ അനന്തരാത്മകൾ എന്നപോലെ ഇപ്പോൾ ഒരു ക്ഷണത്തെയ്ക്ക്, രണ്ട് സുക്രമാരങ്ങളായ ശരീരങ്ങൾ ശാഖാഭ്രാംഖത്തിൽ ലഭിച്ചു.

വീരസേനൻ:—തുളസി, എനിക്കിനി ലോകത്തിൽ വേറുന്നതു നിരവേറാനെങ്കിൽ തുളസിക്കു ഞാൻ ഗ്രാഹ്യനായപ്പോൾ ഇനി എന്തു മേരുമാണു സിലബിക്കാൻഈതു? ഇതുയും നാടു അസഹ്യമായ അസപാസ്യമനങ്ങവിച്ച് എഭയത്തിനു ഇന്നു ലഭിച്ച നിർവ്വതി എങ്ങനെ പരഞ്ഞതിനിക്കുക.

സന്ദേഹഃഗ്രുക്കളും ലജ്ജയും ഇടകലവൻ്റു തുളസി പറത്തു. “ആതു, ആ നിർവ്വതി സപാനഭവംകൊണ്ടു എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇപ്പോൾ രക്തിയുണ്ട്. വരണ്ണം, അഷ്ട്രനേയും ചേച്ചിയേയും കാണാം.

விரோஙன்:— ஏனிக்கு அக்காற்றத்தைப்பூரியான் அதுமிகித்தன அல்லது பரயானளவாயிக்காறு பரயானாரங்கிட்டுது. நம்முடை கஷ்டங்வெண்டி தமிழ் மூலாயிக்கான ஒரு பூவ்வெவரதை ஏன்ற அதைப்பிற்கு ஒன்னேபாலை வழிய திடில் ஸுக்ஷித்து வழித்திக்கொள்ளவாடிடுமே. ஹவி டா அதுகுநிக்கான் அலட்சுமீ தசை நோக்கியிரிக்க வேண்டும். ஏனை அதை பூத்ததான் ஹவிடதை ஸமிதிகரி ரூபமாயி மனஸ்திலாக்கானான். ஏனால் எதுமிகுத்தங்கள் தொன் ஹக்காற்றத்தில் பூதிகுலமாயி கிணிடுமே. ஹபூரி சென்றீர மரங் பளியுத்தித்துக்கொள்கிற யாத்தாரங் ஸாயிக்க வேலை. ஏகிலி அலட்சுக்கான்களே தூஷியுமாயி தீ ஸமாரமத்தைப்பூரிப்புரதை, ‘ஏனை ஏதிர் வாத்தாக்கிக்கொள்ளப்படுத் தாவப்புராகும்ளாங் ஸாபுமலை’ என்ற அலட்சுமீதை மனஸ்திலாக்காதிர ஆயுத தொநிவிட வகைது அலட்சுநேரை தூஷியை தூஷியை வணிக்கக்காயிரிக்கான.

தூஷியி:— அதுத்துந் ஏகிக்கங்களி அலட்சுக்கிற கிணங் பிள்ளை கிறக்கைத் தூ.

விரோஙன்:— தொன் தூஷிக்கைவளி தூஷியும் ஸப்ரீ வும் துஜிக்கை. ஏனால் ஹக்காற்றத்தில் தூஷியிய ஸு ஏனை பேரிப்பிக்கைத் தூ. ஒரை ராஜாவிலை தெள்ள ஸப்பதம் ஹஜாநிஹ்ஜங்கர்க்கைவளி ராஜைதை வூலமாக்கா டிரிதத்திர பாதுமாக்கவான் யாத்தா ரவகாஶவுமிலை. ஶிவநாராத்திலை ஒரு பற்ற கெள்ள நிலத்தில் தொன் அதிகை ஏதிக்கூ. ஏது தொயாலும் அலட்சுநை களே ஸகலதும் தீந்த்தெடுக்

ന്തി തൊനിവിടെ വന്നുകൊള്ളിം. ഇപ്പോൾ തൊൻ-
പോന്നതു് ഒപ്പരാധമാണ്. തുളസിയിലുള്ള അ-
പാരമാധ അന്നരഹം എന്ന നിസ്സമാധനാക്കി,
അതിനു മാപ്പ തരണം. എന്നർ വരവു രഹസ്യമു-
തിരിക്കണമെന്നും അപേക്ഷയുണ്ട്.

ചെട്ടുന്നു് കോട്ടയ്ക്കു താഴോവശത്തായി ഭേദമാണ്
സഖ്യരിക്കുന്നപോലെ ഒരു ശബ്ദം തുളസിയുടെ കാത്തിൽ
പതിച്ചു വീരസേനനോട് തന്റെ സംശയത്തപ്പററി
പ്പറഞ്ഞിട്ടു് ഭിത്തിക്കരിക്കിയുള്ളെവനു് അവരു കീഴോട്ടു നേ-
ക്കി, സംഭവത്തോടുകൂടി പ്രിയന്റെ സമീചത്തുവനും മല-
സപരത്തിൽ പറഞ്ഞു “അതേ. നമ്മുടെ ചെറിയ നട-
യിൽ ഭേദമാർ കുടിയിരിക്കുന്നു്”

വീരസേനന്ന്:—തൊന്നതുള്ളിക്കാതിരുന്നില്ല.

തുളസി:—തൊനവരെ മാറാൻ പറയാം.

വീരസേനന്ന്:—അതുകാണ്ട മലമില്ല. അവർ അല്ലെങ്കിലും
അവരുടെ ഉള്ളഭ്യും സാധിപ്പിക്കാം.

തുളസി:—അല്ലെന്നാട് പറഞ്ഞു് അവരെ പിൻവലിപ്പി-
ക്കാം.

വീരസേനന്ന്:—മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകാണ്ടു് അറി
യതെന്നു് എനിക്ക പ്രത്യേകം പ്രാത്മനയുണ്ട്.

തുളസി:—പിന്നെയെന്നാണിവിടെ ചെയ്യുക.

വീരസേനന്ന്:—മരറാൽ വഴിക്കായി തൊൻ പൊഞ്ചയ്ക്കും
ഇളാം. രാത്രി മഴവൻ അവരവിടെ കാത്തു നിൽ-
ക്കേണ്ട്.

തുളസി:—വെള്ളിവശത്തെ തന്റെ ഇരുപത്തി താഴ്ത്തിലും
ണം.

വീരഭോഗന്തഃ—ങ്ങ നീളുമ്പിൽ കയറണ്ടകിൽ താൻ
അതുവഴിയായി ഇരണ്ടിക്കൊള്ളാം.

രൂഷസി:—ഈതാ ഈ എന്റെ ഉത്തരീയം പദ്മാശം. ഓ
ലു ബലഘാട്ട്. കയ്യു വേദനയും ഉണ്ടാക്കില്ല.

വീരഭോഗന്തഃ—വളരെ നന്ദം. സംശയമില്ല. എന്നാൽ
ങ്ങ അപേക്ഷ കുടിതുഷ്ടസി അവബദിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

രൂഷസി:—എന്താശം? ഏതുമനവാദിക്കാമല്ലോ.

വീരഭോഗന്തഃ—ഈ ഉത്തരീയം താൻകുട്ടി കൊണ്ടുപോ
കും. ഇതു എനിക്കെവിടേയും ഭാഗ്യമാണെന്നു
യം. എനിക്കുന്നുമ്പെത്തയില്ലാത്ത ഭാഗ്യം ഈനു കൈവ
ന്നതും സപ്രഭൂമല്ല എന്നനീക്കു വിശപ്പിക്കാൻ.
എല്ലോഴം ഒരു ലക്ഷ്യവുംഡായിരിക്കും.

രൂഷസി വിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു; അഞ്ചെന്നു
ബന്ധിക്കു ഇ ഉത്തരീയം കുടാതെ കഴിച്ചുകുടാൻ താൻ
ആമിക്കാം. ഈ ഭേദമാരെ ഇവിടെ നിൽക്കുവാൻ നി
യോഗിച്ചതാരായിരിക്കും?

വീരഭോഗന്തഃ—യശസ്സിംഹൻ.

രൂഷസി:—താൻ വിചാരിച്ചു.

അല്പാധം ട്രോ.

രൂഷസിക്ക കരേനാളായി ഒരു മോഹം ജനിച്ചിക്കു
തു താമസിയാതെ സാധിക്കണമെന്നു് തന്റെ പ്രിയന്മാ
യി പിരിഞ്ഞ ക്ഷണത്തിൽ അവരു തീർപ്പുചെയ്തി. പ
ല കാരണങ്ങളും വളരെനേരം വിനിത്രയായി കഴിച്ചു

കുട്ടിയെക്കിലും അവരും അർഥാദാതിയോട്ടക്കട്ടി ഗാഡനിപ്പ് യെ പ്രാപിച്ചു് പുലച്ചുായപ്പോൾ എന്നീറു തലേന്നാ ഉണ്ടതെന്നിവയമനസ്സിൽപ്പു നീളുമുണ്ടെങ്കിൽ വാദം കരാശമാ കഴി അല്ലാസം തുടക്കി. ആര്യത്രസിംഹൻാം ആഞ്ചേരി സന്നാ നമ്പില്ലായ്ക്കും തുള്ളസിയെ എതാണ്ടു് ആഞ്ചേരിക്കുട്ടിയേപ്പു ലൈത്തെന്ന വളരെത്തിവന്നിരുന്നു. ചെരുതിലേ അല്ലും ശ്രൂം ശ്രൂം നാശമും നന്ദകിയിരുന്നു. പിതാവിശ്വർ കണ്ണതുകമാ ത്രഞ്ഞായ സിലുമായ ഇന്ന് അല്ലാസം പ്രബേഘപ്പുട്ടത്താനാ യിൽനാം ഇപ്പോൾ തുള്ളസിയുടെ ശ്രദ്ധ. ഒരെതിരെളി മു ചിഞ്ഞുണ്ടക്കുലേ യടുത്തുമായ സാമർപ്പിം പിലിപ്പിക്കുള്ളൂടു എന്നക്കാർഗ്ഗി അന്നു വൈക്കുമ്പന്നരം സുധീരൻ ഉല്ലാന്തിരി വരണ്ണമുന്നോം അവരും പറഞ്ഞുചെയ്തു. സുധീരൻ തുള്ളസി യെ കാംബാൻ ഉദ്ദേശ്യിച്ചിരിക്കുംയിൽനാം എന്നു നുശകു് അറിവുണ്ടെല്ലാ. ഈ ക്ഷേമം ലഭിച്ചപ്പോൾ യുവാവി നോം അത്രുതവും സന്തോഷമുണ്ടു് ഉടൻ തോന്തിയും. തെച്ചൻ കുത്രും നിവർത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞു വൈക്കുമ്പന്നരമായ പ്പോൾ അയാൾ ഉല്ലാന്തിരിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അപ്പോഴേക്കു അയാളിൽ വീണ്ടും ഒന്നരാശുജനക്കുള്ളായ ഭൂക്കകരി കടന്നുകൂടി. “യഥാപ്പിം മൻ ജേജുഞ്ഞൻ പറഞ്ഞു തു ശ്രദ്ധിയാണെങ്കിൽ എനിക്കു വലിയ ആരയ്ക്കു വകുലിപ്പു. എക്കിലും രംഗിലെലാനോം ഇന്നു തീച്ചുപ്പെട്ടത്തനാം. ഈ സന്ദേഹാശിനി എന്നൊക്കെല്ലാം. തുള്ളസി ആദ്ദേഹം ആത്മം എന്തിനായിരിക്കൊം? എന്നൊന്തു് എപ്പോഴും ദയവാ കിട്ടും സ്റ്റോമചായിട്ടുമാണു് തുള്ളസി പെത്തമാറാഡിക്കുതും. എ നാൽ അതിനെ എന്നേന്നു ആരക്കരക്കുന്നങ്ങളുമായ മട്ടിൽ വ്യാവ്യാനിക്കു ഭരണിപ്പായമണ്ണു്?” എന്നിക്കുന്ന വിനി ആശുപ്പം ഉല്ലാന്തിരി പ്രഭേദമിച്ചപ്പോൾ സുധീരൻ കണക്കാട്ടു അയാളുടെ കണ്ണുകളെ കരുന്നേന്നു മരാജ ദിക്കി ലേയ്ക്കു വിട്ടയയ്ക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. അല്ലാസത്തിനു യോജി

ക്കെതക്കെമട്ടിൽ വസ്തുങ്ങളുടെ അന്വലങ്ങളെ ശരീരത്തിന് ചുറ്റും ഇടക്കു ബന്ധിച്ചു് അവയവങ്ങളുടെ സഫയ്വ വും പുള്ളിയും പുക്കതമാക്കുന്നു് തൃജസി അവിടെ നിൽക്കു യായിതന്നു. സുധീരൻ വരന്നതിന്മുമ്പുതന്നെ സപയം അല്ലോ അല്ലോസം ചയ്യും അവളുടെ മുഖം അരക്കേണ്ട യത്തിലെ ചെന്നാമരപോലെ ചുവന്നിരുന്നു ആരോ വരുന്ന നാ ശബ്ദം കേട്ടു് വാരം മരിച്ചുവയ്യും യാൽ സുധീരൻു് ഈ അരംബവല്ലിന്തിന്റെ ഫേരു മനസ്സിലായില്ല. ഇതും തന്റെ ആശയ്യുന്നതുവമായ ഒരു വികാരത്തെയാണോ സുചിപ്പിച്ചുതന്നുട്ടി അയാൾ ശക്തിച്ചു് ആ വിശേഷം വിഗ്രഹത്തെത്തുന്നു നോക്കിനിന്നു

തൃജസി തന്റെ പ്രശ്നാവിഭാഗം മനോഗതങ്ങളെ അംഗൈഷം ശക്തിക്കാതെ സ്ഥിക്കാറുമുഖക്കമായ ഒരു മനസ്സിന് തന്താട്ടുക്കുടി ചുറ്റുതു്:—യണസ്സിംഗൾ ജ്ഞാനജ്ഞനാണോ എന്ന തന്റെ വിചാരിച്ചുപോയി. സുധീരനു തന്റെ കാത്തി രിക്കയായിതന്നു. സുധീര്, മുമ്പു തന്റെ ശസ്ത്രാല്ലോസം നീലിച്ചിത്താം. അതു പുതുക്കാൻ സുധീരനെന്നുട്ടി വിളിച്ചു താഴെ്. സുധീരൻ വരാത്തതുടെ കാണ്ടു് അല്ലോ തന്റെ സപയംപരിശീലനംചെയ്യു. ഇതാ കണ്ണിലേപ്പു തന്റെ ഇപ്പോൾ തന്നെ തള്ളംപോയി.” സുധീരന്റെ ആശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നു തകർപ്പോയി എന്നയാരു മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ മരിച്ച പിടിച്ചിരുന്ന വാരം കരുംലാക്കി തൃജസി ത്രട്ടു് ചുറ്റുതു്. “എക്കിലും അല്ലോ പ്രായാമം ആവാം. സുധീരന്റെ വാരം ഉഞ്ഞക്.” സുധീരൻ ഉത്തരമൊന്നു പാണ്ടില്ല. തൃജസിയുടെ അപേക്ഷയു കാരം പ്രവർത്തിച്ചുമില്ല. അട്ടത്തുള്ള കസാലയിൽചെന്നാ തലയും കനിച്ചു ഇരുന്നതെയുള്ളൂ. ഇതു കണ്ണ ക്ഷണത്തിൽ തൃജസിയുടെ ഭാവം മുഴുക്കു മാറി. വാരം താഴ്ത്തിട്ടിട്ടു് അറിക്കു

തുരുചെന്ന് അറക്കവാനുള്ളമായ സപരത്തിൽ പറത്തു:—
“എന്തു്? സുധിരനെന്നെങ്കിലും സകടത്തിനു കാരണം ദണം? ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയുക. തൊൻ വേണ്ടതു ചെയ്യാം. അപ്പുടേനാട് വേണമെങ്കിലും പറത്തു് അതു് നിവർത്തിക്കാം.”

“എൻ്റെ സകടത്തിനു മേതു തുളസി ശക്തിക്കുന്നതുപോലുമില്ല. പിന്നേയെന്നിനു ചരയുക. അങ്ങനെ യാപ്പു ഇനി തും ഭാരം എന്തിക്കു ചുമക്കാൻ കഴിക്കില്ല”¹ എന്ന് “ആലോചിച്ചുറച്ചേണ്ട തലപ്പുകാരം സുധികൾ പറത്തു. “തുളസി എൻ്റെ സകടനിപ്പുത്തി മഹാരാജാവുതി അമന്ത്രകൊണ്ടു വിചാരിച്ചാൽ വരുത്താവുന്നതല്ല.

തുളസി—പിന്നെയാൽ വിചാരിക്കണം?

സുധികൾ—**തുളസി** തന്നെ വിചാരിക്കണം. തൊൻ തുളസിയെ എൻ്റെ ജീവനെക്കാരം ക്രട്ടതൽ സ്ഥൂദിക്കുന്നു. **തുളസി** എൻ്റെ പ്രാണവല്ലഭയായിരിക്കണം..

അപ്രതീക്ഷിതമായ തും വാക്കുകൾ കേട്ട് **തുളസി**ക്കു് അംഗ്രേതവും അതിരിററ സമതാപവും ഉണ്ടായി. അവരുടെ പറത്തു “സുധി, സുധിനെപ്പറ്റി വലുതായ ബുദ്ധിമാനവും സ്ഥൂദിച്ചും എന്തിക്കുണ്ട്”. എന്നാൽ മരറാത്ത പ്രകാരത്തിലുള്ള സ്ഥൂദിത്തെപ്പറ്റി തൊൻ ആലോചിച്ചിട്ടില്ല.

സുധികൾ:—**തുളസി**ക്കു് തൊൻ എത്രയോ അനന്തമനം കണ്ണാം എന്തിക്കു വോധുണ്ട്. എന്തിക്കു വീണ്ടുമില്ല, ഏഴത്തുമില്ല, ധനമില്ല, യഞ്ചില്ല.

തുളസി:—**ഈപ്പറത്തതിൽ** കാഞ്ചമായിട്ടുള്ള തല്ലാം സുധിരണ്ണാം. മരറല്ലാം കാലക്രമത്തിൽ സിലവിക്കുന്നെന്നു ചെയ്യാം.

സുധികൾ:—**എന്നാൽ** **തുളസി**യുടെ പ്രണയമില്ലെങ്കിൽ. എന്തിക്കുതുക്കാരണാണു് കാഞ്ചമില്ല.

തുളസി:—സുധീര, എനിക്കെതിരെ മനസ്സാപമെന്ത്. സുധീരനെ ഒരു പ്രിയസമേഖരനെന്ന് മട്ടിൽ തൊൻ സ്നേഹികനാണ്. അതല്ലാതെ—

സുധീരൻ—അതതു് തുളസി, അതതു്. ആ വാക്കെകാണ്ട് എന്ന നിത്യനരകത്തിലേയ്ക്കു താഴ്ത്തതു്. തുളസി യുദ്ധ ഫ്രെമത്തിനു തൊൻ എപ്പോഴെങ്കിലും പാത്രമാകമോ എന്നോ ഗൗക്രടി പരീക്ഷിച്ചിട്ടു് മറപടി പറഞ്ഞാൽ മതി. തൊനിനിയും കാത്തിരിക്കാം.

തുളസി—സുധീര, ഇപ്പോൾതന്നെ തീർപ്പെട്ടുട്ടിരിക്കുന്ന കാൽത്തിനു കാത്തിരിക്കുവാം ആവശ്യമില്ല.

സുധീരൻ:—എന്തു്! അപ്പോൾ യശസ്സിംഗൻജേജും പറഞ്ഞതു മരിതന്നെന്നയാണോ?

തുളസി:—യശസ്സിംഗൻജേജും ഇക്കാൽത്തിൽ യാതൊന്നും പറയാൻ യാതൊരാവശ്യമില്ല. എന്നാൽ സുധീരനേണ്ട തൊൻ തുറന്നപറയാം. സുധീര, എൻ്റെ എഡയാ വേറെ....വരാരാക്കും....തൊൻ. സമപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

സുധീരൻ—തുളസിക്കു് ശാശ്വതമായ സന്ദേശം ലഭിക്കും. എനിക്കു് ഇനി....ശ്രദ്ധി....യാതൊന്നും ചുറയാനില്ല.

വളരെ പണിപ്പെട്ടു് ഗംഗദത്തോട്ടക്കട്ടി ഇതുവും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു്, സുധീരൻ മുഖംതു ഉത്തരീയാനുലുക്കൊണ്ട മറച്ചു കമിഞ്ഞതിനു വിശദിക്കരണത്തോപാധി. ദ്രശ്മഭൂമി തുണ്ടാളി ശരീരം കൊടുക്കാറിൽ ഒരു യുവവുമായി അയാളിടെ ശരീരം കൊടുക്കാറിൽ തുളസി അരികിൽ ചെന്നോ മധുരമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു;—“സുധീരൻ വ്യസനിക്കുന്നതു്. സുധീരൻ ഇപ്പോൾ.

വിശ്വാസം തോന്തിയില്ലുകിലും ഞാനൊന്നു പറയാം. യമാത്മായ പ്രേമം റാട്ടി എഴുങ്ങുമ്പോൾ ഒരുമിച്ച് അക്ക രിക്കം. അതിലുാത്തപ്പോൾ അതു ധമാർത്ഥമല്ല. സുധി റം സർവ്വദാ സമുച്ചിതമായ ഒരു സമാഗ്രമുണ്ടാകം. ശാസ്ത്രത്തായ ആനദേഖ്യം ലഭിക്കം. സുധിരൻ സകട എപ്പട്ടന്തു കാണാനോഡാം എനിക്ക് എന്നെപ്പറ്റിത്ത എന അവജ്ഞയും ദേപാശവും തോന്നുന്നു.”

സുധിരൻ:—തുളസി, എൻ്റെ സകടം ഞാൻ സഹിച്ചു കൊള്ളാം. തുളസി സുവമാകിരിക്കുന്നും. ഞാൻ ഒരു കാല്യം കുടി പഠണ്ടുകൊണ്ടു തേ യശസ്വിംഷൻ. ജൈവന്നെപ്പറ്റിയാണ്. വീരമാരായ രജീപ്പത്ര കരക്ക് ഒരു ദപ്പടന്മായിട്ടാണ് ഞാൻ ജൈവന്നെ ബാല്യം മുതൽക്കേ കാതിക്കിരുന്നതു്. ആ ദപ്പടന്മം എൻ്റെ ട്രഷ്ട്രാ ഇപ്പോൾ തോായി നൂതനിയെന്നു തു... ഒരു അസഹ്യമായ സകടംകുടി എനിക്കുണ്ട്... തുളസിയോടുള്ള എൻ്റെ പ്രേമം മനസ്സിലാക്കി, ആ പ്രേമത്താൽ പ്രാരിനന്നായി ഞാൻ എന്തും പ്രവ ത്തിക്കുമെന്നാദ്ദേശിച്ചു്, തുളസിക്ക് ഒരു കാടുകുന്നണം, അഡാ, അഡാരു കണ്ണപിടിച്ചു വധിക്കുമെന്നും, എന്നാട്ട് പഠണ്ടു ഇത് നീചമായ ആലോചന ചെയ്യുന്നതു തുടർന്നിരുന്നില്ലെന്നും ഞാൻ വിചശരിച്ചു്. എന്നാൽ റാട്ടി കുഞ്ഞുങ്ങളാൽ ഞാൻ കുറേ എരുന്നാടു താമസിച്ചു്. എന്നാമതായി, ഏതു സംഗതിയിലും ഒളിവും മറവും വെച്ചുകുന്ന സ്വഭാവ മാണം തുളസിക്കുള്ളതു്. അതിനാൽ അദ്ദേഹം പറ തെത്തു് അസന്തുമാണെന്നുള്ള ശക.

തുളസി—ഓത്തസന്തുമല്ല. അതു ഗോപനം ചെയ്തും എൻ്റെ ആവശ്യത്താലല്ല.

സുഡിരം — രണ്ടാമത്ത്, തൃഷ്ണിയോട് പറയുന്നോടി എടു
ക്കാൻ ആരക്കരിക്കുന്ന ഉടൻ നാൾ വന്നപോയാലോ
എന്നുള്ള ശക്ക് ആ ശക്ക് അസ്ഥാനത്തിലല്ല എന്ന
പ്രത്യക്ഷവുമായി.....അതാ യശസ്സിംഹൻ ജേജ്ഞ
ൻ വരുന്നതൃഷ്ണിയുടെ ശ്രദ്ധപരിശീലനത്തി
ന താൻ പിന്നെ വന്നകാളിംാം.

ഈതുയും പറഞ്ഞു സുഡിരം എഴുന്നേറ്റു അഭിധാന
വന്നായിത്തന്നെ വേഗത്തിൽ നടന്ന് ഉല്പാനത്തിൽനിന്ന്
വെളിയിലേയ്ക്കു പോയി.

ഉല്പാനത്തിലേയ്ക്കു വന്ന യശസ്സിംഹൻ സുഡിരം ഒരു
വിൽ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കേട്ട്. അയാളിടെ മുഖവും സു
ക്ഷിച്ചു. “ഈ മംകൾ ഘടാശനായിപ്പോവുകയാണ്”. ഈ
തന്ത്രക്കാക്ക് ലോകത്തിൽ ജീവിക്കാനെന്നുവകാശം? എ
ന്ന തന്നത്താൻ മത്രിച്ചുകൊണ്ട് തൃഷ്ണിയുടെ സമീചനത്തെ
യും വന്നു. യശസ്സിംഹനെ കണ്ണ ക്ഷണത്തിൽ തന്നെ ദു
ബാവമാകപ്പോടെ മാററി, നിഖിന്തമായ—വിനോദപര
മായ—ങ്ങ പെൺകട്ടിയുടെ മട്ടിൽ ഒരു പുഞ്ചിരി തുകി
നിന്നു.

യശസ്സിംഹൻ—തൃഷ്ണി, എനിക്ക് തൃഷ്ണിയോട് ഗൗര
വമായി അല്ലോ സംസാരിക്കാനണ്ടു്.

തൃഷ്ണി—ജേജ്ഞൻ ഗൗരവമായിത്തന്നെ സംസാരിച്ചു
കൊള്ളണം. പക്ഷേ കേരിക്കുന്നവക്ക് അതുതന്നെ
ഗൗരവമല്ല—വിനോദമോ മറ്റൊരാ ആണും തോന്നു
നാതെക്കിൽ—അങ്ങെനെ തോന്നിപ്പുംക്കയതന്നു
ജേജ്ഞൻ ശറിക്കുയില്ലോളു.

യശസ്സിംഹൻ—താൻ ഗൗരവമായി സംസാരിക്കുന്നോ
ം വിനോദത്തിനെന്നു വക?

തുളസി—തന്റെ നിശ്ചയങ്ങളോ മരും തെററിക്കാണ്
വോരു രഹം പുരികവും ചുണ്ണിച്ചു് അളയം വരാൻ
പോകുന്ന എന്ന മട്ടിൽ ഗൗരവത്തിൽ സംസാരി
ചുത്രുട്ടുണ്ടം. വെള്ളേതെയിരിക്കുന്ന വേരൊരാർക്കു്
അഭ്യാസിച്ചു ഇള വികുന്തി വികനാദമായിട്ടും തോന്നാം.
അതെതാഴെ കുറച്ചപ്രമാണം, സംശയമില്ല. എന്നാൽ
നിങ്ങളേല്ലുമാകയാൽ ക്ഷുന്നവുമല്ലോ?

കണ്ണമുഖം—ഈ വാദം എന്തിനായിട്ടു്. അഞ്ചാസത്തി
നും പുറപ്പുംനേംനും തോന്നുന്നവല്ലോ.

തുളസി—അതേ. രജീപ്പുരുകൾ വാളിൽ പകരം വണ്ണ
നയും സാധുരക്ഷണത്തിന് പകരം സമുദ്ദായഭ്രാഹം
വും ആ പരിചുത്രുട്ടുണ്ടെവാരു അവാങ്കുടെ സ്ത്രീകൾക്കു
വാളിപ്പു ഗതിയുള്ളൂ.

കണ്ണമുഖം—തുളസി, ചെറുപ്പുത്തിയിൽ തന്നെ തുളസി
അതിസ്പാതന്ത്ര്യം ശിലിച്ചു്. മറ്റു രാജക്കമാരിമാർ
പർബത്യൂജ്ഞിൽ ഏതു ശാന്തമായി ജീവിക്കുന്ന എറു
നും തുളസി കണ്ണിട്ടില്ല. തുളസിക്ക ഗംഗയോദ്ധനമാർ
ഉണ്ടായിരുന്നവകിൽ ഇള നടപടികൾ ധാരെ
നും അവർ സഹിക്കയില്ലായിരുന്നു.

തുളസി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു്—ഓംഗ്രേക്കെടിനാൽ അ
വരില്ലാതെപോയി. ആ സമിതിക്കു് ജ്യേജ്യൻ എ
നോട്ട് ഗൗരവമായി സംസാരിക്കുന്നതിനുന്നു
അപ്പേന്നാട്ടതനെ ഗൗരവമായി സംശാരിച്ചു് അ
ദ്രോഹത്തിന്റെ അവിവേക ഫലങ്ങളെല്ലാക്കു കുട്ടി
ക്കൊടുക്കയെല്ലു എറെ നന്നു്?

കണ്ണമുഖം—മഹാരാജാവിനോടു് ഗൗരവമായിത്തു
നെ പായേണ്ട കാഞ്ഞങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൽ

അംവ വിനോദകരങ്ങളാണി തോന്നുകയില്ല. തുളസി യുടെ ഈ വിനോദഭാവത്തിനാം മാറ്റം വന്നേണ്ണും.

തുളസി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു: —ജ്ഞേയൻ പ്‌രാതത്രകൊണ്ട് അപ്പുന്ന് എന്നോട് കോപി സമേ ക്കിൽ എന്നിക്കു് അതു് എറാവും വിനോദകരമായ ഒരു പുതിയ അനുഭവമാവിരിക്കും.

കണ്ണുംഹൻ: —അദ്ദേഹത്തിന് വിശ്വസിക്കാതക ലക്ഷ്യ അദി എന്നും കൊടുത്തു് തത് ഘലമായി തുളസിയു ഒരു സപാതത്രപ്രത്യേക അദ്ദേഹം നിയന്ത്രിച്ചാ ലോ?

തുളസി: — അപ്പുജന്നർ ആ നിയന്ത്രണത്തെതടയാനു് എന്നിക്ക ധാരാതായ ക്രസ്തവം ഉണ്ടാവിരിക്കയില്ല.

കണ്ണുംഹൻ: —പിതാക്കന്നാക്കു് ഈതൊഴ പാംഭക്കട്ടു. അപ്പുക്കു് അന്നസരണമില്ലാതെ വളരുന്ന കട്ടികൾ ടുച്ചിൽ തങ്ങളോടുതന്ന അതു കാണിക്കും.

തുളസി: —ജ്ഞേയ, സുധീരം തോരം, ചേച്ചിയും കുടി പല കാഞ്ഞങ്ങളുപുറി പലതും ചിന്തിക്കയും വാദിക്കയും ചെയ്യാംബാണ്. ജ്ഞേയൻ നനിനെപ്പുറിയും ആലോച്ചിക്കു പതിവില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ഈ തന്നെരാക്കുപുരുഷനു്. ഈ അന്നസരണം എന്നതു് ഒരു വലിയമുണ്ടല്ല. അപ്പുവും ചിലേടത്തെ ലിംഗാതെ വലിയ ദോഷംകൂടിയാണെന്നും പറയണും. ആയിരംപേര് രഹാശൈ അന്നയരായി അന്നസരിക്കുന്ന എന്നതിന്റെ അർത്ഥം രണ്ടായിരം കൈകളിൽ ഒരു കൂടം സാമായ ശക്തിയെ രഹാശിക്കുന്ന നില്ലും മായ ബുദ്ധികൊണ്ട് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന എന്നാണു്. അപ്പോരം ഇതുണ്ട് കൈകളിൽ ആയിരം മനസ്സും ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ആ സ്ഥാനത്തു് രണ്ടായിരും

കൈകളിലോ ഒരു ചെറിയ തലയുള്ള വിത്തമായ ഒരാററ പാതപ്പം ദേഹിക്കാൻ. ബാണാസുഖൻ അങ്ങെ നെയ്തു ഒരു വിത്തിയായിരുന്നു. ലോകനമ്മയും വേഗവി അധികാരിയായാണ് വിവേകന്തിൽ കവിതയെ കൈ കുറ ചെട്ടിക്കളും യെണ്ണിവന്നു. ചിന്തിക്കാൻ മനസ്സും, നിശ്ചയിക്കാൻ ബുദ്ധിയും, സാധകമായി ശരീരവും നിരവേററാൻ തുട്ടുക്കളിലോ വെദ്യോഗിട്ടാൻമുണ്ട് അംഗുഖ്യം നിലവിലും. തൊൻ അഭാവായായി അപ്പുനിലോ മററാറിലുമോ ലയിക്കരുവാരു തൊൻ സ്പൃഷ്ടുക്കും ദൈത്യത്വം മരത്രു “ഇന്ദ്രപാപ്രാഥം അവരിക്കായിരിക്കും പക്ഷേ, ജ്യേജ്യൻ” ഇതുണം മനസ്സിലാക്കിപ്പുണ്ടോ.

“തുളസിയുടെ കയുക്കി മനസ്സിലാക്കബാൻ എന്തിക്ക് അനുഗ്രഹമുമില്ല” എന്ന പറഞ്ഞു “യശസ്സിംഹൻ ചെട്ടുനും റംഗൻ കമ്പുക്കത്തിനകത്തുനിന്ന് ഒരു പട്ടത്തരീയത്തിൽ ഒരു രംഗം വലിച്ചുടക്കുന്നു” നിവർത്തി കാട്ടിക്കാണ്ടു “ഇങ്ങനെ തുടനും “ഈതു” ഒരു ഉത്തരീയത്തിനും ഒക്കെയാണും. ഇവിടത്തെ അന്തിപ്പുരത്തിലുള്ളതാണെന്നു സ്പൃഷ്ടമാണും. അന്തിപ്പുരത്തിലെ ഉത്തരീയം അപൗഹിപ്പാൻ മുതിന്റെ ഒരു തന്മൂരി ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു തുളസി വിഹാരിക്കുവോ.”

തുളസി വല്ലാതെ ഒന്നു തെട്ടി. തൊൻ വീരസേനനു നന്ദകീയ ഉത്തരീയത്തിനും അംഗമാണെന്ന യശസ്സിംഹൻ കളിൽ എത്ര ചിയത്തിലോ വനക്കിട്ടിയതും. തന്റെ പ്രിയൻ എത്രക്കിലും അപൗഹിപ്പാനും കേരിട്ടിരിക്കുമെന്നു ശക്തിമിത്തം ക്ഷണിക്കാരണത്തും അവറും സകലേ പ്രായക്കളിലും തുളന്റെ വശം കൈച്ച്. എന്നാൽ ബുദ്ധിമുതിയായ അവരുടെ വീണ്ടും ആലോച്ചിച്ചു “മെയ് അ

തിലു, അപദേശത്തിന് ആവശ്യത്തുകാൾ സാധിച്ചി
അനുവദകിൽ ആ കാഞ്ഞമേ പറത്തു പരയുകയില്ലായിരുന്നു.
ഈ എന്ന ഭയപ്പെട്ടതുവാൻമാത്രം പരയുക
യാണ്. ഏതായാലും ഇഴും തീർച്ചയിരിയണം.” ആ
ഒഴിത്തുക്കേ അവലബിച്ചിരുന്ന വിജ്ഞാഭാവത്തിനു
ലേഡം ഭംഗം വരുത്താതെ അവരു പറഞ്ഞു: “നാളൻറ
വസ്തുതയിൽ പകതി കലി അപദേശിച്ച എന്ന കേട്ടിട്ടു
ണ്ട്. പിന്നീട് കലിയെ പിടിക്കിട്ടിയപ്പോൾ എന്നൊ
ണാക്കുവാ ചെയ്യും.

യണ്ണിംഹൻ:—അങ്ങെ. കലിചൗജപ്പാലെ തന്നെ ആ
ധൂമ്രം പകതിവസ്തും കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. കു
ലിയെപ്പോലെ അവൻ അക്കപ്പെട്ടിം. എന്നാൽ കു
ലിങ്ങാട്ട് നാളൻ കാണിച്ച കാരണമുത്തിന് അവനു
മനസ്സു.

തുലസിക്ക് അപാരമായ ആശപാസം ലഭിച്ചു. തു
ന്നു എഡയുലുന്നു ആവത്തു പററിട്ടില്ലെന്ന തീർച്ചപ്പെ
ടുത്തിക്കൊണ്ടു് അവരു അല്ലോ പാശമായ മട്ടിൽ പറ
ഞ്ഞു: “തോൻ ചേര്ച്ചിയുടെ അട്കക്കലേയ്ക്കു പോകിട്ടു.
ജ്ഞാനം ഇതിനെ ദേ പുതിയ യഥാപത്താക്കയായി സൃ
ഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണു. അല്ലെങ്കിൽ ജ്ഞാനം വീഉത്തി
നു ലക്ഷ്യമായി അല്ലെന്നെങ്കാണ്ടുപോയികാണിക്കുന്നും”.
പെട്ടെന്നു് അവരു പിന്തിരിഞ്ഞു് സദാമിനിയുടെ വ
സതിയിലേയ്ക്കു് വേഗത്തിൽ നടന്ന മരഞ്ഞു, യണ്ണിം
ഹനാകട്ടു, മുന്തു് ഓരോ അവസരത്തിലെന്നുപോലെ ഇ
പ്പോഴിം തോന്തവി തന്നെ പററി. അയാൾ തുലസിയിൽ
നിന്നും പുതുതായി യാത്രായ വിവരവും മനസ്സിലാക്കിയി
ല്ല. പലതും അദ്ദോട്ട് പരയുകയും ചെയ്തു. “ഇവരും

മഹാരാജാവിനോട് തന്റെ പ്രണയകമകളിൽ മറ്റൊരു ചാന്തിട്ടുണ്ടാവുമോ. എന്നാൽ പിന്നെ ഈ ഗോപ കമെന്തിന്. അവരെ കരുതിലാക്കി രാജുമഹമരിക്കുന്ന ഏമനാണ് ആ യുവാവിന്റെ മനോരാജ്യം. സംശയ മില്ല...എത്രായാലും സുക്ഷിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.....ആ ഭേദം; വേഗത്തു ചെയ്തുകൊള്ളാം.” എന്ന തന്നതാൻ ഉറ ആകുന്നും യശസ്സിംഹരം ആ. ഉള്ളാന്തത്തിൽ നിന്നും സാ വധാന്തത്തിൽ യാത്രയായി.

അംബ്രായം ഫ്രെഡ്.

യശസ്സിംഹരമായി പിരിഞ്ഞതേങ്ങും തൃഷ്ണി നേരിട്ടു കാരുകാരത്തും സൗഖ്യമിനിയെ തിരക്കിയായിരുന്നു. അ വള്ളേട എഡയത്തിൽ പലേ വികാരങ്ങളും തിരിവിങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. തന്നോട് അധികാരംസ്വന്തതിൽ ഒരു ആശ്വസ്ത്രം സംസാരിക്കാതെവെട്ടതിൽ അസഹ്യമായ അഥവാ. തന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ അയാ ദാക്ഷിംഖ നീചമായ ജിജ്ഞാസ, തന്റെ പ്രിയതമനെ അ പായപ്പെട്ടതാൻ അയാൾ ചെയ്തു തുമം, എന്നിവയാൽ തൃഷ്ണിൽ കത്തിക്കാളി വന്ന കുംഭം, തനിക്കുജൈവണി ഇത്തു തു ആവുതീർ പെട്ട വീംസേനനിൽ പ്രിഗ്രണിതമായ അന്നരാജം. സൗഖ്യമിനിക്കും തന്മുലം തനിക്കും രാജാ ഡിപ്പാർട്ടും കിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ആരായും അതിനു തൃഷ്ണി പ്ര തിങ്കളഭായി പ്രവർത്തിക്കുമോ എന്നതു തെയ്വമാണ് കുംഖിംഹരം കത്തിതമായ സംരംഭങ്ങൾക്കുകൈ അപൂരകമെന്ന് അവരു മുമ്പുതന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ശ്രൂത ഭയാത്ത ഉത്തരോത്തരം വർഖിപ്പിക്കുക തൃഷ്ണിക്കു

ക്കരോടു ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ യശസ്സിംഗർ പ്രവൃത്തികൾ വിനോദത്തോടൊരു അംബി കും ഇത്തന്നെയും രോഷ്ടത്തേയുമാണുള്ളവാക്കിയതെന്നുകുണ്ട് പെട്ടെന്നതെന്ന അവയ്ക്കും ഒരു വിരാമം വരുത്തണമെന്നും അവരും തീരുമാനിച്ചു. രാഷ്ട്രകാര്യത്തെപ്പറ്റിയും ഒരു തുളസിയുടെ മനോഹരി മുന്പുതെന്ന അവരും സ്വന്നം തീർച്ചപ്പെട്ടതിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. അപ്പേരും കാലംകൂടി ശിഖതാൽ സ്വദാമിനി തന്നെയാണ് സ്വാധമായി രാജ്യത്തിനും അവകാശി—എന്നാൽ അതുനിമിത്തം സ്വദാമിനിയും അവരുടെ സന്താനങ്ങളും മല്ലാതെ കേവലം ഒരു പ്രജയായ യശസ്സിംഗർ രാജ്യാധികാരം വഹിക്കാൻ മുതിരുന്നു സ്വാധക്കേടാവാനും അതിനു താൻ വിശ്വമായി നിർക്കുമാറും അവരും നിശ്ചയിച്ചിട്ടിരുന്നു. അതുംബാധി സ്വദാമിനിക്കാട്ടം അപ്പേരും അപ്പേരും ദിവസം തന്നെ അഭിലൂപം തുണം പറയണമെന്നും തന്നെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും യശസ്സിംഗർ ചാരപ്പുത്തി മുതലായവും ഉടൻ നാൽക്കുമാറു് കർശനമായ ഒരുപ്പും പെരും അവലോചിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട് തുളസി സ്വദാമിനിയുടെ സമീചവാനത്തിയന്തു്. അപ്പോൾ സ്വദാമിനി മുംതിലുള്ള അംബികാരുള്ളു തിരികെല്ലാം തുണികൾ നാലിച്ചു് വിനാമഗാഡായി കോട്ടുമതിലിനേൽക്കും ഇരിക്കുമ്പോയിരുന്നു. പല സായകാലങ്ങളിലും ഇരിപ്പു് സ്വദാമിനിക്കു് ധാരാളമായിത്തീനിട്ടുള്ളതായി തുളസിക്കു് പരിചിതമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ശോകാദിവാഹത്തിനും അംബി അപ്പോൾ കാരുള്ളതിൽ വച്ചു തനിക്കു് പാഠത്തുനാളും അവരും ഒരു തന്ത്രം. എത്ര ഏടാക്കുടഞ്ഞിനിനും ഒരു നിശ്ചിന്മാർക്കു എങ്ങനും അതു് ഉടൻ കണ്ണചീപിച്ചിച്ചു് അതനുസരിച്ചു് ആ

വത്തിക്കാതെ സക്കപ്പെട്ടുന്നതു് മൗലികാണനും അതു
യിൽനാം തുളസിയുടെ മതം. എന്നാൽ സഭാമിനിയു
ടെ കാഞ്ഞത്തിൽ ഒരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം കാണാൻ തുളസി
യും കുഴങ്ങുകതനെ ചെയ്തു. സ്നേഹം രഹാഞ്ജാട്ടം ദാന്ത
ത്രബന്ധം വേദരാരാഞ്ജാട്ടം എന്ന നില സഭാമിനി
ക്കു വന്നാകുടിയതു്, വിധിയുടെയും അംഖികയുടെയും
അരുജതാനിവർമ്മജാതിന്റെ പദമാകയാൽ അതിൽ
അപരാധമില്ലെന്നവർക്കു പുന്നബോധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ
എത്തനിമിത്തമാകി മാനസികമായ ചാരിത്രനാ
ഡം മലിക്കതനെ ചെയ്തു എന്നുള്ളതു് സഭാമിനിക്കു
എത്തോളം അതുണ്ടാളുംതനെ തന്റെ ഔദ്ധീഖ്യം
കുംഭങ്കൾ അനുപാലപനിയമായ തത്പരമായിതനെ തോ
ന്തി. പലപ്പോഴും വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടു് ഇതിനെ
അനുപാകരിക്കാൻ ഒരു യുക്തിയും അവരുടെ തോന്തി
യില്ല. ബഹുമാനപ്പെറ്റുന്നുമായ അന്വണ്ണചന്ദ്രമാന്മാണിലും
തെസമാധാനം യാത്രാനും അവരുടെ നാക്ക സാലുപ്പ
മായും തോന്തിയില്ല. അതിനാൽ അന്ന് അംഖികാ
ക്കുംതീര്ത്തവച്ചു നടന്ന സംഭാഷണത്തെത്തുടരുന്നു് ഒരു വാ
ക്കപോലും ഇവർ തമിൽ ഉണ്ടായതുമില്ല. ഇന്നാക്കു
തുളസി മെബ്സു പിരകിൽക്കൂടി ചെന്ന് സ്നേഹപ്പെറ്റുന്ന
സഭാമിനിയുടെ കണ്ണകൾ തന്റെ കൈകൾക്കാണും
പൊതിപ്പിടിച്ചു. കണ്ണകളിൽ അന്തും ചൊട്ടിച്ചും
നുന്നു. എങ്ങനെന്നു അംഗാധത്രണപ്പൂര്വായ ഉറവു
കളിൽനിന്നു പാഠത്തായ അന്വാനപ്പുഖ്യം കര
കവിതയും സകലലോകത്തെയും അനൂപാവനം ചെയ്തു
പോലെ അവരുടെ തോന്തി. തനിക്കു് അന്വാനപ്പെട്ടു
രാഗവും പേപ്പഭവും മറ്റൊമ്പും വന്നുകെലിൽ ഒപ്പിടി
ഉപ്പുന്നപോലെ ഇതിൽ ലഭിച്ച നാമാവശ്യങ്ങളായി

തനീൻ. താൻ ഉള്ളേഖിച്ചുവന്ന കാൽങ്ങങ്ങൾ യാതൊന്നും പറയാതെ തനിക്ക് പെട്ടെന്ന തോന്തിയ ഒരപായം മു വർത്തിച്ചു് ഉടൻ അവിടെനിന്നും തിരിത്തു് തോട്ടത്തിലെ മരറായ ഭാഗത്തു ചെന്നിൽന്നു് തുളസി വളരെനേരും കണ്ണിൻ തുകി.

രഞ്ജനാലു നാഴിക കഴിഞ്ഞതേരേഷം ആരോ തന്നെന്റെ സമീചത്തേയ്ക്കു വരുന്നതായി അറിഞ്ഞതു് നിവന്നണോക്കി യഞ്ചും സുധിരനാണെന്നു കണ്ടു. കഴിയുന്നിടത്തേക്കാളും സ്വാശ്ര്യം അവലംബിച്ചു് അവരും ചോലിച്ചു് “സുധിരൻ തുങ്കങ്ങാട്ടു പോന്നതന്നുണ്ട്.”

സുധി:—നാലുഞ്ചു ദിവസതേരേ നവച്ചുരം വിട്ടു ദേഹം ശ്വാസം ചെയ്യുന്നതു് മനസ്സിനും ദേഹത്തിനും സുവി മാറിവിക്കുമെന്നവച്ചു് മഹാരാജാവു തിരഞ്ഞെടു ലൈ അട്ടക്കാൻ വിടയും വാങ്ങി വന്നിരിക്കുയാണു്. തുളസിഡിശ്വാട്ടു പരഞ്ഞിട്ടുപോകാമെന്നവച്ചു്. ഈ ജോട്ടു പോന്നു.

തുളസി അല്ലനേരും സുധിരൻന്റെ മുഖത്തെങ്കി സു ക്ഷിപ്പിക്കാക്കി. അയാളുടെസ്വന്തരത്തിലും മുഖത്തും മുതി ഫലിച്ചിരുന്നതായി അവരുടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞ ഭാവദേഹത്തോടു ചെലുത്തു ചെലുത്തു ചെലുത്തു ചെലുത്തു. അവരുടെ കാണാൻ സകലത്തും വിട്ടുപരക്ക പതിവാണു്. എന്നാട്ടു അവർ അങ്ങനെന്തെല്ലു ചെയ്യുമെന്നാണു് മുതിക്കണ്ണിക്കുന്നതു്. സു ധീരൻ വിശ്രേഷിച്ചു് ഇതു വാക്കുകൾ തീരെ അമേരുകു മല്ലെന്ന സ്വന്തം അറിവുംതുകൊണ്ടു് സുധിരൻ ലജ്ജ താൽ വിവളിപ്പായി അല്ലനേരും കഴിഞ്ഞതു് ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കി. “നവച്ചുരം വിട്ടുപോയാൽ എന്നിക്ക മനസ്സിനു്

അപ്പമെകിലും സുവം ലഭിക്കുമെന്നാണെങ്കിൽ തുല്യസിക്കത്തോ...
വോയ്യുമുള്ള സംഗതിയാണ്. വേദരേഖയം പെട്ടെന്ന് ഒരു
പ്രേരണയില്ലാതില്ല. എന്നാൽ, സുക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയാതെ
അംഗിനപ്പറ്റി പറയേണ്ടാ എന്നവച്ചുതാണ്. ശിവന്റെ
രത്തിലേയും നവപുരത്തിലേയും രാജപാതകൾ നേരുചേ
അനിടത്രും അതായതും ഇവിടെനിന്നും പത്രനാഴിക അ-
കലാധാരി ഒരു ആത്മതരയാണ്. അവിടെ ഇന്ന് അർലു
രാത്രി സമയത്രും യഞ്ചുംഹൻ ജൈജീവൻ ഒരു സങ്കേതം
നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിവുകിട്ടി. അവിടെ നടക്ക
നാലു എന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഉള്ള ആഗ്രഹത്തോ
ലാണ് ഇപ്പോൾതന്നെ പുരപ്പട്ടണമെന്നു വച്ചതു്.

തുല്യസി:—നവപുരത്തിനോ എന്നിക്കോ നമ്മക്കാക്കുകിലു
മോ യഞ്ചുംഹൻ ജൈജീവനിൽനിന്നും അനിഷ്ടശങ്ക-
ങ്കും അവകാശമുണ്ടോ.

സ്വയി:—നവപുരത്തിനു തീർപ്പുകാരിക്കുന്നില്ല.
എന്നിട്ട് ധാതൊനമില്ല. എന്നാൽ—വീരഭേദന-
കമാരൻ ഉണ്ടു്.

ഈന്ന പ്രകാരത്തിലെന്നു നിവർഖിക്കാൻ പ്രയാസ
മെക്കിലും അസഹ്യമായ ഒരു വല്ലായും രണ്ടുപേരേയും ഒരു
നിമിഷത്തേക്ക് പരവര്ഗരാക്കി. നിരാകൃതനായ കാഴ്കനം
നിരാകരിച്ച ആളിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ നിരാകര
ണമെത്തുത്തനായ പുത്രങ്ങൾനു പേരും ആല്പുമായി ഉച്ചരി
ക്കുവോരും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണെല്ലാ ഇപ്പുകാരമുള്ള വല്ല-
ങ്കും. എന്നാൽ പെട്ടെന്നതനു ഇതു മാറ്റകയും ചെയ്തു. സു-
ഡിരൻ വിണ്ണിച്ചു തുടൻ. “വീരഭേദനകമാരൻ സവർണ്ണ സ്ത-
യം രക്ഷിച്ചുകൊള്ളിവാൻ സമർപ്പനായ ഒരു വീരനാണു്.”
എന്നാൽ ചതിലുപയോഗങ്ങളിൽ ആകപ്പെട്ടാതിരിക്കാൻ
മുന്നാറിവു് അത്രനാവഹ്നമാണു്. അതു കൊടുക്കാനാദ്ദേഹി
ച്ചാണു് താൻ ധാതുജൈജീവനവുട്ടിട്ടില്ലിൽ.

തുളസി:—സ്വയിര, എൻ്റെ ദ്രോഡയം മുഴുക്കു മനസ്സിലാക്കി തുളസി സ്വയിരനോട് നാമിവാഴകൾ പറയാൻ താൻ പുരപ്പുട്ടന്നില്ല.....ചീരണനക്കമാരഞ്ഞു കാഞ്ഞം താൻ സ്വയിരനോട് പറയാൻ വളരെ അതു ഹിച്ചിങ്ങനാതാണ്. തരം കിട്ടിപ്പെടുന്നുണ്ടി. എന്നാൽ സ്വയിരൻ സകലതും ധരിച്ചിരിക്കുവാൻമാണ്. അതെങ്ങോന്നു?

സ്വയി:—അപ്പേഭിവസങ്ങരക്കുമുഖരെ എനിക്കു സാക്ഷാത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ലാത്ത സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ താൻ വിച്ചുവന്നായിരുന്നു..യണസ്സി, മെൻജേ; ഷുനിൽ എൻ്റെ വിശ്രദാസം നശിച്ചുതോട്ടുട്ടി എൻ്റെ സപാഡവജ്ഞകൾ പലവിധത്തിലും മാറ്റരു സംഭവിച്ചു. താൻ എത്തവസരത്തിലും തുളസിയും കടമപ്പെട്ടവക്ക്-വിശ്രേഷിച്ചു തുളസിയെപ്പോലുണ്ടിവക്ക്—ഉപകർക്കണമെങ്കിൽ വാളും ദ്രോഡയും മതിയാകയില്ലോ എനിക്കു ഒന്നുംലാണി. ഒവ തീയിൽ കാണാത്ത പല സൂക്ഷ്മപദ്ധതിം താൻ അനുഭവിച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്തു കണ്ടുവിടിക്കാനും തുടയായി. ഇതു അഭവസരത്തിൽ എനിക്കു വേരാരാ പ്രാത്മനകുട്ടിയുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ അംഗൈപ്പശണങ്ങൾ എനിക്കു സാഖ്യമാകാൻ എക്കണിഡാനന്തരനായി എറിവും വിശ്രദാസ്യനായി, എൻ്റെ വളരെമുഖ്യരൂപം ഉക്കൻ മോഹനലാസൻ എന്നാൽ യുവാവു്—അപ്പ് ഒരു ബാലൻ ഉണ്ട്. അവനെ തുളസിയുടെ അതുജനാക രന്നായി നിരത്തിക്കൊള്ളുന്നുമെന്നാണ് എൻ്റെ പ്രാത്മന.

തുളസി: ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു:—അംഗരക്ഷകനും ഒരു നായകൻ എന്ന നിലയിൽ എനിക്കു പ്രഞ്ചുക്ക

ഊമി രഹംഗരക്കുട്ടൻ വേണ്ട കാലമായി എന്നുകണ്ട് സു
ധീരൻ വേണ്ട എപ്പും ചെയ്യാൻ. ഇല്ല.

സുധി:— അങ്ങനെയല്ലോ. ലോകത്തിൽ രണ്ട് തരത്തിലാണ്
ആളുകൾ. പിലർ സ്പദം ധാതരാനം പ്രവർത്തി
ക്കാതെ അനുമാതിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കു സാക്ഷിക
ഉണ്ടും അംബയുടെ പദ്ധതം അന്നവേണ്ടന്നുവരായും
ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടും. മറ്റൊരു വർഷ തങ്ങളുടെ സ
ഹംജീ പികരക്കാവേണ്ടി എപ്പും. എന്നതുകൂലും
പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുനേരുവിരിക്കും. അതുകൂടുതൽ
ലാണു തുള്ളും. ഇതുനെയുള്ളുവക്കു വിശപ്പുരായ
സഹിച്ചും അവലും അഭ്യന്തരാണ്. തുള്ളുവിയുടെ പല
അരംഭങ്ങളിൽ തൊന്തരും തുണിയും സാചിവും ഒരി
ചുട്ടുള്ളതായി എന്നുകൊണ്ടുവരും.

തുള്ളുവി:— നാം രജാക്കുപേജം വേഗം പല കാഞ്ഞങ്ങൾ സാ
ധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന പറയുന്നതാലും ശരിയാക്കിട്ടുണ്ട്
തുള്ളുവി. സ്നേഹിത്വാദ്വാനം അരംഭാദ്വാനം മിതലായ
കാഞ്ഞങ്ങളും എന്നോളംതന്നെ സുധിരം ഉസാ
ഹച്ചുള്ളതാലും?

സുധി:— അത്. എന്നാൽ എല്ലാറിനം പ്രവർത്തക
മായിരന്നാട്ടുള്ളതു തുള്ളുവിയുടെ ബുദ്ധിവെബ്ബിള്ളും
തന്നെനാണ്. എതാക്കാലും എത്ര കാഞ്ഞങ്ങളിലും
എന്നോളം പലതന്നെ തുള്ളുവിയുടെ ആശയമാറി
തെരു പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന ദൈവത്തെ തൊന്തരും തുള്ളുവി
ക്കു വിധേയമാക്കുന്നതേ ഉള്ളത്.

തുള്ളുവി:— ഒരു വിശപ്പുമിത്രം എപ്പും വലുതായ ഒരു
സമാദ്ധാണം, സംശയമില്ല. അ യുവാവും എ
വിടു?

സുഡിരം ഉടൻതന്നെ വെളിയിലേക്ക് ചെന്നു് ഒരു ബാലനമാക്കി തിരിച്ചേത്തി. എപ്പോഴും ചിരിക്കൊക്കേ അദിയപോലുള്ള ചുണ്ടം, അരനിമിഷംപോലും ഇള്ളകാതി കിക്കക അസാധ്യമായ മിചികളും, ഉള്ളിലുള്ള അക്ഷയമായ ഉസാധശക്തിയാൽ പ്രകാശമാനന്നായി സാധാരണ തീരുമ്പും ചെറുതായുള്ള ആമുഖവും കണ്ണ ക്ഷണം തന്നെ തുള്ളാപിക്കു ആകർഷകങ്ങളായിത്തോന്തി. “തൊന്നെ നാപോലെ മോഹനഭാസനം സമ്പ്രദാ തുള്ളിക്കു വിശ്വയന്നാണ്; എന്നാൽ തൊൻ പോയിവരുടും; നാലഞ്ചുനാളിലുള്ള മടങ്ങിപ്പാം...സകല വിവരങ്ങളും ധരിപ്പിക്കാം.” എന്നുപറഞ്ഞു സുഡിരം പിൻവാദപി.

നാലു സുഡിരംന്റെ ദൈഡി പ്രവൃത്തികൾ കണ്ണറി വാൻ ഗ്രൂപ്പിക്കാം. സുഡിരം അദ്ദേഹതന്നെ പുറപ്പെട്ടില്ല ഇത്തുകന്നതുവരെ കൂത്തിരുന്നു് യാതൊരുതുന്നാം കാണാതെത്തക്കാശികോട്ടയും ചുറുതെത്താടി അതിനീല്ലെ തതിയും നടന്നതുണ്ട്. മുന്നാലു നാഴികക്കൊണ്ട് ഇൻപ റബ്ബെ പേരായ്ക്കരായിൽ വന്നുചെന്നു്. ജനസഖ്യാരം തീരെ ക്രൂഡിഫിന്റിയും. അല്ലെന്നരം അവിടെ ഇരുന്ന വിനുമിച്ചിട്ടും വിനുവാരുമുണ്ടും ആ വുക്കുത്തെ താഴിയനിന്നതന്നെ സുക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുണ്ടും ഒരു കുതികൊണ്ട് അതിന്റെരിസ്സുണ്ടിയും ഹാടിക്കുന്നു്. ആയുംതന്നെ നാലു മുന്നേര മെങ്കുണ്ടായി പല ചെറിയശാഖകളായും കാഴ്ചയിൽനിന്നും മറഞ്ഞു്, സാമാന്യത്തിൽ കവിത്തരു വണ്ണത്തിൽ ലാസ്യതമായ ഒരു ശാഖമേൽ അയാൾ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. സാരസനസ്യാന്തരു അരയിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന നീളംകുടിയ ഉത്തരീയംകൊണ്ട് ശയ്യയുടെ മുള്ളത്പരം വർണ്ണിപ്പിക്കാണു്, പക്ഷേ നിലാവഗ്രന്ഥങ്ങളായാലും നിലയ്ക്കു വീണ്ടപോകാതിരിക്കുമോരു് ശാഖകൾ കുട്ടിബന്ധിക്കുവാണു അയാൾക്കു സാധിച്ചു. തന്റെ കുട

കൗശലത്തിൽ തുപ്പിയോടുകൂടി യഗ്ന്യിംഹസൻറ വരെ കാര്ത്തു് അതിനേക്കു ശയിച്ചു പലതും ചിന്തിച്ചു. ഇടയ്ക്കി എ താന്നിയാതെ അല്ലെല്ലം മയ്യദിരെക്കിലും ഉള്ളിൽ എപ്പോഴുള്ള ഉണർവ്വനിമിത്തം ചെറിയ ജന്മക്കളും ദേശം മറ്റൊരു ഹലന്നങ്ങൾ കേരക്കണ്ണവാദശാക്ക തെട്ടി എന്നീ രംഭന. ഒരു യുഗമെന്നപോലെ രണ്ട് മൂന്ന് മൺിക്രൂർ കഴിച്ചുകൂടിയപ്പോരു തന്നെന്ന ശ്രമത്തിനു ഫലം സിലുമാ തി എന്നയാർക്കു തൊന്തി. കതിരകളുടെ കളവുടി ശബ്ദങ്ങൾ ഫല സമലക്ഷ്യിക്കിന്നും ഒരേ സമാന്തരതന്നു കേട്ടതുണ്ടാണി. അല്ലെങ്കിലും എന്തിയരു യഗ്ന്യിംഹസൻ തന്നയായിരുന്നു. കതിരയിൽ നിന്നിരുങ്കി അത്തത്തരയിൽ ഇരുന്നിട്ടു് അനന്വരമാരോടു് സപ്ലും അകലത്തായി മാറിന്നും തന്നെ ചാരമാല്ലാതെ ആരും അത്തത്തരയും സമീപത്തെത്താതെ സുക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അയാൾ അയാൾ അതു അഥാപിച്ചു. താമസിയാതെ എടുപ്പത്താളി കുറഞ്ഞു ചൊരോക്കു തന്നായി എങ്കി യഗ്ന്യിംഹസനെ വണ്ണക്കാണി. യഗ്ന്യിംഹസൻറ ദിഗ്ബബ സ്ഥാനാദ്യാഗത്തിൽ അകാശതെതെ വിസ്തൃതിച്ചുകൂടിത്തതി നെപ്പറി ഓർത്തു് ഒരു പുണ്ണിരിയോടുകൂടി, തനിക്കു കീഴിലായി നടക്കുന്ന നാടകത്തിൽ യാതൊന്നും താൻ ഗ്രഹിക്കാതെ പോകുതെനും നിന്മയിച്ചു സൂഡിരം കീഴോട്ടുതനും ഉറക്കനാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അല്ലെല്ലം അതിനുള്ളിൽ യഗ്ന്യിംഹസൻറ പ്രവൃത്തിസ്പാദം മുഴുവൻ വെളിപ്പേട്ടു്. തുഷ്ടിസിയുടെ സമീപത്തെത്താനിയ യുവാവു് അവിടെന്നും തിരിച്ചുപോയപ്പോരു അയാളെ പിടിക്കുടി ബന്ധിക്കാവാൻ കൊടയ്ക്കപുത്തും നിരു ഫലാഞ്ചി തന്ത്രം യഗ്ന്യിംഹസൻ അളളക്കൂടു നിരത്തിയിരുന്നു. ഫല കുടക്കും യുവാവിനെ കാണാൻപോലും ഇടക്കിട്ടിയില്ല. ഒരുസംഘം അയാളെ യദ്ദെന്നും കണ്ടുമട്ടിയെക്കിലും അതു യു

വാവു് അസാമാന്തരമായ വാർപ്പയാഗംകൊണ്ടു് തന്നെ പ്ലിടിക്കിയവരെ നിമിഷങ്ങേരതെത്തുള്ള നിശ്ചയംപൂർണ്ണരാക്കീടു് ആ നിമിഷംകൊണ്ടു കതിരയോട്ടിച്ചു് രക്ഷനേടിക്കൊള്ളുതു. കഴുത്തിൽ റണ്ടുമൂന്നുചുറവുകൊണ്ടു് വസ്യിച്ചിരുന്ന തു മൂസിയുടെ ഉത്തരീയത്തിന്റെ ഒരു തുന്തു് ഒരു ഭക്ത പിടിക്കിടിയപ്പോരു അതിനെ വാർക്കൊണ്ടു് ചേരബിച്ചു് വച്ചുണ്ടു് യുവാവു പാത്രുപോക്കതു്. ഈ തുണിംബാണു് യശസ്സിംധൻ തുമൂസിയുടെ മുഖിൽ ആദ്ദോഹ പുരസ്സരം പ്രദർശിച്ചിച്ചതു്. എന്നാൽ ഉത്തരീയം ചേരബിയുംനായി പിന്തിരിഞ്ഞെലീരണേന്നുമരാത്രെ ഭക്തന്റെ ലക്ഷ്യമീന മായ വധു് ഗഹാത്തതിനെ തന്നെ ഇടത്തുജ്ജതെ ലക്ഷ്യ മാക്കേണ്ടിവനു. വധു് ഗഹാത്രം തങ്കാലം വീരണേന്നു് നിസ്സാരമായിരുന്നുനി. എക്കിലും ഒട്ടവിൽ അതു് നവചു. തത്തിനും നമ്മുടെ കമാപ്പയശമാരിൽ പലക്കം വജ്രപാ തമായിട്ടാണു് ഫലിച്ചുതു് എന്ന നമ്മക്കുമേൽ വെളിവുകൾ. വിവരം അറിഞ്ഞെ ഉടൻ യുവാവു് ഈനാരാണേന്നുംനിരുത്തു. എല്ലാവയങ്ങെയും ഏകക്കണ്ണുന്നയുള്ള നിവേദ നങ്ങളിൽനിന്നു യശസ്സിംധൻ ധരിച്ചതു് യുവാവു് ശി വന്നഗരാജകമാരനായ വീരണേന്നുനാണുയിരുന്നു. ഈ വസ്തു നിവിവാദമായി ബോധ്യപ്പട്ടിപ്പോരു കുറ എററേനേരും യശസ്സിംധൻ ആലോചനയിൽ മുഴ കി നും മിണ്ണാതെയിരുന്നു. അയാളുടെ വിചാരങ്ങൾ അറിവാനോ അയാളുടെ മുഖഭാവമുള്ളും നു കാണും നോ സുധിരു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുകിലും സം യുമായിരുന്നില്ല. പെട്ടുനു് ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു് കുറം രക്ഷത്തിരുത്തെ കളയിണ്ടു് ശ്രദ്ധം കേട്ടു. കതിരയെ

ഇങ്ങനെ നടത്തിക്കൊണ്ടാവനും അത്ര എത്രയുടെ സമീപത്തു നിരുത്തിട്ടും ഒരു ഭേദം ചാടിത്താഴത്തിനും യശസ്വിം പാന വണ്ണാമ്പി. എന്നാൽ “കതിരയുടെ മേൽ വേരോ റാറി കുട്ടി ഇരിക്കുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാള്ളുടെ ഭാരംനി ലിത്തുബാണം” കതിരയുടെ ഗതി മലമായിരുന്നതു്. ഈ ആരു സ്വപ്നത്രാനായിരുന്നില്ല.. കൈകളും കാലും മുഖകു വബന്ധിച്ചിരുന്നു. “ഇതാരാണം” എന്ന യശസ്വിംഹൻ ഓചാലിച്ചു. “പീരഭോഗക്കമാരൻറെ അട്ടക്കൽ നിന്നും ജീവയ്ക്കുമാരാജാവിനു് സാന്ദ്രഹവും കൊണ്ടു് പുറപ്പെട്ട വനാണം. ദോൾ കുട്ടിച്ചുട്ടി വബന്ധിച്ചു് ഇങ്ങോടു കൊണ്ടാക്കുപാനും. അധികാരിയുടെ പക്ഷേ ഉണ്ടായിരുന്ന കാരാതു് ഇതാരാണം!” എന്ന ഭേദം മുച്ചി പറഞ്ഞു് കത്തതു് യഥാ സ്വിംഹൻറെ കുളിൽ കൊടുത്തു. വേഗത്തിൽ അതു വാക്കി കുറുക്കുമ്പോൾ രണ്ടു വധിച്ചിരുന്നു. വേഗത്തിൽ അതു വാക്കി വരാൻ പറഞ്ഞു് അതിനെ സത്തകന്തുംബാധ നിയന്തിൽ പിഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് യശസ്വിംഹൻ എഴുതു വായിച്ചുതുടങ്കാൻ. വെളിച്ചും എഴുത്തിൽ നല്ലപോലെ വിഴുന്നണാക്കിയാൽ. എന്നാൽ തന്റെ സ്ഥാനം വള്ളരെ ചൊക്കു തതില്ലായിപ്പോകയാൽ ഒക്കുംപോലും കുണ്ടാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ അനല്ലെന്നായ ഇട്ടാണ്ടുന്നതുണ്ടും കതാക്കണ്ണ എല്ലാം സുധിരാൻ അക്കുമനായി കാത്തിരുന്നു. ഒട്ടവിൽ യശസ്വിംഹൻ എഴുതു വായിച്ചുതീർം പ്രസ്തുക്കരി ഉയർത്തി ചിന്താകലനായി കരേഴ്ന്നരും ഇരുന്നു. ചിന്തയുടെ ഉൾജ്ജസ്പലതകൊണ്ടായിരിക്കാം—അധിക മുട്ടു ദിവം കുമേശ മേൽപ്പോട്ടുയരുന്നു. ഒട്ടവിൽ കൈകുറി പിഞ്ഞാട്ടു കത്തി പ്രസ്തുക്കരി. നേരേ മേലോട്ടറിച്ചപ്പോൾ യശസ്വിംഹൻ തന്നെ കണ്ടുകളുയുമോ എന്ന കൂക്കുടി സുധിരാൻ തോന്നാനിന്ത്യായി. എന്നാൽ ഈ ഒ

കയ്ക്ക കാൽ നിലെപ്പുന്ന് അരയാറു ഉടൻ മനസ്സിലാക്കി. എന്നെന്നൊരു കമ്മീറ്റികൾക്കു വിഷയത്തിലും നൽകേണ്ട മനസ്സാകട്ട മഴവൻ അനുമദ്ദ വ്യാപ്തമാ വ്യാപ്തമായിരുന്നു. ഉത്തരവിളിപ്പുത, കൗൺസിൽ, വിജയറ്റ്, പ്രതീകാരവാന്നേര, കുഞ്ചിട്ട എന്നിവയ്ക്ക് മാറിമാറിയും അവപത്തായും കെളിംഗമായ ആ മുഖമാകന്ന ചിത്രം സുധിരംഗ അകർഷിക്കയും ഉപേജിപ്പിക്കും ചെയ്തു. ഒരുവിൽ മരാഡ്ലാ സ്കോളേജും മുഖത്തിൽ നിന്നോടിച്ചിട്ടും ശക്തിമന്ത്രായ ഒരു നിശ്ചയത്തിന്റെ രഹായ അവിടെ സ്ഥലംപിടിച്ചു. വെള്ളം യണ്ണിംഗൻ മുണ്ണാട്ടിങ്ങൻ തെൻ്റെ മട്ടിയിൽ വീണകിടന്ന കടലാസെട്ടത്തു്, തൃശ്ശൂർ തുടങ്ങിയ വിരകൊണ്ടെങ്കുളാൽ ഭേദ പിടിച്ചിരുന്ന പണ്ടത്തിൽ കാട്ടി ജപലിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് അരയാറു പറഞ്ഞു:—“സദേശമഹരംഗ നവപുരത്തിലെ രാജ്ഞിയകാരാനുമത്തിൽ ഇതരസന്ധ്യക്കം ഇല്ലാത്ത മട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിക്കവിന്നു. നാഞ്ചിന്ദരാവിപ്പേ തൊൻ അവക്കുന്ന അറയിലേക്കു ചെല്ലുന്നതാണോ” എന്ന പറഞ്ഞിട്ടു്, ഏല്ലാവും അകലാദിഷ്ടയ്ക്കു മാറി നിൽക്കാൻ ആജാഹാപിച്ചു. എന്നിട്ടു് രാജോദയത്തെ അരികിക്കിയ വിളിച്ചു് അവവരവരായി നിംബാഡ്രായ അനന്തരാത്മകത മനസ്സിലാക്കി അതാരു ദിശകളിലേയ്ക്കുത്തു. ഒരുവിൽ അനന്തരാനാനുഭവി നിന്നും വരുത്തേണ്ടം പുരപ്പുട്ട്. ഒരുവിൽ കൊടുത്ത നിംബാഡ്രാക്കു ആകുകയും കൈഞ്ഞുമാറ്റുകയും മനസ്സിലാക്കി. അതായതു്, ശിവന്റെ ഗരമധാരാജാവിന്നേയും ശിവന്റെ ഗരമധാരാജാവിന്നേയും വിരുദ്ധനാനേരും ദാരാ പെരുമാറ്റവും കണ്ണിതെന്നു് അപ്പോഴേപ്പാറും യണ്ണിംഗനെ അരിയിക്കുക. തെൻ്റെ കൂത്തും ഇന്നതെന്നും സുധിരും തീച്ചപ്പെട്ടതാണി. അതായതു്

ചീരേന്നാം തന്നെ വീരസേനനെ കണ്ട് സകല വിവര അഴിക്കുന്നും, തുളസിയും വീരസേനനമായുള്ള സമാഖ്യം നിവിച്ഛുമായും ദ്രോഹമായും നടക്കുമാറും എപ്പും കരിക്കുവാൻ ചെയ്യുക. ഇങ്ങനെ ഒരു തീർപ്പ് വരുത്തിയ ഉത്തരക്ഷണ തതിൽ ആ യുവവീരൻ താന്റിയാത്തതനെ ഗാഡഗിലു കിൽ ലഭിച്ചു.

അല്പാധി മൃതം.

ആര്യതാമസമില്ലാത്ത ഒരു വനപ്രദേശത്തു് അതിരാവിലേ കേരംക്കാക്കുന്ന വിവിധനാഭങ്കളും സുധീരന്നുറ കിട്ടുവുന്ന ഗാമതയ്ക്ക് സുരക്ഷാദിവാസത്തിനാമുഖ്യതന്നെ ഒന്നാണ്. എന്നാലും അയാൾക്കു് ഉന്നത്രും മാറ്റാം കില്ല. തുടരുതുടരുവാച പച്ച സപ്പുന്നങ്ങൾ അനുബാദം കണ്ട്. ഒരു വിൽ ഒരു രമണീയമായ വനമല്ലുത്തിൽ ഒരു തിട്ടി ഞേരം തുളസി മരിക്കുന്നപോലെ അയാൾക്കുംതാനി. അവളുടെ മുഖം സ്വരൂപം മാറ്റുമായിരുന്നു. താൻ അടക്കാര്യം ചൊണ്ടു “തുളസി ഇതു നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഇവനോട് സഹിതാപാപം മില്ലെല്ലാം” എന്ന് പറഞ്ഞു. പെട്ടുന്നു് അവളുടെ മുഖം കണ്ണായാൽ അന്തർമാറി. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു—“സുധീര, സുധീരന്നേലും ഇവളിൽ കനിഞ്ഞാതിരിക്കുന്നതു്. നാം എത്രയോ കാലമായി എത്രയോ ശത്രുവും കാണിയിട്ടിട്ടില്ലെന്നും കണ്ണാടിയുണ്ടാണെന്നും സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു്” എററവും മുട്ടവായ ഒരു നെടുവില്ലാ കണ്ണം ഒരു തുല്യത എന്നപോലെ അക്കാശത്തിൽ കൂപ്പവന്ന ചെപ്പും എന്നും സുധീരനു തോന്തി. കോമളമായ അതു മുഖത്തിൽ അയാൾ സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. \ പെട്ടുന്നു്

അന്ത്രതകരമായ ഒരു മാറ്റം ആ ദിവത്തിനണായി. തുളി
സിയുടെ നീംജ നേതൃക്കരി, പക്ഷുക്കരി, അള്ളക്ക്കരി തു
വ അല്ലെങ്കി നീംജകാണപ്പെട്ടു. കവിരംതടങ്ങളിലെ
അഞ്ചിലും വർദ്ധിച്ചു. അല്ലോ വര്ത്തലമായും തുളിയുടെ
ദിവത്തിനും ഒപ്പ് അല്ലെല്ലായ ഓപ്പുട്ടപോലെ തോന്തി.
സുധിരൻ അദ്യയത്തുംകൊണ്ട് ഘുംഗ്ലുനയനനായി പറഞ്ഞു—
“തുളിസിക്കെതുമാറ്റം സംഭവിച്ചപോയി.” ‘മാറ്റം രസി
ചുവോ’ എന്ന ചോദ്യത്തിലായിരുന്ന മറപടി “രസി
ചുവെങ്ങോ? വളരെ വളരെ രസിച്ചു. സംഭവത്തും രണ്ടിൽ
തോന്തി താരതമ്പര്യപ്പെട്ടതുനില്ല. അതസാല്പുമാണോ.
സംഭവത്തിനും തുളി ഗ്രാഫാത്തം ഏതുക്ക വളരെ ര
സിച്ചുവെന്ന പറയുന്നുള്ളൂ. തുളി ഗ്രാഫം മാറ്റം തുളി
സി. ” സുധിരൻ തുളി വാക്കുള്ളിൽനിന്നും സംഭവതായ
തതിനോ വിശനാദത്തിനോ അരങ്കു രബ്ബിനാമോ വകയു
ണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം—അയാളുടെ ഏറ്റവും മാറ്റ
ളിഡാക്കേതരട്ടി പ്രതിധ്യപനിക്കൊള്ളുമാറ്റുമാറ്റുമാറ്റുമാറ്റു
പോലെ മുട്ടവായ ഒരു ധാരിതം ഉണ്ടിച്ചതും അഥാളുടെ
ആദിവാസിക്ക് അതിമൃം നൽകിയതും. പെട്ടുനോ സു
ധിരൻ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. തോന്തി സപ്പുംകാണുകളായിരുന്നു
എന്നുള്ള ബോധവും അഥാൾക്കണായി. ആനാൽ എ,
ഞ്ഞാൻ താ! സപ്പും നാഡിൽ, തനിക്കു ദർഹനം നൽകിയ ആ മു
ഖം തന്നും മുഴുപമത്തിൽനിന്നും മായുന്നില്ല. ബലുപ്പു
ടു കണ്ണുകൾ തുടച്ചു നോക്കി. വിശാഖം ആ. ദിവം ദർഹനക്കുമ
മായിത്തെന്ന കാണപ്പെട്ടു. അയാൾ ഒരുവശം ചരിത്രതു
കിടന്നിരുന്നതിനാൽ മുഴുകൾ തുറന്ന ഉടൻ പതിച്ചതും
കീഴോട്ടായിരുന്നു. തലേന്നാർ രാത്രി യശസ്വിംഹൻ തു
രുന്ന സ്ഥാനത്തും ഒരു യുവതി ഇരിക്കുന്നണായിരുന്നു. ഒരു
മഹിലയുടെ വടിവും അവളുടെ ദിവത്തും അവഗ്രഹിച്ചിരുന്നു

നൂ. ആ വിരിയാണു തന്നെ ഉണ്ടത്തിയതെന്ന് അയാൾ ഉറച്ചു; എന്നാൽ സപ്ലാറ്റിൽ താൻ കണ്ണ മുഖവും അ പ്ലോറ കേടു വിരിയും തന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്ന യമാത്മമായി പരിണമിച്ചതെങ്ങനെ എന്നയാർക്കു മനസ്സിലായി ദ്രു. യവതിയുടെ ഷേഷം കൊണ്ട് അവരു ഒരു മുഖം മാന്ത്രിക്യാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു. വളരെ പണിപ്പെട്ടു അവ ഭിൽക്കിനം ഫെജ്ഞികൾ പിന്നവലിച്ചു് അവളുടെ ഹാസ തതിനു നോട്ടത്തിനു വിശയമായ ആളുളേക്കു് അവയെ നയിച്ചു.

ദീർഘകായനായി, ചെവിച്ചു ഇടയും അരയിൽമാരം ചുവന്ന ഒരു വസ്തുവും ഭസ്താവലിപ്പമായ ഉടലും കാലിലും കയ്യിലും കണ്ണത്തിലും ഇരുന്നുതട്ടുകളുമായി, മുഖത്തു കുറച്ചും ധനാദാ നീചമായ കണ്ണലും എന്ന സ്ഥായിഭാവം ഏഴുള്ളിലും തൽകാലം ബീതേസമായ ഒരു ഹാസവും ദ്രുക്കിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു ആരു ഒരു മുക്കീൽ ആരുണ്ണും സൗഖ്യികിനു. അക്കാലം അവസാനമില്ലാതെ ഡേസമാനമാക്കി തീപ്പാൻ, ശ്രാവ്യാധാരയ മുഹർജുവകുവത്തികളുടെ സ്വത്താനുരാധ ഉദ്ദോഗസ്ഥമാർ, തസ്സംസംഘനായകമാർ, സഖാരികളുായ വിവിധജാതിമതസ്ഥരായ യോധാസംഘം അദി എന്നിവർക്കുടാതെ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചു് കുടമായി നടക്കുന്ന ശ്രാവ്യാധികൾ, സന്ധാസിമാർ ഫകീർമാർ മുതലായവരും ഡാരാളമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒക്കരാഹാത്തു ഒട്ട ശിശ്രൂപരിഷ്ഠരായ പരതു് അവധുതമാരുടെ അരു യായികളായി ഭാരതത്തിൽ പലയിടത്തും കാലക്രമത്തിൽ അസംഖ്യം സന്ധാസിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി ആയുധം ധരിച്ചുവന്നു എന്നു കേരംക്കുന്നുണ്ടു്. അക്കുംബുടെ കാലത്തു് ഒരു സംഘലം

സന്മാസികൾ ചേൻറ് അദ്ദേഹത്തോട് ചേൻറ് തങ്ങളെ മുഹമ്മദിയർ ഉപദ്രവിക്കുന്നതായി പരാതി പറകയും അരക്കും ബീംബാളിമായി ആലോചിച്ച് അവരും ശ്രദ്ധിച്ച പ്രയോഗിച്ച് സ്വയം രക്ഷിച്ചുകൊള്ളിവാൻ അന്നവാദം കൊടുക്കായും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അന്നമുതൽ തുലം വധിഗം മുതലായവ യരിച്ച സന്മാസിസംഘങ്ങൾ സാധാരണമായി തനിന്റെ ഇവർ അനേകായിരംപേര് ചേൻറ് പല യുദ്ധങ്ങൾ തുലം പങ്കെടുത്തിരുന്നു. മുഹമ്മദി യർ ഭാരതത്തിൽ റാന്നപ്പേരാർ മിഞ്ചകളിടുന്ന സന്മാസവു തനി ചിലക്ക് ആകയ്ക്കമായി തോന്തിന്ത്രം മുഹമ്മദി. മുസൽമാൻ മതത്തിന്റെ ഏതാനം അംഗവും മിഞ്ചയോഗികളും ഒരു വിശപ്പാസങ്കളിലും ആവാരങ്ങളിലും ഒക്കെക്കുന്നി കൂടി കൂടിക്കലത്തിന്തായിരുന്നു. ഇവരും ആയു ധ്യാനികളായി നടന്നിരുന്നു. ഇവക്ക് മുഖ്യമനുഭവം കൈഞ്ഞുന്നു നടന്നുന്നതിനാം തത്തദ്ദേശവാസികളോടും ഉപചാരവും ആധാരാഭികളിലും ആവാരങ്ങളിലും കൈകൊള്ളിപ്പെട്ടുന്നതിനാം മറ്റും അധികാരം നൽകി ഷാഖാങ്ങൾ ഒരു നീട്ടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണ്. പതിനാറു പതിനേഴം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ഭാരതത്തിലെ കഷ്ടക നാശരാഥം പ്രാജ്ഞമാരാഥം ഇവർ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു കൂടം കൈകൾ അക്കാലങ്ങളിലെ ഭേദസ്വഭാവികളും മഹമ്മദിയും ചരിത്രകാരന്മാരുടെയും മറ്റും വിവരങ്ങളും ഇതു സ്പൃഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. കമ്പീൻ തുളസിഭാസ് മുതലായ ലോകാത്മകരങ്ങൾ യരിച്ചിരുന്ന വേഷം ഇത്തരം കർമ്മ ലന്മാരേയും വളരെക്കാലം ഗോപനംചെയ്തിരുന്നു. ഒരു നബിയുടെ മധ്യഭാഗത്തും സൂചിക്കപ്പെട്ടുമായ നീരെംലിയെ നാപോലെ പല അവധുതമാർ അന്നമുതൽ ഇന്നവരെ ലോകാന്തരമാർത്ഥമം ഭ്രാന്താരം ചെയ്തു് മുഹമ്മദാം സാഗരത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. നബിപാർപ്പപ്പേരിൽ കല്ലു

എന്നാൽ വിഷമരമുള്ളിലോകാവദാവകരമായി അതുചി
ജപം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന ചെലുക്കണ്ണകൾക്കാലപോലെ കപടസ
സ്രൂസിസംഘങ്ങളും എക്സാലവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രണ്ട്
കുട്ടരിലും ധിന്ദക്കളും മുഖ്യമായിയാം ശാസംവ്രൂഢണായി
തന്നു. തന്റെ മുടിൽ കണ്ട ആരം സന്ന്യാസിവേഷയാ
രിയായ ഒരു കല്ലേലന്നാണെന്നും, അധാരം കുട്ടകാർ ടെ
ചേരു സമീചത്രതനെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ഇവരുടെ
കയറ്റിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്രൂപിക്ക രക്ഷാമാർഗ്ഗം പരിമിതമാണെന്നു
നും സുധിരം മനസ്സിലാക്കി. ഒരു പല്ലക്ക സമീപത്താ
യി ചരിത്രമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു കണ്ണപ്പോരു ധനാര
കൊന്നോടു നിരത്രേഖയായ ധിന്സാപ്രവാരകൊന്നോടു
ബന്ധുരം ഇരു സ്രൂപിയെ ബലായും തകഞ്ഞുനിശ്ചയത്താ
ണെന്നും അധാരംക്കു നിയുക്തമായി. എന്നാൽ ഇരു അ
വസ്ത്രത്തിൽ വിസ്രൂപ്യമായ ഇരു മാസം ഇരു സ്രൂപിക്കിൽ
നിന്നെന്നങ്ങൾ പുരപ്പെട്ട് എന്ന സുധിരം മനസ്സിലാ
ക്കാണ് സാധിച്ചില്ല. അധാരം ജീജ്ഞാസയുടെ പ്രതി
ചുപനി എന്നപോലെ പക്കിടുന്ന വോദ്ധം ഇങ്ങനെന്നു
ണായി;—“നിങ്ങൾ എന്നാൻ” ഇതു സത്രയുഥായി ചി
രിക്കുന്നതും.

സ്രൂപി—അതിരമണിയമായ പ്രഭാതം. പ്രസന്നാ
യ ആദിത്രംഗവാന് പുണ്ണിരിക്കൊണ്ട് ലോകമെല്ലാം
വെള്ളപ്പുക്കുണ്ട്. സകല പക്കിജാലവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ
ആവേശം മധുരമായി വാഴ്ത്തുന്നു. അചേതനങ്ങളും
വുക്കുലതാദികൾ പോലും വിടിക്കുന്ന പുക്കാത്രകൾ അ
ദ്ദേഹത്തിനു കാഴ്ചവേണ്ടുണ്ട്. നിങ്ങളാകട്ടേ പുതിയ ഒരു
ചുവർക്കാല പ്രാർത്ഥനാരിതിയാണും അംഗീകരിച്ചിരിക്കു
ന്നതും. ക്ഷീണിച്ചുണ്ടാക്കിട്ടുന്ന എന്നും അനുചരന്മാരു
കിങ്ങൾ ഉണ്ടായി ഉപദ്രവിച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. എക്കാക്കിനി

അയ എന്നോട് ലീഡസികളിൽ സുരസസ്ത്രപദ്ധതിം ഒരു പൊലെ ചാത്രത്താണെ പ്രയോഗിക്കാതെനാൽ ബൈച്ചനം. നിങ്ങൾ ഒരു ഫക്ടി മാനുംപ്പോ ? എന്നോത്ത് ചിരിച്ച പോയതാൻ.

ഫക്ടി:—മുഖ്യ, നീ എന്നതിന്റെ. പ്രാഥമന എന്നാളിൽ തന്നെപ്പൂജാലുള്ളവർ തെങ്ങദേഹാട്ട് ചെയ്യുണ്ട് കാണും. സകലതും തുജ്ജിച്ചുവരായ തെങ്ങദി എന്തു പ്രാർധമിക്കക ? ഇന്ത്യപരമനിൽത്തന്നെ സഭാ സ്ഥിരിച്ചെത്തുന്ന തെങ്ങദി അതോടു പ്രാർധമിക്കക ? തെങ്ങദിക്കു ജാതിയില്ല, അതുവാരണില്ല, നാട്ടില്ല, വീടില്ല, തെങ്ങദാശ യാതൊനും ബന്ധിക്കുന്നില്ല.

സ്ത്രീ:—ഈ. തൊന്തിയപോലെ നിങ്ങളുടെ ദൗഖ്യത്വത്തിനു ലോകം മുഴുവൻ വിഹാരംഗമാക്കാൻ യോജിച്ച ജീവിതരീതി.

ഫക്ടി:—ദൗഖ്യത്വം എന്നതു അതാരു അപൂർത്തിയെ ചൊണ്ടില്ല നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു അതു ചെയ്യുന്ന വരുതെ നൂമിതിക്കാണ്ടുവെന്നും. ലോകത്തിൽ എത്ര യോ പേര് കൂദാശപ്പെട്ടുവന്നു. അന്തു ഇന്ത്യപരാക്രമ്പന യാണോ. ഇന്ത്യപരാവർത്ത ദൗഖ്യത്വമാണു എന്നാൽ പറയും. ഇന്ത്യപരാവനനോത്ത് തെങ്ങദാശ അതാരാ ഡിക്കുണ്ടതും പുലഞ്ഞണ്ടതും തെങ്ങദിക്കാവശ്യപ്പെട്ടുവന്നതു നിരവരേണ്ടില്ലോ, മൃഗാധാരാത്തേയും മറ്റും ധാരാമാണോ.. തെങ്ങദി വിലപ്പോരം പ്രസാദിക്കും, വിലപ്പോരം മിംസിക്കും. രണ്ടും അവക്കും ഒരുപോതെ ശ്രദ്ധയ്ക്കും. മിംസയാണു പ്രസാദത്തെ കാണും മോക്ഷലഭ്യിക്കും സുഗമമായ മാർഗ്ഗം. കൂത്തിരിക്കുന്നു, നീ ആതു ? എങ്ങോട്ടുപോകുന്ന ?

ശ്രീ—താൻ എൻറെ സമോദരന്തിരക്കി കുറേക്കൊള്ളായി പലയിട്ടും സഖ്യരിക്കയാണ്. എൻറെ പേര് കേരംകാൻ കഴയുകമെങ്കിൽ അതും ചരയാം. സുലേവയെന്നാണ് പേര്.

ഫകീർ—സുലേവ, കൊഴിഞ്ഞാം. സുലേവ, നല്ലപേര്ത്ത നന്നാണ്. നിന്നെന്നക്കണ്ണപ്പോൾതന്നെ ദ്രോഗി ക്കു നിന്നിൽ പ്രീതിയുണ്ടായി. സുലേവേ, മുമാ സ മോദരനെയും മറ്റൊരു തിരക്കി നീ സമയം കൂട്ടയ സെമന്നില്ല. നാം നമ്മുടെ പ്രമദ ശിഷ്യയായി നിന്നെന്ന സ്ഥീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പാദത്തും ഷക്കാണ്ടി സപ്രക്രൂം നേടിക്കൊള്ളി വാൻ നാം അ റവബിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശ്രീ—എനിക്കു സപ്രൂം കിട്ടണമെന്ന് ഇപ്പോൾ ആത്മ മമില്ല. അങ്ങനെ സപ്രക്രൂതിയേക്കു താൻ പോകേണ്ടതായ നിർബന്ധനയം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അതിലേക്കു രണ്ട് വഴി പറഞ്ഞതു വളരെ ആത്മപാസപ്രമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഹിംസയും പ്രസാദവും സപ്രക്രൂമാർക്കുമാണെന്നു സ്ഥിതിക്കും, ത മനിൽ തുല്യാം ഭേദം നിങ്ങളുടെ ഹിംസയാണ്.

വീണ്ടും ആ ശ്രീയൈ—സുലേവയുടെ—മൺനാഡം ഭോബലയുള്ള ഹാസ്യം മധുരമായി എങ്കും മുഴങ്കി. ആതു് ഫകീരില്ലോ എത്രതേതാളിം ആകം്ക്ഷകമായിതേതാന്നി യോ അതുതേതാളിം തന്നെ അതിൽ വ്യക്തമായിരുന്ന ആ വജ്ഞത അയാൾക്കു കോപവും ജനിപ്പിച്ചില്ല. അയാൾ ചരക്കുമായ സപ്രത്യിൽ പറത്തു:—നിന്റെ മനസ്സ് താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകയോ അഞ്ചെപ്പച്ചിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

സുലേവ—മനസ്സുകുടാതെ ശരീരമാണു നിങ്ങൾക്കാവശ്യ ഒക്കിൽ അതിഭന്നതു വിശ്രായം. താൻ ഇതു കാട്ടി

വഴികളിൽന്നടി യാത്രപുരപ്പെട്ടവോരുതന്നെ ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും അസൗഖ്യങ്ങളുായ പല കാട്ടുഗണങ്ങളെ കബണ്ടിയേയ്ക്കേം നിവൃത്തിയി സ്ഥാതെ വന്നാൽ അവയ്ക്ക് ശരീരം ബലിക്കിക്കാമെന്നും നിശ്ചയിച്ചുണ്ട് പോന്നതു്. നിങ്ങൾക്കാണോ അതു് അവരെയക്കാരും കുട്ടതൽ ആവശ്യമെങ്കിൽ അരങ്ങെന്നയാക്കേണ്ടു്.

പ്രകാരിനോ സുഖലവയുടെ മനോഭാവത്തെപ്പറ്റിനിരവിതമായ ധ്യാനത്തെ ദോഷവുംകിടിയില്ല. എക്കിലും അവളുടെ വാക്കകളെ അനുകൂലമായി വ്യാവ്യാനിക്കുകതെന്ന് അഭിമാനത്തിനും കാഞ്ഞനടപ്പിലും നന്നനും ആദ്യം സംഭവിച്ചു് അരികിലേക്കുവന്ന പറത്തു “നിന്നു നന്ന നീ അറിയുന്നു. ഇപ്പോൾ മുതൽ നമ്മുടെ ശിശ്യരായിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുനിന്നു” എന്നപറത്തു് ഒരുന്നറയമുട്ടു കാണിച്ചു. അതിനു അടങ്കിട്ടുള്ള ഒഴിപ്രായങ്ങൾക്കു വ്യാവ്യാനത്തു പരായ ഒരു സംവാധനവിധി അഭാവിക്കാനായി അയാളുടെ കൈ സുലേവയുടെ മെച്ചിലേക്ക് ആത്തെല്ലാം ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ തലയ്ക്കുകളിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളാണ് ആക്കപ്പോടെ ഒന്നല്ലാതെ. അതു് രണ്ടാള്ളം ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. പ്രകാരിന്നു പ്രവൃത്തിയാൽ ഒഴുന്നായ സുധിരംഗൻ മനസ്സിന്നു സംശയമാണോ അയാൾ ഇങ്ങനെ ശാഖയിലേക്കു പകർത്തുന്നു നമ്മുകൾ നിശ്ചയിക്കാം. പ്രകാരിന്നു കൈ സുലേവയെ സ്വർക്കുന്നതിനു മുമ്പായി സുലേവയുടെ മനസ്സും അവളുടെ കശുകത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതും ഒരു ചെറിയ കംരിയമായി! പുറങ്ങുക്കു വന്നതും ഒന്ന് ആമേല്ലാം പൊങ്ങിയതും വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചും പോലും ആതിന്റെ ദ്രുതത്പും നിമിത്തം കാണുക പ്രയാസം. എ

നാൽ ആ നിമിഷത്തിൽ തന്നെ ദിസ്യൂഫ്മായ പേരു സീ ഷൂറിപ്പിച്ച രഹം കുടിയോട്ടം കുടിയോട്ടം കുടി ഫക്കീർ ചെത്തടി പിന്നോട്ടുമാരി രക്തം ശുവിക്കുന്ന വലതു കൈകു കുടി തെരുകൊണ്ട് നിലയായി.

ഫോകീർ—നീ നീചമായ ഒരു സർപ്പമാബന്ധം തൊൻ കുടി തി. നിന്നു വിഷപ്പുല്ലബണ്ണം തൊൻ ഓത്തില്ല. മാടവാക്കം ചതിയുംകൊണ്ട് അരികിലെത്തി ന മെ അപായപ്പെട്ടുത്താനായിങ്ങനു നിന്റെ വിചാരം ഇല്ലോ. നിന്റെ വദ്വനയുടെ ഫലം നീ അരു ഭവിക്കും.

സുലേവ—തൊൻ ചതിവാക്കാനും പറഞ്ഞില്ല. . നിങ്ങൾ ഒരു കണ്ണപ്പോരുതന്നെന്ന നരത്തുപമായ ഒരു ദി ഷൂമുഗത്തെ കണ്ണിൽ എന്ന തൊൻ നിശ്ചയിച്ചു. കാട്ടിലെ ദിഷ്ടൂമുഗം വിലപ്പോരു വിശ്വപ്പട്ടിയ സ മയമാബന്ധിൽ ഇരയെ വിട്ടുകളിൽനിന്നു എന്നവരും. നിങ്ങൾപ്പോലും മുത്തുവരക്കും എപ്പോഴും ഇം വ കക്കായ്ക്കുളിൽ വിരുപ്പുതന്നെന്നയാണ്. നിങ്ങൾ എ നെ മുൻകിട്ടുവോരു നിങ്ങൾപ്പേരു ഒരു ദിഷ്ടൂമുഗത്തെ പ്പോലെതന്നെ വധിക്കുമെന്നു തൊൻ തീച്ചിപ്പെട്ടു ത്തി. എന്നാൽ അതിനു നിവൃത്തിയില്ലെതെവന്നാൽ എന്റെ ശരീരം നിങ്ങൾക്കു തന്നെന്നതിനും എന്നിക്കു ശേഷം മടിയണ്ടായിത്തന്നില്ല—പക്ഷേ, ആലുമായി കും ചെയ്യാൻ തൊൻ ഉറച്ചിരുന്നു. ഇം ശരീരത്തി റു എന്നിക്കും അഭിമാനകരമായി എന്റെ മനസ്സും ജീവനും ഉണ്ട്. അവയെ ഇം കുറാറികൊണ്ട് കൈ ടുടരു സ്പതാനുമായിവിട്ടവാൻ. നിങ്ങൾക്കു കൊല്ലും എന്നിക്കു സാധ്യമായിരുന്നു. അതായിരുന്നു, തൊൻ ആരുമിച്ചതും. എന്നാൽ ഹിംസാവാസന നീ

അംഗീകാരം വളർത്താൻ സാധിക്കായ്ക്ക്
യാൽ ഈ കംബിനേഷൻ പ്രവർത്തിപ്പിച്ച ഒക്ടോബർ 20
നു പക്കി വഴിയിൽ പിൻവാങ്ങിക്കൊള്ളെന്നു.

ഹക്കിറിന് സംഗതികളിലൂപ്പിറി ഘുതാബണ്ഡായ അ-
മൺ ഇപ്പോൾ കിട്ടി. ഉടൻതന്നെ ഒരു പ്രവൃത്തിമാർ
ലും അയാൾ മനസ്സുകാണ്ട ആ പവർക്കരിച്ചു. ചുറുദശജ്ഞ
വന്നോഗണങ്ങളും അയാളുടെ പ്രഭുകൾ രഹസ്യമായി വിര
ഞ്ഞു. ഭൂപിംഗനിന്നു തന്റെ പ്രവൃത്തികളേയും ആവ
സ്രൂക്കാതെയും സ്കൂക്കിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ശിശ്രൂഹണങ്ങൾ.
നിൽക്കുമ്പന്ന് അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു. താരാദ്ദേശിച്ച
പോലെ രഹാദു ഒരു പരാമരിക്കിന് മറ്റൊരു നടന്ന ഒ
ദേവാട്ടവനും. അയാളുടെ ആഗമനം താൻ ആശിച്ചിരുന്നു
എന്ന ഫക്കിർ ഭാവിച്ചിലു—“ചേരി, മുൻവ, നീ ഇങ്ങനൊട്ടുവ
നാവത്തു്?” എന്നയാർ മോഡിച്ചു. ശിശ്രൂഹ ഭാവാദിഭാ
നനും ഉണ്ടായില്ല ഇദേവാട്ടതനെന്നു നടന്നുകൊണ്ടു് അയാ
ൾ പറത്തു. “ആചാര്യൻാ ശമ്പും കൈച്ച. എന്നെ വി
ളിക്കുകയാണെന്നു ധരിച്ചു.” “ധിക്കാരം പായുനാവോ—
നിനെ നിത്യനരകത്തിലേയ്ക്കു താൻ ശച്ചിക്കുന്നു. മോ”
എന്ന ഫക്കിർ അപ്പനായി പറത്തു. ശിശ്രൂഹ പിന്തി
രിഞ്ഞുനടക്കാൻ ആരംഭിച്ചുപോരാർ ഫക്കിർ വീണ്ടും പറ
ത്തു. “ശാല്ലൂക്കിൽ നിൽക്കു്, എന്തും ഇംഗ്ലീഷ് നേര
കെട്ടിയെല്ലു മായത്തുപോ.” ശിശ്രൂഹ തന്റെ വസ്ത്ര
തിൽ നിന്നു് ഒരു തുംബനുണ്ടി കീറി ഫക്കിരുടെ ദിവ്യ
കെട്ടാൻ ആരംഭിച്ചു. അതിനിടയ്ക്കു ഫക്കിർ നാലഞ്ചു
വാസകൾ അയാളോടു് ചുണ്ടനങ്ങാതെ മന്ത്രിച്ചതു് സംശ്ലേഖനം
സുഖിരുന്നു മനസ്സിലാക്കിയില്ല. ശിശ്രൂഹ ജോലി
തീരു് മടങ്ങി കാട്ടിയ റംബത്തശ്ശേം ഫക്കിർ സുംഭവ
യെ നോക്കി പറത്തു—“നിന്തു പുഅത്തിന്തു ഫ

ലം നീ അരാവീക്കും” സുലേവ കരേനേരം അയാളെ
ഹോക്കീട്” വീജാം ഉറക്കെ ചിരിച്ചു “നിനക്ക് ഭാന്താ
സൗന്ധര്യത്വാവല്ലോ” സുലേവയ്ക്ക് ഈ വൊല്ലും കരേ
എടുക്കിവിനേനാദഖണ്ഡാക്കിയെന്നുകണ്ട് അയാൾ പല്ലുക്കിച്ചു.
ഒട്ടവിൽ സുലേവ വരാത്തു:—തൊൻ ആലോച്ചിച്ചുതും
മരറാനാമല്ല. എന്നെന്ന സഫോറഡൻ ഇപ്പോൾ ഇവി
ടെ വന്നുചേരുന്നാൽ—”

മാൺിസ്—ചന്ദ്രവർഗ്ഗാൽ ?

സുലേവ—ചന്ദ്രാം. അരക്കും വളരെ കോപിയുന്നമാ
ണ്. അധികമാം സമീക്ഷയുമില്ലെന്ന കെട്ടിട്ടാട്. ദി
ജിക്കിലെ ചതുവർത്തിയുടെ ഒരു സേവകൻ തന്നോടും
വേണാട് മന്ത്രാഭക്ഷിപ്പിച്ചതെ പെജമാറിയെന്ന ഒത്താന
കയാൽ അഴക്കുമാം അയാളെ കത്തിരക്കാവിശ്വിക്കാ
ണ്ട് റാജ്യംനിയുവച്ചുതന്നെ സർജനാസമക്ഷം
പ്രഹരിച്ചുപോയ്. അരക്കും നിങ്ങളെക്കണ്ടാൽ ഈ
മരത്തിന് അലങ്കാരമാണി പരന്തു മുതലായവയ്ക്കും
കരേ നാട്ടുതേരുള്ളു്” അതുംാരമായി അയഥിയുന്നു
കൂടു മുന്നറിവായി ഉടൻ കെട്ടിത്തുക്കായിരുന്നു എ^{രു}
നു തൊൻ ആലോച്ചിച്ചു. അരക്കും എനിക്കാ
ൽ സംശയം ദോഷി. അതാണും വിരിച്ചുതും. സംശയ
ഹംതോന്നിയതും ചന്ദ്രാം. നിങ്ങളുടെ മുഖം ഇപ്പോൾ
ഒന്നേതെതിലും കുട്ടത്തു വിത്രപായിരിക്കുമോ—അതു
കൊണ്ടിരിക്കിനു തുക്കിക്കുന്നതു കാണാനോടും?
അതു പക്ഷേ അസാധ്യമാണോ.

സുലേവയുടെ മുഴുവികൾ താനേ മേഖലാട്ടയൻ്റെ വുക്കു
ശാവക്കുള്ള ഓക്കുംബായി പരിശോധനംചെയ്തു. പക്ഷേ
പുട്ടിലഗാത്രനായ ഈ ചുഴുവനു ചുട്ടക്കത്തക്കു കൊന്തുകളുള്ള
ഒന്നു എന്ന തിരക്കിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ, വിധിയുടെ

அதுகற்றினால் கொள்ளல்லையிருக்கார். ஸுயிர்க் கலீரத்தை வள்ளுகிறது மாவட்டத்தில் கமாங்காகிடங் மற்றுக்கொள்ளுக், ஏ வா முனோட்டுக்கீட்டியினங். ஸுலேவவயுடை பூஜ்சிகர அது பற்றி ஒன்றுக்கூட்டுத் தூண்டியுக் களுக் கொடுமரப்புடைய விளை வழக்குடைய நெறுப்புக்கு களுக். அதைத் தழைப்பூடையில் அது கேட்டாட்டதை கொகிளினப்பூடை வீரவும் மனிதமா ய என முவசும் களுக். நாலுவு கஷ்ணங்கும் ஒன்றை கு சிட்டது. பக்கீராக்கட்டு, கரேநேரமாயில் ஸுலேவவயுடை ஸம்ராஜ்யத்தில் முலு விடுக் அவத்துத் தூண்டு மே ஜலங்கு பறின்றதறு. தனிமித்தமா ய வெவர்ஸுஷலி கழிம் யாதொன்று முறிகாத ஸுலேவவயுடை நேரே பிரகிலாயி ஒவரைத்துக்கீர்த் தங்களும் பூஜ்சியும் பதி பூஷியங். தங்கர் மூர்தை ஜீவனைக் பிடிகாங்கு அங்காட்டுத் தூண்டும் உபாயம் அவிடெ முவர்த்தமாக்குவினங். அதுதையாஸநளை விஷால் காட்டிய மரங்கு கஷ்ணம் கொள்ளுக் ஸுலேவவயுடை பிள்வஶாத்துக்கு வங்காயத்தை தடிக். அவிடெ நிலங்பதின்று கிடங் கிழீஷும் மு தூஷ்ணத்து ஆவேங்கு வரிக்காய்கிறங். அயார் பக்கு திவசி வாப்பூஷேக்க மரங் விஷாலால் முங்காலுபே அம் அப்புகாரம் தூஷ்ணத்து வாங்குத்து. ஸுலேவவயும் ஸு யிரங் மூரு காளாங் தூங்காயில். முங்கால் விஷால் திட்சுடை தாங்வஶாத்துக் ஸுலேவவயுடை பிள்வஶாத்தை தடிக், எது கஷ்ணத்தில் ஏழேநோரங்கிங், ஸுலேவவயுடை ரளுக் கைக்கண்ணும், தூங்குக்குவிக்கரக்காவனங்கோபோ லெ தங்கர் விரலுக்கரக்காளுக் பின்கிற்கிங் வெங்கி ஆ. பக்கீராடை எது அதுஞ்சுமாய மாஸம் ஸிஂங்காஜி தங்கோலெ காங்குவன் பீர்க்குமாயில் மார்காலிகொ ணக். ஸுயிர்க் காலும் பொக்கன்திலாயினங். கிழேங்

നാതമായ കല്പവാകിയ തറയെക്കാടി മാംസാളിമായ ഫുക്കിരിന്റെ അംസദേഹങ്ങളാണ് പാദങ്ങൾക്ക് സുഖസ്ഥിരമെന്ന നിശ്ചയപ്പെട്ടത്താനും അവിടെ ഉഞ്ഞക്കാട്ടക്രൂട്ടി പ്പതിക്കാനും ആകെ ഒന്നിമിഷം വേണ്ടിവന്നു. സുധീരൻ ന്റെ ഓരോക്കാണ്ടും അപ്രതീക്ഷിതപ്പെടുന്ന കൊണ്ടം ഫുക്കിരി തറകിൽ ഇരുന്നപോയി. സുധീരൻ ഉടൻ തറച്ചി ലേയ്ക്കു ചാടി വാരം ഉണ്ടി. ഫുക്കിരി ചാടിയെന്നിരും അപ്രകാരം ചെയ്തു. “പെണ്ണിനെ പിടിപിടിക്കുന്നു” എന്നു മനുവന്നു ദിശ്യജോടം ഇവനെ തുരായി നൂക്കുവിൻ്റു എന്ന പിന്നെ വന്നവരോടും അലവറിക്കുണ്ടു് സുധീരൻ ന്റെ ആത്മകമണ്ണത്തെ തടങ്കുന്നിലകൊണ്ടു. അപ്പോഴേയ്ക്കു ഫുക്കിരിന്റെ മറ്റു ദിശ്യരാർ ആത്മതരയിൽനിന്തു എത്തിക്കുമ്പിത്തെ. പദ്മഭൂമാർത്തിലക്കപ്പെട്ട അഭിമന്ത്രവി ന്റെ പരാത്മം താംബരമുഖത്താടു അഭിനയിച്ചു സുധീരൻ നടവിലും, ചുറും ഇതു നിശ്ചൂരമായമായി കുറഞ്ഞിമിഷം ഭോജനമായ ഒരു യുലമുഖായി. അസ്ത്രാന്തരയായി നോക്കിയിരിക്കേണ്ടിവന്ന സുഖവയ്ക്കു് അതുള്ള കള്ളടേയും വാളുകളുടേയും ചലനത്തിന്റെ ശീരുതകൈരണ്ടു യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാവത്റും യുലത്തിൽത്തന്നെ ബജു നുലരായിരിക്കു അന്നത്തെ മഹാരാജാ സംഭവങ്ങളുംപോലെ അപ്രതീക്ഷിതമായ വേദോ ഒരു സംഭവം നടന്നതു് ആതാ അറിവാന്തിണി സ്ഥി. ആത്മതരയ്ക്കു ചുറും അനുഭവത്താളും ആരം എവിടെ നിന്നോ ഹാജരായി നിൽക്കുന്നു. അതിൽ തലവന്റെ ഗംഗീരമായ സ്വരം രണ്ടായിന്റെ രണ്ടരണ്ടിത്തന്ത്രയും അതികുമിച്ചു് ഉച്ചത്തിൽ പ്രാഞ്ചി “യുലം നിൽക്കുട്ടു. ഈ നിവാരം ഉയര്ത്തുന്നവൻ മുതൻ്.” എല്ലാവത്റും ചെട്ടുനു വാരം താഴുത്തി നിന്നു. തലവന്റെ കയ്യിലിന്നു ഒരു കമിഞ്ഞിയുടെ നീംഖനാടു കുലന്നായ ഒരു സപ്പുത്തപ്പേ

ലെ സീതോകാരത്തോടുകൂടി ഉത്തോപതിച്ചു് സുലേവയുടെ കൈകൾ പിടിച്ചിരുന്ന ശിശ്വരൻറെ ഉടൻ ആദ്ദേഹിച്ചു് താടിടത്തോടുകൂടി നാർപ്പണംശംകാണ്ടിള്ള തീപ്രഖ്യാതന അനഭവപ്പെട്ടുകയാൽ ഉചൈച്ചുപൂരമായി രോദനംചെയ്തു ര്യടിതി സുലേവയെ വിച്ച തലവൻറെ മധ്യിൽ വിശ്വാസം എന്നും അനൈമത്തിച്ചു്. എല്ലാവക്കും ധാരാളമായി നർവ്വാം ഗ്രാമളിൽ നിന്നും രക്തം ശ്രവിക്കുംണ്ടായിരുന്നുവെങ്കി മും സുധിരം ആവാദചുഡം രക്തമയമായി കാണപ്പെട്ടു. യുദ്ധം നിന്ന ക്ഷണത്തിൽ അയാൾ നിന്നനിലയിൽ തല കറഞ്ഞി, കാലിടറി നെട്ടവേ ആര്യതരായിൽ പതിച്ചു എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാൽ ആ തല ചെന്നപതിച്ചതു്, ആ ത പ്രയ്യു ചെത്തന്നുമണ്ണായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭ്രസ്പദ്ധപാതാളി ഔദിതിൽ എത്തൊരു പ്രജന്മക പ്രഭേദമാണോ ഉള്ളതുപൂര്മ്മായി കത്തുമായിരുന്നതു് ആ പ്രഭേദത്തെന്നായിരുന്നു—അതായതു് സുലേവയുടെ അക്കദേശത്തിൽ.

അല്പ്പായം ഫറ.

ശ്രദ്ധനെ ദൈവഗത്യാ രക്ഷന്തുകിയ ഭേദമാരിൽ ആ ലവൻ ബുദ്ധുവാൺ ആയിരുന്നു. യുദ്ധംകൊണ്ടു് മഹാനി നേരും ശിശ്വമാരേയും ഗ്രൂപ്പവലയായി പരസ്പരം കൈകളുകൾ ചേത്തുവെസ്തിച്ചു ഭേദമാർ അവരെയും കൊണ്ടു് മും ലോം അകലപത്തായി ചെന്നന്നിനു. ബുദ്ധുവാണം സുലേവയും അവളുടെ മടിയിൽ നിങ്ങ്യേഴ്സുന്നായി കിടക്കുന്ന സുധിരം മാത്രം ആര്യതരായിൽ അവശേഷിച്ചു.

ബുദ്ധുവാൺ:—നിങ്ങൾക്കു് പോകേണ്ടിസ്ഥലത്തെയ്ക്കു് എൻ്റെ ഭേദമാർ നിങ്ങളെ അനഘമനിക്കാൻ എന്ന് പ്രാഥമയാം.

സുലേവ:— എനിയ്ക്ക് പോകേണ്ട സ്ഥലം യാതൊന്നമില്ല, ഞാൻ ഒരു സഖ്യാരിയാണ്.

വുസ്രൂവാണ്:— ഇതേമും നിങ്ങളുടെ ബന്ധവാദ്ദോ?

സുലേവ:— അങ്കേ എനിക്ക് ഇതേമും ഉത്തമബന്ധവാണ്—

വുസ്രൂവാണ്:— എന്നാൽ അതേമുംതീന്റെ ഗ്രഹത്തിൽ നിങ്ങളെഴു രണ്ടാള്ളൂയും കൊണ്ടാക്കാം.

സുലേവ:— അംഗീകാരത്തിന്റെ ഗ്രഹനാമാദികൾ എനിക്കു റിവില്ല. തെങ്ങുകൂടി തമ്മിൽ കണക്കിട്ടു വളരെ കുറഞ്ഞ ഒരു ആയിട്ടില്ല. തമ്മിൽ സംസാരിക്കാനും ഇട കിട്ടിട്ടില്ല.

ഒരുപ്പുതും വുസ്രൂവാഡു പരിശോധിപ്പിക്കുക ചെന്തിവില്ലാതായിട്ടാണ്. അതേമും തുടർച്ചാവരണമുണ്ടു്—“അംഗീകാരയാണെങ്കിൽ ഞാൻ എൻ്റെ സ്ഥലത്തുകൂട്ടു ചോയി ഇതേമുംതെ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. അതിനു ശേഷം നിങ്ങൾ എവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങോടുകൂടിയുണ്ടാം”

സുലേവ:— അതേമുംതീനു പൂർണ്ണസ്വഭാവം കിട്ടുന്നതുവരെ ഞാൻ അംഗീകാരത്തെ വേർപ്പെടുകയില്ല

വുസ്രൂവാണ്:— എൻ്റെ ഗ്രഹമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത്തും ഒരു പാളിയമാണ്. സ്നീകരം ആയം ഇല്ല. നിങ്ങൾ അവിടെ വരുന്നതു് നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നീല്ല.

സുലേവ:— നിങ്ങളെഴുപ്പോലെ അസംഖ്യം വീരദേഹരം കുറഞ്ഞതാമസിക്കുന്നിട്ടും ഒരു സാധ്യസ്നീക്ക് രക്ഷയില്ലന്നുണ്ടോ അതുമാക്കേണ്ടതു്.

വു റൂ.വാൺ: — വിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു: — സവ്മാ നി ഓരോക്കും അവിടത്തെയ്ക്കു ഞാൻ സപാഗതം പറത്തു കൊള്ളുന്നു.

സുലേവഃ: — ഞാൻ വളരെ നല്ലിപറത്തുകൊള്ളുന്നു. അം ഷും ഗ്രം ഗ്രം ലഭ്യമാണും അംനാച്ചിക സമയമും തന്നാൽ ഞാൻ ഇല്ലെങ്കിലും മുൻവൊക്കേ കഴുകി ദേശപോലെ വച്ചുകെട്ടി ഞങ്ങൾ വന്നുകൊള്ളുന്നു. അതു പല്ലുകൾ നേരേയൊക്കും അതു ചുമക്കാൻ കുറേ അളവുകളും കണ്ണപിടിക്കാമെങ്കിൽ ഇല്ലെങ്കിലെത്തു അതിൽ കുടിത്തി ഞാൻകുട്ടി അതിൽ ഇരുന്ന് അം ഒള്ളേതെത്തു നോക്കിക്കൊള്ളുന്നും.

വു റൂ.വാൺ: — അങ്ങനെന്നയാകട്ട്.

സുലേവഃ: — ഒക്കായ്ക്കും ഞാൻ ചോദിക്കാൻ ഒക്കെവെച്ചനു തിനെ ക്ഷമിക്കണം. ഇതു മക്കിറിനേയും സംഘം തേയും എത്തുവെച്ചും പോകുന്നു?

വു റൂ.വാൺ: — വിരിച്ചുകൊണ്ട് മറച്ചിപറത്തു: — അം ഷുകാലങ്ങൾക്കു മുമ്പായിരുന്നവെങ്കിൽ ഇവരേ ഇതു വന്നപുതികരിക്കു ഞാൻ കണ്ണല്ലാക്കിയേണെനു. ഇന്നാക്കുട്ടി ഇവരെയും ലോകോപകാരകമാരാക്കി തനിക്കാമെന്ന് എന്നിക്കു ബോധാവന്നിട്ടുണ്ട്. അവരെ എപ്പുകാരം ഉപയോഗപ്പെട്ടുത്തുന്നവെന്ന് നിങ്ങൾക്കുതന്നെ കണികിയാം.

അരംമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പും ഒരു സംഘം അള്ളുകൾ റാജപാത വിട്ട് ഒരവശത്തെയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു അതി മുരത്തിൽ അതുചുത്തിൽ ഉയൻനന്നിൽക്കുന്ന സാത്ത് പുരാതനക്കുതിയെ അഭിഭവിക്കിച്ചു ധാരുതയായി സാധാരണത്തിനു വളരെമുമ്പും അതിന്റെ അടിവാരത്തിനെ ലൈത്തി. അവിടെ സംഘംമുഴുവൻ വിത്രുമാത്രമാണ് ധാരു

യിള്ളു. അദ്ദേഹം സുലേവ സുധിരനിൽനിന്നും പ്രജീകരിക്കുന്നതിനുശ്ച ലികിലേക്ക നോക്കിയതു്. ഇ സ്വഭാവത്തു് അതുന്നതമായി റിലാമയമായി നിൽക്കുന്ന പ്രതിതിനെന ചുംചു ആ കോട്ട കടക്കുന്നതെങ്ങെന്ന എന്നു് അവരി അലോചിച്ചു. അല്ലെന്നും കഴിഞ്ഞു് വിണ്ടം മുഖ്യമാക്കു നോക്കിയപ്പോരം തുക്കായി നിന്ന പാരയിൽ ഒരു വിശാലമായ ദ്രാവ്യം അതിനുള്ളിൽ പാതയുള്ളൂടുമായി അനബധി അള്ളക്കു നില്ക്കുന്നതും സുലേവ വകാട്. താമസിയാതെ സംഘം മുഴുവൻ അതിനുള്ളിലെ ചുംക്കനു. പിൻവരുത്തു് കല്പകൊണ്ടുതന്നെയുള്ള വാതി ഒരു അടയന്ന ശമ്പുചും അവരി കേട്ട ഇന്ത ഇടങ്ങിയ പാതയിൽ കൂടി ഒരു നാഴികനേരും സഖവിച്ചപ്പോരം വീണ്ടം ഏകളിച്ചും കണ്ട്. അപ്പോരം സുലേവയുടെ ക്രൂകരിക്ക അതിമൃം നർക്കിയ കാഴ്ച അവരെ വളരെ നേരും നിർന്മാണിക്കാൻ. പൊക്കമുള്ള വര്ത്തുമായ ധനന ചും മുഖ്യമായ ഒരു പദ്ധതിനുംവെല, തങ്കിണിവിധായ ഫകിര വരു് അവിടവിടെ ഫലവുക്കുങ്ങും, സസ്യങ്ങൾ പുന്തോ ചുകരി ഇവയാൽ മറ്റൊരുമായ വിസ്തൃതാഭാസ മെതാനം, മയ്യത്തായി മുട്ടിക്കാജലമായ ശ്രൂഢജലകാസാരം—ഈവ ദേരെ നോക്കിൽ ഒരുമിച്ചു കാണുന്നുവെന്നും പുരാഡാഗ തു് വിസ്മരണങ്ങളായിരുന്നു. ഇതുപോന്നു വിശ്രിജ്ഞാന ഗ്രഹങ്ങൾ എന്നുക്കവാൻ. പ്രതിതിനെന മലർന്തി ക്കാട്ടിയ ഒരു വിചിത്രഭാസ കിണ്ണം ചോലെയാണ് ആ സമലം സുലേവയുള്ള തോന്തിയതു്. അവിടവിടെ വിചിത്രവും കാണുന്നുവെന്നും പുരാഡാഗ തു് വിരവധി ക്രാരങ്ങും കണ്ട് ഇതുതന്നെന്നയാണ് സേനാനായകൾ പറഞ്ഞെ പാളിയെന്നു് അവരി തീവ്യിക്കാൻ. അല്ലോ കിഴങ്കോട്ടു ചെന്ന ഉടൻ കണ്ണത്തായ ഒരു പടകടിര

ക്കിന്നു മുമ്പിൽ പല്ലക്കിരക്കി. വുസുവാണം കത്തിര ശയ നിരത്തി ചാടിയിരിക്കി അന്നചരന്മാരിൽ രണ്ടുപേരെ ദോഷിച്ചു മററല്ലാവരേയും ചൊല്ലേണ്ടാൻ പറത്തു. മക്കിരിനേയും കുട്ടരേയും ഉടൻതന്നെ സ്പതാന്തരാക്കി വിട്ട് ഒരു ഉപസേനാനായകന്നു വരുത്തിയിൽ താഴസി. പ്രിക്കാനം എപ്പറ്റിചെയ്തു. സുധിരങ്ങെ താനം മറ്റു രാജഭേദങ്ങളായി മുട്ടലമായി ഒരു കിടക്കാവിനേയെ കിടത്തി വിട്ട് വുസുവാണ് പറത്തു. “ഹത്രു് എന്നും കുടാമോ സോ. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കായി വിട്ടതനില്ക്കുന്നു. തൊൻ വേരാബിട്ടതു താഴസിച്ചു കൊള്ളിംബു. ഇവർ രണ്ടു കൂടം നിങ്ങളുടെ എതാവശ്രദ്ധാളം നിരുവരാറും. മക്കിമി നെ തൊനിങ്ങേംട്ടയയ്ക്കാം. എന്നെ കാണേണ്ട ആവശ്യമാണെങ്കിൽ രാവിലേ, വെള്ളപ്പിംശമുന്പുതന്നെ പാതയെ യയ്ക്കുക. വെള്ളക്കുന്നേംഡയ്ക്കു് തൊൻ വള്ളരു അക്കലെ വേറിടത്തായിപ്പോകുാ. കരുനാളിനേതയ്ക്കു് തൊനിവിട്ടുണ്ടാക്കിരിക്കുമെല്ലെല്ലാം”

അനന്ന രാത്രി സുലൈവ ഉറങ്ങിയില്ല. സുധിരണ്ട് പുകൾ മുഴുവൻ ജ്പറം വളരെ വല്ലുത്ത റീതിയിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ അതിന്റെ അല്ലെങ്കിലും ശാന്തി ലഭിച്ചു വെക്കില്ലോ ദേവാധികാരി ഉണ്ടായില്ല. അതുമായി ദേവാധികാരിയുണ്ടോ താൻ ഉണ്ടാക്കിരിക്കണമെന്നുവരു് അവരും ഉറങ്ങിയതേയില്ല. ഇരുട്ടായപ്പോൾ മുതൽ തങ്ങൾ വന്ന വഴിയിൽക്കൂടി അനവധി ഭേദങ്ങൾ, കുതിരകൾ, സാമാന്യ ഔദിയ ഒന്നിവ ഒരു പ്രധാനമംഘോലെ ഒഴുകിശാഖക്കിൽനിന്ന് എന്നവരും മനസ്സിലാക്കി. വുസുവാണ് എപ്പറ്റി യുലം രംഭത്തിനു ഷോകയാണ് എന്നവരും തീര്ത്തപ്പെട്ടതി. അഞ്ചേമത്തിനെ കാണേണ്ട ആവശ്യം പ്രത്യേകിച്ചുണ്ടായി അന്നില്ല. എന്നാൽ പുലച്ചയ്ക്കു് വളരെ മുമ്പുതന്നെ അഞ്ചേ

ദ്രോഹത്തിന് ആരം പറഞ്ഞതയും. വന്ന ഉടൻ ഇങ്ങനെ അവർ പറഞ്ഞതു. “അവിടത്തെ രധാപുരങ്ങൾ അംഗൈക്കാൻ പുരപ്പുട്ടുവെന്ന് എന്നെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതും, എന്നാൽ അവിടന്ന് യുദ്ധത്തിനുമരോധ ചുരുളപ്പുട്ടിരിക്കുന്നവെന്ന് എന്നിക്കുവിക്കാതിരിക്കാൻ തന്നെ ഫൂയിൽനം. അവിടുന്നൊട്ട് താൻ എത്ര കണ്ട കടപ്പുട്ടിരിക്കുന്നവെന്നും അവിടുന്ന ഒരുംതും പാതമായ ഇവർ ഇന്നാരാണെന്നും പറഞ്ഞതിനില്ക്കാതെയിരിക്കുന്നതും തുതശ്ലൂരുതയാകമെന്ന വിചാരിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ സൃഷ്ടിചെയ്യുന്നതും.

വുസ്രൂവാണ്—എൻറെ അതിമിക്കളോട് അവരെ സംബന്ധിച്ച യാതൊരു സംശയികളും താൻ പറയാൻ കിട്ടബന്ധിക്കുമില്ല, അവർ പറയണമെന്ന താൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുമില്ല.

സുലേവ—അതെന്നിക്ക ഭോധമണ്ഡ്. എൻറെ ആറു ഹപ്രകാരമാണ് താൻ പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതും. എൻറെ ഗ്രഹം ദില്ലിയിലായിരുന്നു. അപ്പോൾ ചെരുതി ലേ മരിച്ചു. എന്നെന്നകാരം വളരെ പ്രായം കുട്ടതലും ഒരു ഒരു സഹോദരനും താനും ചിററപ്പെൻറെ സംരക്ഷണയിൽ വളരുന്നു. ചിററപ്പെൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭാരത്താദ്ദേശമനായിരുന്നു സഹോദരൻ ചക്രവർത്തിക്കു കുറച്ചും മുഴുവായിരുന്നു. പ്രേശ്നനായിരിക്കുന്നതും ഏകിക്ക നാലുമുഖ്യവയസ്സുപ്രായമുള്ള ഷ്ടൂഡിതനു എവിഞ്ഞും ഓട്ടിപ്പോയി. നാലുവഷ്ട്ടിനുമുമ്പും ചിററപ്പെൻ മരിച്ചു. രാജ്യാനീഡിലേ വിവിധപക്ഷക്കാർ തമിലുണ്ടാകാറുള്ള ഒരു യുദ്ധത്തിലാണ് ചിററപ്പെൻ മരിച്ചതും. അദ്ദേഹത്തെയും, അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി മലപ്പുടിപ്പേരുണ്ടില്ലോ ജീവൻ തുജ്ജിക്കാനെ

ക്കുറയായി വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നതു്. ചിററപ്പും ഉടൻ മരിച്ചു. മഹമ്മദിയഭടൻ നാല്ലെടുന്നാധന്തി ജീവിച്ചുകിന്നു. ചിററപ്പുണ്ടാക്കപ്പും തന്നെ അംഗീകാരം അഞ്ചേരി എന്ന ഭടൻ തൊൻ മരിക്കുന്ന ക്ഷണംവരെ ശ്രദ്ധിച്ചു. തങ്ങളിടെ ക്രിഡകാർ തങ്ങളോട് ചെത്തന്നെ പിണകമായിരുന്നു. ചിററപ്പും മരിച്ചു ഉടൻ സഹാ വന്നു വീട് കരസമമാക്കി. തൊൻ ക്കുറയായി കല്പിക്കുന്നും ചെയ്തു.

മലബാറിവാലും മുടഞ്ഞത്തുകൊണ്ടും വലിയ വൈ

- ക്ലപ്പാൻകാലം പോലും ആയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അവ ക്കു പരസ്യം മിവം കാണുന്ന കഴിഞ്ഞില്ല. വുസ്തുഖാൻ നോ അതു് ക്കു ആത്മപാസകാരണമായി തോന്തി. അയാൾ ചോദിച്ചു്—അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ആദിത്യിൽ മഹമ്മദിയ സ്നേഹിയിരുന്നില്ല. ഇല്ലോ?

സുഖവു—എൻ്റെ കലം രജപുതു് കലമാൻ. അതു് ആദിത്യിൽ പറയേണ്ടിയിരുന്നു. തൊൻ ശ്രദ്ധിച്ചു ഭടൻറെ വിധവയുടെ സഹായംകൊണ്ടു് ചിററപ്പു കുറെ വക പണവും ആഴരണ്ടും അന്ത്യായിനു പൂട്ടില്ല. തൊൻ ആ സ്നേഹിയാണെന്നില്ല പാത്രം വന്നു—അപ്പോൾ രണ്ട് സംഗതികൾ എന്നിക്കോ അ നാളുവപ്പുട്ടി. എൻ്റെ ജേപ്പുനെ കാണാണെന്നു ഒരു അതിരിററ ഉൽക്കല്ലു—നിങ്ങളും മായ ജീവിത റിതിയിൽ മുഷിവു്—ഈ രണ്ടംകൊണ്ടും പ്രേരിത യായി തൊനിങ്ങപ്പോൾ ആദമാസക്കാലമായി ഇങ്ങനെ സഖ്യാരത്തിൽ ഉംപ്പട്ടിരിക്കുന്നു.

സുലേവ ഇത്തും പരഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ സുധീ
രൻ കിടന്ന കിഞ്ചിൽ നിന്ന് നേര പലിക്കേണ്ടും ഭിഗ്രവദാ
യ ഒരു ശബ്ദം കണ്ണത്തിൽ നിന്നു പുരപ്പെട്ടവികാരങ്ങൾ
യും. സുലേവ അധികാരി അടക്കത്തു പാതയിൽനിന്നിരും
മുഖം നിറുപ്പുമായി ആ പടകട്ടിരത്തിൽ നിന്നു വെ
ളിക്കിലേയ്ക്ക് പോയി; എക്കിലും അധികാരി വളരെനേരം വെ
ളിക്കിൽ ഉല്ലാസത്തിനുണ്ടായെന്ന നിന്നു. പുലർച്ചയുള്ള
സു പുരപ്പെട്ടണമെന്നാൽ തീർച്ചയാക്കു അധികാരി വിന്റു
രിച്ചപോലെയാണു കണ്ടതു്. ടെവിൽ എന്നോ നിശ്ചയ
യിച്ചുറച്ചു ഇവണ്ണാവരെതൊടു പെട്ടുനു തന്നെന്ന സന്ദേശം
നിരംതി സമീപത്തിലും വേരോങ്ങ് പടകട്ടിരത്തിലെത്തി.
യെടിത്തി ഒരു കത്തുഴത്തി അതിൽ തന്നെന്ന മുറ ഉറ
പ്പിച്ചു് തന്നെന്ന സവാവും അടയത സേനാനായകനമായ
ആ പടകട്ടിരത്തിലെ ഉടമാധ്യമനു അരിക്കിൽ വിശിഷ്ട
ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു്—തൊന്തു് ഇപ്പോൾ പുരപ്പെട്ടനു.
തൊന്തു് വിജയത്തോടുകൂടി വരികയാണെങ്കിൽ അപ്പോൾ
ഈ എഴുന്നു് എണ്ണനു എൽപ്പിക്കുക. എന്നിക്കു് അപ്പാ
യും വരുന്നാപക്ഷം ഇം മുറ ചൊണ്ടിച്ചു് എഴുത്തിലെ കാ
ഞ്ഞം മനസ്സിലാക്കി വേണ്ടതു മുവർത്തിച്ചുകൊള്ളുക.

“അവിടുത്തയേള്ളുപായം വരാൻപോകനാം; ഈ
ഒങ്കതനെ അസാധാരണമാണെല്ലാ” എന്നയാർ പാ
ത്തു് എഴുത്തു വാങ്ങി. വുസുപ്പാൻ ഉത്തരം നേരം പറ
ഞ്ഞില്ല. നേരേ പാളയത്തിനു വെളിക്കിലേയ്ക്കിരജുവാനു
ജീ ഇട്ടാൽ പാതവയ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. പോകനാവ
ഴിക്കു് സുലേവയുടെ കുടാരത്തിൽ സപയം അപ്പത്രക്കഷനാ

എന്നി നിന്മോ ഒന്ത് എത്തിനോക്കി. സുലേവയുടെ മുവം
സുധീരൻറെ മുവത്തിനു മുകളിലായി അതിലെ ഭാവങ്ങളെ
അപേഴ്ച വിജവചനം ചെയ്യാൻ ബലമുന്നു ലുമായിങ്ങനു.
രണ്ടിനും എഴുപ്പസർവസപംകൊണ്ടും നന്ദ പ്രാത്മിച്ഛിട്ടു്
കണ്ണീർകൊണ്ടു വഴികാണ്ണാൻ പാടില്ലാതെ അല്ലെന്നു മനസ്സു
തിയായി വുന്നുവാൻ മുദ്ദേശാട്ട യാത്രയായി.

അല്ലും മന.

മനല്ലുംയത്തിൽ വിവരിച്ച സംഗതികൾ നടന്നോ
എടുപ്പത്തുംവിസം കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഈ എടുപ്പു പത്രത്തിൽ
വസ്തുങ്ങൾ നവപുരവാസികൾക്കു് അനുസരം ഭരിതഗർഭം
അപൂരായിങ്ങനു. വുന്നുവാൻ ജഗദംഖികാഥർഗത്തിൽ
ചാളയമടിച്ചു് നവപുരത്തെ വളരെത്തിങ്ങനു. അഡാളിടെ
അതിവിഭാഗമാരായ വില്ലുളികൾ വുക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു
പകപ്പങ്ങളായ ഫലങ്ങളെഴു കാല്പരിത്തു തള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്
എപ്പാലെ നവപുരഭർഗത്തിലെ പടയാളികളെഴു—ഭർഗ
ത്തിനു മുകളിൽ അല്ലെമക്കിലും തല പോകിയവരെയോ
ക്കൊ—എഴു വധിക്കേണ്ട കറിനമായി മറിവേൽപ്പിക്കു
അയാ ചെയ്തു. നിരോധനത്തിന്റെ കാരിന്നും നിമിത്തം ന
വപ്പാത്തിനു ബാധ്യലോകവുമായി യാതൊരു സമയക്കും
മില്ലാതെയായി. അതിനെന്നപുറതി കയൽലില്ലായ്ക്കാൽ ഉ
ക്ഷണാസാധനങ്ങളും മറ്റൊരു സാധാരണയിൽ കവിത്തു
സംഭരിച്ചിട്ടില്ലായിങ്ങനു. ദിവസംതോഴം നവപുരത്തി
ന്റെ വിശാലമായ പ്രാരംഭഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കി ഉള്ളിലെയുള്ള പുല
സ്ത്രീകളം മുതൽ അതിനേരും വരെ അനുഭവമായി ചൊ
ന്തും അഭിജ്ഞ ചുമട്ടകൾ—പാൽ, തെത്ത്, സസ്യങ്ങൾ,

ഡാന്റുങ്ങൾ, മുതലായവ നില്ക്കേണ്ട നിലച്ചു എന്ന വന്ന ഒപ്പാരു എററവും കുഴിയായ മട്ടിലും ആഹാരം മതിയാക്കി കില്ലുന്ന പഞ്ചമാരിൽ പലക്കം ബോധുണ്ടായി. ഇതും തിഥി നിലച്ചു നിരോധിച്ച നീട്ടാൻ അനുവദിച്ചുകൂടുന്ന ക്രതി പാലപ്പോഴും പല ദിക്കിലും ശത്രുവാലയത്തെ ഭേദനം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. അതിനുശേഷം തന്റെ വിജയത്തെ പാടാളിക്കുമായി വീണ്ടം വീണ്ടം പരിഗ്രമിച്ചു. ധാതൊനം മലി ചീലു. ഓരോ തവണയും പല ഉത്തമദേഹാർ നൃജിപ്പു ദക്ഷയും ചെയ്തു. യശസ്സിംധനം ഒരു തവണ മുറിവേൽക്കു യാൽ മഞ്ചലിൽ കയറി സഞ്ചരിച്ചു് സേനകളെ രീക്ഷക സജ്ജതായി വന്നു. ഒട്ടവിൽ ഉള്ള ഭേദങ്ങളും ഒക്കെഴുത്തുന്തു ഭർഗത്തിശ്ശേരി അതാനു ഭാഗങ്ങളിൽ നിരുത്തി കഴിയുന്നി ടത്തോളം ശത്രുദേഹാരു എയ്ക്കു കൊല്ലുവാനും അവർ എത്തിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ തടയുവാനമായി നിരോഗിച്ചു.

സുധീരൻ മടങ്ങിവരാത്തതിനെപ്പറ്റി തുളസി കുടുക്കുന്നു ആലോചിച്ചുവെക്കിലും അവർക്ക് സുധീരൻ നവപുരത്തിനു വെളിയിലക്കപ്പെട്ടതു് ഒരു ഭാഗ്യമായിട്ടും തോന്തിയതു്. അയാൾ ഇം നിരോധകമായി അറിഞ്ഞു് പീരസേനനേയും മറ്റൊരു കുട്ടിക്കൊണ്ടു് തുണ്ടുകു വരുമെന്നു ആശാവാദമായ ആരു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. സുധീരൻറെ സ്ഥിതി അവർക്ക് അറിയാൻ ഇടയില്ലോ.

നവപുരത്തിനെള്ളിൽ കീഴുക്കുവെടക്കേ മുലയിൽ ഒരു വലിയ നന്ദാവനമുണ്ടായിരുന്നു. രാജകുട്ടംബത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു പുതു അവിടെന്നുമാണു് ലഭിച്ചുവന്നതു്. അതിൻറെ ചുമതലക്കാരനായ ഒരു പുതുണ്ണാരം മാത്രം ഒരു കട്ടിൽ കെട്ടി അവിടെ പാത്രവാളിയു്. യുലം നിമിത്തമുള്ള കുഴുതകൾ മുൻഭന്നും എ

അതികഴിവെന്നു ഒരു ദിവസം സാധാരണനസമയത്തു് ആ കട്ടി ചിന്നൻറെ മുൻവശത്തു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചാൽ നമ്മുടെ പലതും മനസ്സിലാക്കാം. സന്ധ്യയ്ക്കു് അല്ലോ ഇവായി ഒരാൾ തെളിയിക്കയും പിരിയിക്കയും മറ്റൊരു ചെയ്യേക്കാണ്ട് ആ കട്ടിലിന്നൻറെ മുൻവശത്തെത്തന്തി. ഇടവിടാതെ അയാൾ ഒരു പലതും പിരിപിരിത്തുകൊണ്ടിരുന്നു—“ഇങ്ങനെന്ന ജോ ചി ചെയ്യാൽ ചാവുകയേയുള്ളിട്ടും. വെള്ളത്താൽ ഇരുട്ടുന്നതു വരെ—ഇരുട്ടിയാൽ വെള്ളക്കുന്നതുവരെ—നേരും സന്ധ്യയായി. വിളക്കു കൊഴുത്തുവോരു പിന്നെയും എത്തെന്നും. കാമദേവന്നൻറെ അനുകൂലാക്കന്ന ഷുക്കറി കെട്ടുകയാണു് നമ്മുടെ മേരുപ്പുടുക്ക കലവില്ല. അതിനു പകരം ഇപ്പോൾ ആ മീശക്കാവുന്നാർക്ക് ‘ഗ്രൗണ്ട്’ എന്നു് വിടാൻ അനുകൂലുക്കുന്നവോരും...കുഴും, കുഴും, മെട്ടാക്കുവോരും തന്നെ സാവധാനത്തിൽ ഇരുതെത്തട്ടു് വെള്ളം നന്നപ്പു തന്ത്രക്കിടക്കു രാജത്തിമാരുടെ തലയിൽ ചേങ്കേണ്ടി ഷുവു് ഇതാ വിന്നു മലപ്പെടുത്തുന്ന വണ്ണിനും ഇംഗ്രേസ്സും വേണ്ടാതെ ഇരുന്നിരുന്നു് വീണ്ടുപോകുന്നു. എന്നിക്കു് ഇം അനുകൂലാൻ ജോലിയും...എന്നാൽ നേരേ ശാപ്പാടു കിട്ടുമോ ? യുദ്ധം ചെയ്യാതൃവക്കാക്കു ശീകരിപ്പോലും ഒരു ദിവസം—ചൈനീസുക്കരു് ആര്യക്കരം... പടതലാവന്നൻറെ ഉത്തരവു്.....യുദ്ധം, യുദ്ധം...യുദ്ധമാവശ്യമുള്ളവർ തമ്മിൽ കത്തുകയോ കീറുകയോ, തിനുകയോ ചെയ്യുടെ, ഇം സാധുക്കാലെ എന്തിനുപദ്ധവിക്കുന്നു.... ചോരു തരാൻ ചെയ്യാതെവക്കു വേലു ചെയ്യിക്കാതെന്നു കാഞ്ഞു...എന്നൻറെ ഷുക്കരു! നിങ്ങളുടെ സകടം ഇവിടെ ആരു തുരക്കുക്കുന്നു. എന്നൻറെ കലവില്ല! നിന്നെന്നും സകടം ആരു തുരക്കുക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ വേണ്ടിയാണു് ഇ

வங் ஜீவித்திட்டத்து. நினைக்க வாட்ட தடியான் ஹவு
கென்தி ஜீவிக்காம்....அதுகட்டு, தொன் நினையில்லை. மரி
களைமெக்கிட பட்டினி கிடங்கால் வேல வெறு தழுங்கால் வே
ளமென்னோ....கரேஞ்சுடி ஹத்துாயிக்கொஷ்டு டே....ந
மூடு பெயிர்ணோது பித்துக்கொகை அங்கு கெட்டுால்
போகிறிக்காம். நமூட ஒக்கரி வழிடத்து வேவிழ்த்
வழிரிக்குமோ.” ஹத டுவிலதை ஸஂஶதி பரிச்சாயி
ஸ்தாக்கி அந்தாரா கடிலினஷ்டிலேயூசு கடங். பதிவு
ஸ்மாக்குத் தந்த பாடு உள்ளாயிக்காம். “ஹது நா
க்கிட பிரஹாணஷ்டா” எடு பாத்து அத்துாத்தியோ
ட்டுக்குடி அத்து கேஜில்லை. “நமூட பெயிர்ணவர் க
ஷ்டியான். பித்துக்காயிவல்லது ஹித்துவழிரிக்காம்” எடு
நா குத்திக்கொள்ளு பலயிடத்து தப்பிணோக்கி னாரண்டு
பாடுக்கூடுக்கிள்ளுப்பிடில்லை அவயிலுத்து முடுவங் க
ஷில்லை. “ஹதுகெள்ளுகை எடுத்தாயி” எடுநாலோவில்லை.
பள்ளதை காலக்கால எந்தது கை நெடுவிற்க்குப் போக்கு.
“நேரம் ராத்தியாயிக்கூடித்து. நல்ல ஹத்துஷ்டான்கு
கோட்டுயூசு புருது வாடான் கை விஷமவுமில்லை. எடுநாது
அங்கேப்பூர்த்து பரித்தாலும் மஹமலியால் நமைக்கள்ளாது
நாடு துள்ளாயி வெட்டியதிற் கைஷமே காலவும் மாடு
வோடிக்கையுத்து....அதுதினெந்துபாயம்....அதுகட்டு. கை மு
மஹமலியான்ற பேஷம் எடுத்துக்கூடியாம்.” ஹப்பை உர
ஷுகோள்ளு லோகத்திற் தன்னையாடித்து அதுரையும்
தான் கை மஹமலியானால் விரப்பிட்டில்லை வனுக்கொத்த
தாய் கை வித்துதவேஷத்திற் கோட்டுயூப்புருது வாடி.
அந்தாராக வெழியிட கட்கொன் ஸாயில்லது அதுதக
மல்ல. ஓஹாஸ்ராய டெங்காக்கு ஸப்தர்ப்பிலுமாய் நின்று
ஏது முடுவங் கரத்துக்கூடியதிற்கிக்காம்.

വുസ്രൂവാൺ‌ന്റെ അരപ്പുാഴത്തെ മനഃസ്ഥിതി പൂശ്യി ണംഡാത്തിന് എത്തും ഇണകരമായിരുന്നു. അയാൾ ജഗ പംബികാച്ചുത്തിന്റെ മുകൾപ്പുരപ്പിൽ കേഷത്തിനു മുഖംവശത്തായി ആ ഹാതളമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരിക്ക കയായിരുന്ന “ആരവിംബ” എന്ന വോല്പത്തിനാൽത്തുമായി ഒരു ഭേദം അവിടെ എത്തി സലാം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. “നാ വപുരത്തിൽനിന്ന് ബാടിപ്പുാകാൻ ശുമിക്കുന്നവരുണ്ടാ?” ഭേദം—അംഗംവും പേരുണ്ട്. ഉത്തരവനുസരിച്ചു് അവ രെതിരിച്ചു കോട്ടയ്ക്കുത്തുനെന്ന ബാടിക്കുന്നുണ്ട്.

വുസ്രൂവാൺ—അങ്ഗേത അവിടെത്തെ ആധാരങ്ങൾ വേഗ ത്രിക്ക ക്ഷേമിച്ചതിന്റെന്ന് ആരു കരയേണ്ട എന്നു ചെയ്യുന്നു നാം അങ്ങനെ ആജിഞ്ചാപിച്ചു. ആകുടു എന്നാൽ ഇന്തി ആലൂമായി കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തു വരുന്ന ആളിനെ പിടികുടി ഇവിടെ കൊണ്ടാവരിക. പൊയ്യോറംകു

ഭേദം സലാം ചെയ്യുമരത്തു. ഒരു കാദിശീകനോടു നശരത്തിലെ സ്ഥിതികൾ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കാമെന്നു യിരുന്ന വുസ്രൂവാൺ‌ന്റെ അന്തർഗതം. എന്നാൽ അതുകൂടി തന്റെ വിജയത്തിൽ വളരെ അഭിമാനമോ സന്ദേഹങ്ങൾ തോന്തിയില്ലെന്നുമിക്കാം. കുറിൽ താടി താങ്ങി പുരികും ചുളിച്ചു് അയാൾ പലതും ആലോചിച്ചു. കുഴും. എത്തു സ്നേക്കുംണം, എത്തു ശിത്രക്കുംണം, തന്റെ അവുത്തികൊണ്ട കുഴുപ്പുട്ടന്നാൽ. ഭാരതത്തെ ഉന്നമനം ചെയ്യാൻമുള്ള മനോഘതങ്ങളെബിടു, ഇതു നീചമായ അവുത്തിയെവിടു. എന്നാൽ ആ മനോരാജുങ്ങൾക്കാക്കു മുമ്പിൽ ആ ദിവ്യസപ്താഘതത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി താൻ ശപമംചെയ്യുപോയതാണു് ഇതു അവുത്തി. അതു നടക്കുത്തെന്ന വേണ്ടം. എന്നാൽ അര

നിന്നേങ്ങൾക്ക് കൂദലുന്നായ തനിക്കു് ആ മാതിരിയുള്ള ഉൽക്കുള്ളിട്ടുണ്ടായ മനോരമങ്ങൾ അസാധ്യങ്ങളായി തീരുക്കിയില്ല? അപ്പോഴേയ്ക്കു് ഒവരാൽ ഭേദം പ്രവർത്തിച്ചു പല വിധ ശോജ്ഞങ്ങൾ നിരത്തെ രണ്ട് തട്ടങ്ങൾ വുന്നുവാൻ എൻ്റെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുവച്ചിട്ടു് വണ്ണംപിരിത്തു—വുന്നുവാൻിനു് ഇതിലോന്തിലും ഒപ്പി തോന്തിയില്ല. അതിൽനിന്നു് അയാൾ മുഖം തിരിച്ചുകളുത്തു. ഒരു നഗരം മുഴുവൻ ആബാലവും പട്ടിണികിടക്കാൻ താൻ കാരണമാണോ—ഭാരതത്തെ ഉയര്ത്താൻ തനിക്കുത്തമാതൃം അംഗ്രേഷ്യൻാണ്! അയാളുടെ ആരുലോവനാഗതിയെ ഭഞ്ജിച്ചുകാണ്ടു് ആലിയിൽ വന്ന ഭേദം “ഇപ്പോൾ ഒരാൾ നാവും പുരുഷത്തിനിനു് രക്ഷപ്പെടുകാൻ ശുമിച്ചു. അയാളെ പിടിക്കുടി ഇതാ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. മഹമലീയനായി നിക്ഷേപവകിലും അതസ്ത്രമാണുന്നു് കാണാൻവാരു തന്നെ മനസ്സിലാക്കും” എന്നുണ്ടാൽത്തിച്ചു. “അയാൾ ഉടൻ വരട്ടു്” എന്ന വുന്നുവാൻ ആരജണ്ടാവിച്ചു. ഭേദം മറത്തു. അടുത്തനിമിഷ്ടതിൽ നമ്മുടെപുന്നംബാരം വുന്നുവാൻനു ദ്രോജീഗാവരന്നായി. ഇന്നോടു വരാതെ കിട്ടകിട്ടു വിരച്ചുകാണ്ടു് ദേവിധപലനായി നിന്ന അയാളെ വുന്നുവാൻ ദുന്നാട്ടുവിളിച്ചു.

വുന്നംബാരം—എൻ്റെ പൊന്നോമനേ രക്ഷിക്കുന്നു.

അയാളുടെ ദേഹത്തിനു് അതിരിപ്പായിരുന്നുകുലും വുന്നുവാൻഞ്ഞുന്റെ മുന്നിലിനന്ന ശോജ്ഞങ്ങൾ കണ്ണപ്പോരു അതിലേയ്ക്കു് അയാളുടെ ദ്രോജീകരം സഖ്യരിച്ചു. ‘പ്രകലോചനംകൊണ്ടു്’ കൊതിയോട്ടക്കുടി ആഹാരസാധനങ്ങളേയും ‘അച്ചരേണു്’ ഭീതിയോട്ടക്കുടി അസന്നപതിയേയും നോക്കുന്ന അയാളുടെ ഭാവമാ

കാൻ എത്തു് ആളുവസാനക്കാരനും പണിയുള്ള കാൽ
മായിരിക്കും.

വുസ്രൂവാൻ—താൻ അതു് ?

ചുപ്പിണിംഗാരം—ഞാനൊരു മഹമലീയനാണോ.

വുസ്രൂവാൻ—തന്നെറ തൊഴിലെല്ലു് ?

ചുപ്പിണിംഗാരം—ഞാനൊരു പാവപ്പെട്ട ചുപ്പിണിംഗാരമാണോ.

എന്ന രക്ഷിക്കേണോ, ഞാൻ പട്ടിണി കിടന്ന ചാ
ക്കനും.

വുസ്രൂവാൻ—രജ്പുതർ രാജാധാരത്തിൽ മഹമലീയൻ
ചുപ്പിണിംഗാരമോ. എന്നോ താൻ അസ്ത്രം പായുനു.
അതിനു തനിക്ക് എത്തു രിക്ഷയാണോ നൽകേണ്ടതു്.

ചുപ്പിണിംഗാരം—രക്ഷണാസാധനങ്ങളിൽ നിഴിച്ചു നോക്കിസ
ഗംഗദം ഉത്തരംപറത്തു്—എന്ന കൊന്നരകു
ളിണം. എനിക്ക യാത്രാരു സകടവുമില്ല. എന്നാൽ
ഒന്നേരും, ഒരൊറരുന്നേരും വേണ്ടപോലെ ആധാ
രം തനിട്ട് കൊന്നരകൊള്ളിണം.

വുസ്രൂവാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു്: “എന്നോ ! താന
വിടെ ഇരിക്കു.”

ചുപ്പിണിംഗാരം തരയിൽ ഇരുന്നു. വുസ്രൂവാൻ തട
ങ്ങൾ രണ്ടിം എടുത്തു മനിൽ വച്ചുകൊടുത്തു—“ഇതെല്ലാം
താൻ സാവധാനമായി കഴിച്ചുകൊള്ളു. തൊൻ ചോദി
ക്കന്നതിനും ഉത്തരംമാത്രം ശരിക്ക പറയണം” ചുപ്പിണി
രം അരള്ളത്തെപ്പെട്ടു് വുസ്രൂവാനിബന്നു നേരേ നേരേ
ക്കി. പിന്നു അയാൾ മടിച്ചില്ല. ഓരോ സാധനവും
വേഗത്തിൽ എടുത്തു് വിഴുങ്ങിത്തുടങ്കി. ആകാവുന്നവണ്ണം
വുസ്രൂവാനിബന്നു ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരവും പറത്തു.

മുസുവാൻ:—നവപുരത്തിൽ ഇപ്പോൾ എത്ര ഭക്ഷണം ഉണ്ട്?

ചുപ്പണം:—പക്കതിയും ചത്രം. ശിഖമുള്ള പക്കതി തിൽ പലതം മറിവേറ്റം പട്ടിണി കിടന്നം മറിച്ച തുടങ്ങിയിരിക്കയാണ്.

മുസുവാൻ:—തന്നെപ്പോലെ എല്ലാവരം പട്ടിണിക്കൊരാണോ?

ചുപ്പണം:—എങ്ങനെയോളം ഇപ്പോൾ തന്നെ പട്ടിണി യാണോ. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തിനകം എല്ലാവരം അങ്ങനെതന്നെന്നയാവും.

മുസുവാൻ:—യശസ്വിംഹൻ....സുവഹായിരിക്കുന്നവോ?

ചുപ്പണം:—പടതലവനം മറിവേറ്റം-പക്കഷ കുട്ടാക്ക നീല. എല്ലായിടത്തും മഞ്ഞലിൽ കയറി ഓടിന കൂടും സാധുക്കരൂപത്വാക്കു മറയ്ക്കു വിരുട്ടുന്നേണ്ട്.

മുസുവാൻ:—എന്നാണിനി അഞ്ചേമത്തിന്റെ നിശ്ചയം?

ചുപ്പണം:—അഞ്ചേമത്തിനു നിശ്ചയിക്കാൻ യാതൊന്നും ഇല്ലപ്പോ—രണ്ടുദിവസത്തിനകാം ഒരുള്ളക്കൂട്ടുകളും പട്ടിണികൊണ്ടും വ്യാധികൊണ്ടും മറ്റൊരു താനേ മരിച്ചുകൊള്ളും.

മുസുവാൻ:—എന്തോ, അഞ്ചേമവും എത്തെങ്കിലും ഒരു പായം ആരുലോച്ചിക്കാതിരിക്കയീല്ല. തനിക്കും അരിയാവുന്നതു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ പിന്നെത്തു അംഗീരാവും അറിയാമല്ലോ. തനിക്കിപ്പോൾ വിശദ്ധും അംഗീരാവും അടങ്കിയ സ്ഥിതിക്കും, കരാച്ചുകാലംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കാൻ മോഹമുണ്ടാവുമല്ലോ.

പുപ്പണാരം:—അരയോ, യജമാനന്, പടത്തലവൻറെ
ആലോചനയും മറ്റൊ ഇള സാധുക്കളെല്ലാം അഭിയന്നം.
എന്നാൽ ചിലർ ചിലതൊക്കെ പറയുന്നതു ഞൈ
നീം കേട്ടിട്ടണ്ടു്.

ബുസ്രൂവാൻ:—അതു പറക്കയാണെന്നോ?

പുപ്പണാരം:—മററുന്നാം കുറത്തവാവാൻാം. അനന്നരാത്രി
ഞങ്ങളെല്ലാലെ വകയുള്ളകാളിയാത്തവരെയാക്കു
ചേർത്തു് ഒരു സംഘമാക്കി പടിഞ്ഞാറെ കോട്ട
വാത്രക്കൽ കുടി പന്തവും കോലാഫലവുമായി ഇ[ം]
ങ്ങാട്ടയയ്ക്കും ധോൽ. ഞങ്ങളെയാക്കു യജമാ
ൻറെ ആളുകൾ ചെട്ടി നൃഷകനു സമയം കൊണ്ടു്
രാജത്തിമാത്രം മഹാരാജാവും പടത്തലവനും കൈകു
ക്രൂടി കിഴക്കേ വാതലിൽ കുടി യജമാനൻറെ പാള
യം മറിച്ചു് കന്നകളിലേയ്ക്കു് ശാടി രക്ഷപ്പെട്ടുകാമെ
നാണോ പടത്തലവൻറെ ഉദ്ദേശം എന്നോ ചിലർ
പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണോ ഈന്നതനെ പുറ
പ്പെട്ടേണ്ണാമെന്നു തോനും തീർച്ചപ്പെട്ടതിയതു്
യജമാനനു ഇള അഗ്രതികളെ രക്ഷിക്കും.

“മററുന്നാം അവർ ഇതിനൊരുക്കമെന്നതനെ
തോന്നു ഉദ്ദേശിച്ചു. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം നാഞ്ചി നിറവേറാ
ണോ” എന്ന തീർച്ചപ്പെട്ടതികൊണ്ടു് ബുസ്രൂവാൻ പറ
തെരു:—എടോ താൻ സത്രം പറഞ്ഞത്തിൽ തോന്നു സ
ദേശാശ്വിക്കും. തന്ത്രിക്കു വേണ്ടി തന്നോ് പാളയത്തിനു
പുറത്തയാളുണ്ടോ. എന്നാൽ തന്നെന്നു ഇള വികുതവേ
ം കളിയണോ.

പുപ്പണാരം:—യജമാനൻറെ കല്പനപോലെ. എനിക്കു
ഇതു് ഇള്ളമായിട്ടില്ല.

അരല്പ്പായം ഫർ.

“തോട്ടത്തിന്റെ മല്ലുത്തിൽ വള്ളികൾ പൊതി ചത്രു് ഒരു തള്ളും എന്നും കണ്ണിരിക്കും. തള്ളും പൊള്ളിയാണോ. സംഗ്രഹമില്ല. അതു പറഞ്ഞെങ്കിൽ ആ തുരങ്ങും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവിടെത്തെന്നു ആയിരിക്കും.” പെട്ടെന്നോം ഹട്ടിവ നീം ഇന്ത വാക്കുകൾ പറഞ്ഞതുമും മോഹനദാസനായിരുന്നു. തുളസിയോടാണോ പറഞ്ഞതുമും. നവപുരം കീഴടക്കുക യേ നിവൃത്തിയുള്ള എന്ന വന്നപ്പോരു കാരോത്തതക്കിം ഓരോ ഉപാധകരും തോന്ത്രിയ ശുട്ടത്തിൽ തുളസിക്കും തോന്ത്രാതിരുന്നില്ല. നവപുരത്തുനിന്നും ഒരു തുരങ്ങും ഉള്ളതായി അവഡി മുമ്പു് ഒരു രൂലുഡായ ധാത്രിയിൽ നിന്നും കേട്ടിരുന്നു. മോഹനദാസനെ അതു തിരക്കിക്കണ്ണാം പിടിക്കാനും ഏപ്പുചുത്തിയിരുന്നു.

തുളസി:—അന്തു പൊള്ളിയാണെങ്കിൽ അതിൽ പ്രവേശി ക്കവാൻ വഴി കാണണമെല്ലാ.

മോഹനദാസൻ:—വഴി വെള്ളിയിൽ കാണണില്ല—മനുകൾ നിരപ്പിനു കീഴായി കാണാനിടയുണ്ടോ—അതുംയോട് പറഞ്ഞിട്ടു് മനുകൾ കഴിച്ചുനോക്കാമെന്നു വിഹാരി ചു പോന്നതാണോ.

തുളസി:—അങ്ങനെയാകട്ടേ, വേഗം വെള്ളുക.

മോഹനദാസൻ മറഞ്ഞെങ്കിൽ ദ്രുതതായി ഒരു ഭേദം മുറിവേറു വീഴുന്നതു കണ്ടോ തുളസി അങ്ങോട്ടേ ജുഡ പാതെത്തത്തി. അയാളെ വേണ്ടേപാലെ മുത്തുച്ചി ചു് മറു ഭേദമാരക്കൊണ്ടോ ശയനസ്ഥലത്തെയുംയും കൊണ്ണിങ്ങന്നപ്പോരു സൗഖ്യമിനി അവിടെ എത്തി.

സന്താമിനി:—തുളസി, നീ എപ്പോഴും പരാത്മമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു.

തുളസി:—ചേച്ചി പരാത്മത്തെ സ്പാത്മമാക്കുന്നു. ഒരു നാക്ക് ചേച്ചിയില്ലെങ്കിൽ വിശ്രദാസം എത്ര പറയാതെ. അനുകരിച്ച പായുന്ന വഴിയിൽ ചേച്ചി നിംബയമായി സഞ്ചരിക്കുന്നോടു ഏറ്റവും ഭീകരമാക്കുന്ന ദി വീരനാരാധിത്തിനുണ്ട്. ചേച്ചിയുടെ കരുിലെ തുംബ ! മരിവാണോ.

സന്താമിനി:—സാരമില്ല. അതുതാർത്ഥമായ തേരു അനും വീരലക്ഷ്യം ലഭിക്കാതെ എന്നെന്ന് വിരലിൽ കൊണ്ടുവെന്നുണ്ടെന്നുണ്ട്. തുളസി, എനിക്കു വലിയ പുത്രാധികാരിയില്ല. നമ്മുടെ വീരനാർ മിക്കവാറും മരിച്ചും മരിവേറും കഴിഞ്ഞു. ഈനി ഒപ്പായമെന്നുണ്ടെന്നുണ്ട്.

തുളസി—അതെ, സുരീകളുടെ ചാരിത്രക്ഷണത്തിനായി അശ്വിനിഹവാനെ ഉപാസിക്കുന്നും.

സന്താമിനി—തുളസി, ആ സാധുക്കുളേ രക്ഷപ്പെട്ടതോ നീ ഒരു ദാഖിയുണ്ടായിരുന്നുവെക്കിൽ—

തുളസി—ചേച്ചി, നവപുരം പതിച്ചുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ കൊതിയില്ല, എക്കിലും അശ്വിനിക്കിരുത്താകാൻ തോന്ന് ഒരുജ്ഞനില്ല. നമ്മുടെ ഒരു ദാപ്പം യുദ്ധംചെയ്തു മരിക്കാനാണു് എനിക്കുവാഗ്രഹം.

സന്താമിനി—തുളസിയെപ്പാലെ അനേകരം രജപുതാരു സുരീകരി ഉണ്ടായിരുന്നുവെക്കിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിനും മൂല നില വരികയില്ലായിരുന്നു.

തുളസി—ചേച്ചി, അതാ നോക്കുന്നും നമ്മുടെ കോട്ടയ്ക്കു ചുറും രണ്ടാമതൊരു കോട്ടപോലെ ശത്രുസെസന്റും നിശ്ചലമായി പാളയമടിച്ചു കിടക്കുന്നു. അവക്കു

ഇപ്പോൾ നവപുരത്തിൽ യമേഷ്ഠം പ്രവേശിക്കാ
മെന്നിരിക്കു ഇടയ്ക്കിട എതാനം അനുകരിക്കാ
തും അധികാരിക്കാണ്ട് ഇങ്ങനെ അലസമായിരിക്കുന്ന
തെന്തു് ?

സൗഖ്യമിനി—കാമദേവൻ വസന്താടികരപോലെ നവ
പുരലക്ഷ്മീകാരകരു് ചില സാമ്രാജ്യങ്ങളു്. വിശ
ദ്വി, ഭാഗം, വ്യാധി മുതലായവ. അവർ നമേഖാട മ
ണിടട്ടെയെന്നായിരിക്കാം, അല്ലാത്തപക്ഷം വല്ല
സന്ധിവ്യവസ്ഥകരുകളും നമേഖ നിർബന്ധിക്കാനു
ണാം. തുഞ്ചി, എൻ്റെ മനസ്സു് എത്തോ ഭരിത
മാരകിക്കുന്നപോലെ തോന്നും. ഇപ്പോൾ വന്നി
ചുള്ളതിൽ കുട്ടത്തു എന്തു ഭരിതമാണെങ്കു്. എന്നി
ക്ക ലേശം ദയവുമില്ല. ദിവംഗതനായ താത്തൻറെ
യെന്നപോലെ അഗ്നിഗ്രഹവാൻറെ ആദ്യപ്രശ്നം എ
നേ പാവനയാകിത്തീക്രമങ്ങുന്ന എനിക്ക ബോധ
മില്ല. പിന്നെ ഈ ആശങ്ക എന്തിനാണവോ ?

തുഞ്ചി—ചേച്ചി, അതാ നോക്കുന്നും ആകാശമാർത്തിൽ
അതുംതിൽ നിന്നു് രണ്ടു നേരേ കീഴും ചുവരു
നും. അതാ തരയിൽവനും വീണും പക്കതിയോളം
കഴിത്തു താണിരിക്കുന്നു. അതെന്നാണു്—വീണാ
തന്ത്രിപോലെ വിറയ്ക്കുന്ന അതിൻറെ പക്ഷതിൽ
നിന്നു് ചുരുക്ക നിവന്നു് താഴെ വീഴുന്നു. ഒരാഴു
തിനാണുന്ന തോന്നും. എന്തു നോക്കാം.

തുഞ്ചി വേഗത്തിൽ എന്തിനീറു ചെന്നു് അതിനെ എ
ക്കുത്തു. അതൊരുള്ളതുനെന്നയായിരുന്നു. സൗഖ്യമിനിയു
ടെ അരികിലേക്കു നടന്നരകാണ്ട് അതു വായിച്ചുത്തുടങ്കി.
ചെട്ടുന്നു് അവരും നിശ്ചോഷ്യായി അവിടെ നിന്നും. സം
ഭവവും കോപവും അവളുടെ മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കാൻ

എ. സംഭാമിനി! ഇതുകണ്ട് എന്നീറാദ് അംഗികിൽ ചെ
സ്” തുളസിയെ തലോടിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു. “തുളസി’
സംഭേദത്തിനു സംഗതിയെത്തു.”

സംഭാമിനിയെ സദ്ഗൈയം സുകൾിച്ചുനോക്കിക്കൊ
ണ്ട് “സംഭേദത്തിനുള്ള സംഗതി ഇതാ ഇതോടൊന്നിച്ചു
നാഡിപ്പിച്ചുകൂട്ടാം” എന്ന പറഞ്ഞു് എഴുത്തിനെ കീറാ
കൊയെവെച്ചു. “അങ്ങളു്, തുളസി, നിന്റെ നോട്ടവും
ഇവഭാവവുംകൊണ്ട് ഇതു സംഭേദത്തിനു യേതു തൊന്തര
ണ്ണൻ എന്നിക്കേ തോന്തരനു. അപ്പത്രകൾ എൻ്റെ
യെയ്യുതെത്തു മുൻഗിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ പറയുക. ഇ
തിലെത്താജോഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നതു്” എന്ന തുളസിയുടെ
ആമഹത്തെ തട്ടെത്തുകൊണ്ട് സംഭാമിനി ചോദിച്ചു.

തുളസി—ചേച്ചിയുടെ യെയ്യുതെത്തു മുൻഗിക്കുന്ന അപ്പ
ത്രകളിലും ഉണ്ടു്.

സംഭാമിനി—നിന്റെ ജേജുമെപ്പുറാവി വല്ലതുമാണോ.

തുളസി—അല്ല അതിലും ഭിവതരമാണോ.

സംഭാമിനി—അപ്പുകാരമെന്നാപത്രു് ഒന്നേ സൗകര്യം
കൂടി വരാനിള്ളു. എന്ന നോക്കുക. അതുംകൂടി
തൊൻ സഫിച്ചിരിക്കുന്നില്ല.

തുളസി—അതെത്താപത്താണോ?

സംഭാമിനി—ചാരിത്രാശംതനെന.

തുളസി—അതു വന്നതായിത്തനെനുചേര്ച്ചി ഗണിക്കുന്നവു
കും വീംബാം അതുതനെന്നയാണോ.

സംഭാമിനി ചെട്ടുന്ന വിവരങ്ങായി വീംബാം
ഒസ്ഥമന്ത്രവലബിച്ചു പറഞ്ഞു. തുളസി, തൊന്തരതു
ഞ്ഞാളും സ്പർശക്തിയുള്ളവളാണെന്നു കാണുന്നില്ലെന്നു.
എഴുത്തു വായിക്കുക.

തുളസി— ഒവച്ചിക്ക നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ വായിക്കാം. ഒരു ഭാത്തൻറ പ്രലപനങ്ങൾ വായിച്ചുബല്ലു്; കേട്ടാലെല്ലോ!

തുളസി വായിച്ചുത്തു് ഇങ്ങനെന്നയായിരുന്നു. നവചുര പ്രണയികൾ അറിയുവാൻ. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും മു പ്പോരു മുത്തുമുഖത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ക്ഷേഷാ മാർഗ്ഗം നേരംമാത്രം തോന്തരയും. അർദ്ദംരാത്രിക്കുമ്പു് യശസ്സിംഹൻറ ധമ്പതി എകാക്കിനിക്കായി എൻറു പടക്കട്ടീംത്തിൽ വരണ്ണം—വുന്നുവാൻ. “ഈ ഭിംഗുവഞ്ച തൂയ വാക്കുങ്ങൾ തോനെങ്ങെനെ വായിച്ചു. ഈനി ഇതാ തു കാണേണ്ണെ” എന്നപറഞ്ഞു് തുളസി അതിനെ തുരാ യി കീറിയെറിഞ്ഞു.

സദഭാമിനി പത്ര നിമിഷത്തേക്ക യാതൊന്നും ഉ റികാടിയില്ല. ഒട്ടവിൽ അവരു മനമായ സ്പരംതിൽ ‘തുള സി’ എന്നവിളിച്ചു.

തുളസി— എന്നാണു ഒവച്ചി.

സദഭാമിനി—**തുളസി**, ഇവിടെ ഇരിക്കക. എൻറ അറിക്കിൽ ഇരിക്കക. തോന്ത സ്പന്തമന്ത്രാലെ യാ തൊജത്തെനും അറിയാതെ ഇന്ന ശത്രുസേനാനായക നെൻ്റു സങ്കേതം അനുഘ്യിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

തുളസി ചെവിപ്പൊത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു “ഒവച്ചി, മഹാപാപം മനസ്സുകാണ്ടിപ്പോലും ആലോച്ചിക്കുന്നതു—

സദഭാമിനി:—അങ്ങനെന്നയല്ല. എന്നു നോക്കക. തോന്ത ഉമഞ്ഞയാണെന്നു ഭോന്നാനുണ്ടോ. ഇല്ല അതാ നോക്കക, എത്ര ശിത്രക്കൂണ്ട് വളരെനും അ ഹാരമില്ലാതെ വിശദ്ധിനും വ്യാധിക്കും സങ്കേതസ്ഥാ നങ്ങളായി കഴിഞ്ഞു്. താണു ചലനമില്ലാത്ത ദേശി

കളോട്ടുകൂടി “ഈ തന്നെയാണോ ലോകം. നാം ഈ വിടെ എന്തിനും വന്നു. ഈവിടെനിന്നു രക്ഷാമാർഗ്ഗം എത്തുണ്ട്” എന്ന് ഉറുദുനാക്കുന്നപോലെ കാണ ഷൈത്തന്നു്. ജീവിതം ഭാരമായിത്തീർന്ന് ഞാനൊങ്ങ വരു മുലം ഈവക്കാക്കേ ജീവിതം സ്പർശ്മാകമെ കിൽ അതിനേക്കാൾ എനിക്കു മരററന്നാണു പ്രിയ മായിരിക്കുന്നതു്. തീച്ച്ചായി ഞാൻ സങ്കേതമന എറ്റിക്കും.

തൃജസി—അന്നക്കന്നായാൽ പ്രേരിതമാണെങ്കിലും ചേച്ചി യുടെ വാക്കുകൾ ശരിയല്ല. ഒരാറി നശിക്കുന്നോടു പലർ രക്ഷപ്പെട്ടുന്ന എന്ന പരിജുദ്ധോടു കേവലം സംഖ്യാത്മം നമ്മുടെ നൂക്കുംബുഡിയെ വണ്ണിക്കുകയാണോ. ആയിരംപേര് ഒരു നൂയത്തിനുവേണ്ടി മരിക്കുന്ന ഏന്നതു മുകളിയാണോ. എന്താണുപേരുക്കുവേണ്ടി ഒരു ദിവസം തന്ത്രാചാരം ചൊരിതു തന്ത്ര ബഹിക്കിക്കുക എന്നതു വികുതിയാണോ. ഒരു സീതയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ലെങ്കിൽ ലങ്ക ശാന്തരാക്ഷസ്ഥാനതു്. ഒരു യാജത്തേസന്നിക്കുവേണ്ടിയല്ലെങ്കിൽ ഇന്നും കുരുക്കു തും അസ്ഥിക്കുലസങ്കുലമായി കാണപ്പെട്ടുന്നതു്.

സത്താമിനി:—**തൃജസി,** നിന്നേറ തത്പരാംഗപും ദ്രോ മല്ലും തന്നെയാണോ. നിന്നേന്നപ്പോലെയുള്ളവരിലാത്രേ ലോകം പ്രതിജ്ഞിതമായിരിക്കുന്നതു്. **തൃജസി** ഇങ്ങ നെ തന്നെ എന്നും ധർമ്മതന്ത പുലർത്തുമാരാക്ക ഭേദം. ആ ധർമ്മം തൃജസിയേയും പുലത്തുടക്കം.

ഒപ്പോഴേയ്ക്കു് മോഹനമാസൻ ദാടിവന്നു “ആ തേൻ, തുംകാക്കണ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ അഗാധത്തിലാണോ. ഒരു വിളക്കംകൊണ്ടു് ഞാൻ പോയി അവസാനം വരെ നോക്കീടു വരാം” എന്നപറഞ്ഞു. “ഞാനംകൂടി വരാം.”

എന്ന പരഞ്ഞു തുളസിയും ബലപ്പുട്ട് പിന്നാലെ പോകി. സൗഖ്യമിനി മോഹനൻ വന്നതാകട്ടെ അവൻ പറഞ്ഞ വാഴകളാകട്ടെ യാതൊന്നും ശ്രദ്ധയിലെത്താതെ ആരുജലാചനയിൽ മുഴകി വളരെ നേരം അവിടെ ഇരുന്നു. “തുളസി പരഞ്ഞെതിപ്പുാം ദരിതനെന്നയാണ്. എന്നാൽ ഈ പ്രത്യുഷ്യയർമ്മങ്ങൾക്കാനും എന്നു ബാധിക്കുന്നില്ല. അംബികയുടെ അനന്മതിക്കുടെയുണ്ടുകൾ തൊൻ പോകുതനെന്നെല്ലും. നമ്മുടെ ചെറിയ നടക്കിൽക്കൂടി ആരുമുറിയാതെ പോകാം. ‘തുളസിപോലും അറിയേണ്ണെ. തൊൻ യുാനമുറിയിൽ ഉണ്ടെന്നു അവരും വിശ്രസിച്ചുകൊള്ളി’” എന്നായിരുന്നു അവളുടെ തീർ്.

അഭ്യാസം ഫരി.

മോഹനദാസൻ പരഞ്ഞപോലെ ടുനവയി പടികൾ ഇരഞ്ഞി ഒരു ഇട്ടുക്കിയ പാതയിൽ അവൻ എത്തി. മോഹനൻ വലത്തുകയും കൊള്ളുത്തിയ ഒരു പാതയും ഇത്തുകയും വാഴം പിൻഡാഗത്തു ആവന്നാഴിയിൽ അനുകരിച്ചേപാലെ, നാലുഞ്ചു കൊള്ളുത്താതെ പന്തങ്ങളുമായി മുഴുവനും. പാതയുടെ കീഴ്‌പാലവും മുകൾപാലവും രണ്ടു പാർപ്പങ്ങളും എല്ലാം കഴിക്കുകൊണ്ട് മിന്നസമായി ചെത്തിച്ചുത്തു പണിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. യാതൊരു നടപ്പും മോബുലിച്ചട്ടാ ക്രിക്കറ്റെ അവൻ വളരെ മുരം നടനു. അന്ന് നാഴികയിൽ കരയാതെ യാതുചെയ്യുപ്പാറു പാത പെട്ടുന്ന നിന്നും. അതുകൂടം വീതിയിൽതന്നെ നല്ലപോലെ വിസ്താരമുള്ള പടികരുമേലോട്ടു കെട്ടി വിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കുണ്ട്. മെത്ര അററത്തുള്ള പടി എക്കുണ്ടും മുകൾഭാഗത്തെ കരിക്കൽ തട്ടിനോട് അട്ടത്തുതനെന്നയായിരുന്നു. മോഹ

നഭാസനം തുളസിയും നദേന് വിശ്വമിച്ചു. അമും നിഷ്ഠാമലമായി എന്നതനെന്ന അവർ തീച്ചുക്കാൻ. എന്നെന്ന നാൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു വാതലുജ്ജിതായി യാതൊരു ലക്ഷ്യവും കണ്ടില്ല. ഒട്ടവിൽ മോഹനഭാസൻ തുളസിയുടെ കയറിൽ പത്രം എത്തപ്പിച്ചുംവച്ചു് തല മട്ടാൻ ഇടയാക്കാത്ത ഒരു പട്ടിമേൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് തട്ടു മഴവൻ കൈകൊണ്ടു തലോടി. അപ്പോൾ മിന്നസമായി പണി തിട്ടജ്ഞ കല്പിച്ചുമെൽ ദയവശത്തായി ഒരു പൊന്തലുജ്ജത്രു് അധാരക്കു ബോല്പുപെട്ടു. അധാര അതു തുളസിയെ യരിപ്പിച്ചു “ഖത്രുകൊണ്ടു വലിയ ഉപകാരം നമ്മക്കണ്ണാക്ക മെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ മത്ര കജ്ഞപ്പെട്ടു പണി ചെയ്യു കല്പിൽ മത്ര പൊന്തത്തമാത്രം എങ്ങനെ ശേഷി ചു്” “യുതായാലും താൻ പാതം അങ്ങോട്ടു കാട്ടാം. അതെത്താണെന്നു പരിശോധിച്ചുകളിയാം” എന്നു പറ തന്ത്രകൊണ്ട് തുളസി പത്രം പൊകിപ്പിടിച്ചു. ഒരു പട്ടിക്കി കരിറിനിനോ് അതിനെ സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. “ഇ ഒക്കെപ്പോലീച്ചു ഒരു കയറുടെ സ്വന്തും കാത്തിയിരിക്കുന്നുണ്ടോ. ചൂണ്ടുവിരൽ മാത്രം നിവർത്തിച്ചേണ്ടു്” എന്നു മോഹനൻ പറഞ്ഞു—രണ്ടുപേരുടേയും മനസ്സിൽ ഒരു അഭിപ്രായം അപ്പോൾ ഉണ്ടിച്ചു. ആരാലുവാഹംകൊണ്ടു് റണ്ടു മുഖങ്ങളും തിളങ്കി ആ പത്രത്തിനു സജാതീയത്പരം വഹിച്ചു. മോഹനഭാസൻ ആ പൊന്തലിൽ വലസ്തി ചുകൊണ്ടു് ചൂണ്ടുവിരൽ നിർദ്ദേശിച്ചു വശത്രെത്തയ്ക്കു് സാവധാനത്തിൽ നേരു തജ്ജി. എന്നെതാരംഭിതം. ധാതൊരു ശബ്ദവും ക്രിക്കറു ദയക്കൊരു വീതിയിലുജ്ജീ തട്ടിന് കാഡം ആകെ നീങ്കി മാറിത്തുടങ്കി. നിത്യം എന്നുയുടെ മിന്നസപ്പെട്ടത്തിയപോലെയാണോ് ആ കരിക്കൽക്കുണ്ടു് നീങ്കിയുള്ളതു് എന്നു മോഹനൻ ആലോച്ചിച്ചപ്പോൾ ധാതൊരു വാദംരത്ന്യം ബോധിപ്പിക്കാനെന്നു

ശ്വാലെ കരേ എന്ന് ഇറിരിട്ട് മോഹനൻ്റെയും തുച്ഛി
സിയുടെയും മുഖങ്ങളിലും ആ പത്രത്തിനേലും വീണു.
പെട്ടെന്ന കല്ലു മഴവൻ നീങ്ങലി; എന്നാൽ ഉടൻതന്ന
നുതനമായി ലഭിച്ച പാരംഘഷി കാരിട്ട് ഉദക്കാട്ടക്രടി
അടിച്ച് ആ പത്രത്തെ കെട്ടത്തി. എന്നാൽ അവൻ കു
രിക്കില്ലെ അക്കപ്പേട്ടതു്. എവിടെ നിന്നൊന്നു പ്രകാശം
ചെരുതായിട്ടു് അവക്ക് സിലിച്ചു. മോഹനൻ ഉടൻ എ
ണ്ണിരിട്ട് ശേഷിച്ച പടികരിക്കുടികയറി നിന്നു. അല്ലെന്നും
സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു് അയാൾ വളരെ നിറ്റുണ്ടുമായും സാവധാന
മായും കീഴോട്ട് തുളസിയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കിരാങ്കിച്ചന്നു്
ചെവഡിയിൽ മന്ത്രിച്ചു. “ഇതു് അംബികാടർഗത്തിലെ
അംബികാലയമാണു്. തൊന്തു് നിന്നുതു് അംബികാവിഗ്ര
ഹത്തിന്തെ പിന്നവരത്താണു്. നടയ്ക്കു നേരേ രഹം
ഇരിക്കുന്നു. ശ്രൂഢേനാനായകനാണുന്നു തോന്നുനു.
വിഗ്രഹത്തിന്തെ മറവില്ലായിരുന്നുവെക്കിൽ എന്നു അ^ഒ
ദ്ദേഹം കാണുമായിരുന്നു. അങ്ങാട്ട് കയറി നോക്കാം.
പക്ഷേ വളരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു്.” തുളസി അപ്രകാരം ചെ
ങ്കു. എന്നാൽ ആ സേനാനായകന്തെ മുവം കണ്ണപ്പോരു
അവർ കൂടു തെളിപ്പേണ്ടായി. അനും തന്നെയും ചെച്ചിയേ
യും തടങ്കു നിരത്തിയ ആരം തന്നെയായിരുന്നു അവി
ടെ ഇരുന്നതു്. തുളസി നാലുപുറവും കൂടു തിരിത്തുനോ
ക്കീടു കീഴോട്ടിരിക്കി മോഹനഭാസനോടു് ആ പാരം ചു
ർവ്വസ്ഥിതിയിൽ അടയ്ക്കാവാൻ ആദ്ദേഹിച്ചു. അയാൾ
അഞ്ചേരെ ചെയ്യേശേഷം അവൻ നടന്നതുടങ്കി. അന്നുത
മല്ലിലായിരുന്നു അവൻ നടന്നതെക്കിലും അവക്ക് എററ
വും ആദ്യപാസവും സദേശാശവും തോന്തി. കേവലം യാ
ദ്ദീപികമായിട്ടാണു് ഇതു വഴി കണ്ണക്കിട്ടിയതു്. ഇതുയും
കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും പാത അഭേദമട്ടിൽ സുഗമമായി ത
ന്നു ഇരിക്കുമാറ്റു് പണിചെയ്യു തില്ലക്കണ്ണലവരപ്പുറി

അവർ ആദ്യത്തെപ്പെട്ട്. അംബികയും എല്ലായാളം ഒവാഴാക്കുന്ന പാതയുടെ പൊരത്തിന്റെ കല്പപ്പിനും എല്ലാവിശ്വാസം മസുണ്ടപോൾ കിട്ടമാറ്റും അതിനെ ആ സ്ഥലം തുതനെ സകലിച്ചു ബുദ്ധിസാമത്ര്യത്തേയും അവർ കൊണ്ടാടി. പെട്ടെന്നുള്ള കാററടികൊണ്ടു പഠം കെട്ടപോൾ അതു തങ്ങൾക്കുന്നതുലമായി എന്നവർ സന്തോഷിച്ചു. അ പ്ലേഗിൽ ഓസനാനായകൾ അവരേ കാണുമായിരുന്നു. ഒരു വിൽ തൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു “ജോഹനഭാസ് ഈ നമ്മക്ക് വളരെ സാംഗ്രാതമായ ഒരു കണ്ണുചീടിട്ടത്താണ്. വളരെ ആ ദിവാചിച്ചു ഇതുനിമിത്തം നമ്മക്ക് സിലബിക്കാവുന്ന ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ സിലബിക്കത്തക്കവല്ലം അയത്തിക്കുന്നും. അപ്പേ കോഴ്ചം ചേച്ചിയോടും ജോഡ്യോടും തന്നെ ഈ പെട്ടെന്നു പറയണമെന്ന തൊന്ത് വിവാരിക്കുന്നില്ല. നാഥാനിതു കണ്ണുചീടിച്ചതും. നമ്മക്ക് വേണ്ടപോലെ ആദ്യാചിച്ചു ഒരു പ്രവൃത്തിശാസ്ത്രം കിട്ടുന്നപക്ഷം അതോടൊക്കെ ദിവാചി സം ഹരു കമ്പയും അവതരിപ്പിക്കാൻ” പിന്നെ ശേഷം ഒരു വഴിമുഴുവൻ അവർ യാതൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. എന്നാൽ രണ്ടുപേരുടേയും മനസ്സ് അലസമായിരുന്നില്ല. തൃഷ്ണൻ ശത്രുപടനായകനെപ്പറ്റി തുടൻ വിനിച്ചു. “ചേച്ചി അംഗം പറഞ്ഞതുപോലെ അദ്ദേഹം വളരെ ശാന്തനും സുമാരുമാണ്. ആ മാതൃമരത്തെക്കുറി അയാൾ വെള്ളം നമ്മുള്ള രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുന്നും ആ ദയാലുവാണ്. എന്നാൽ, രജുപുതരും ലോകത്തിന്റെ മമ്മം പിള്ള കുമാരാർ ആ പെശാചികമായ സന്ദേശശസ്ത്രമയ്ക്കുതും തുണ്ടായ തന്നെ അനും ചേച്ചിയൈക്കൊണ്ടു പോകാനാണ് അയാൾ ശ്രമിച്ചതും. ഇന്നും ചേച്ചിയെ ആ ശാശ്വതാശി കാണുന്നതിലും കുട്ടിയെ വളരെ കാഞ്ഞങ്ങൾം അ

നീരംവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എതായാലും നേരേചെന്ന് ചേച്ചി കയക്കാണണം. ചേച്ചി ആ സദേശത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ബാത്ത് ആത്മത്യാഗത്തിനു സന്നദ്ധയായിരിക്കയാവാം” —

എരെത്താമസിയാതെ തുരക്കത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവണ്ണു മോഹനഭാസനെ അവിടെ കംബതു നിരത്തിയിട്ടു തുള്ളി. സൗഖ്യമിനിയുടെ അറയിലേലയ്ക്കോയി. എന്നാൽ സൗഖ്യമിനിനിയെ അവിടെ കാണ്ടാനില്ല. “ചതിവു പോലെ ധ്യാനമുറിയിൽ പോയിട്ടുണ്ടാവും” എന്നവച്ചു അവിടെയും നോക്കി. അവിടെയും സൗഖ്യമിനിയില്ല. എന്നിട്ട്, ഓരോ ഭറികളിലും തോട്ടത്തിലും ഏല്പായിട്ടുതും പരിശോധിച്ചു. ദരിടത്തും സൗഖ്യമിനിയില്ല. ബാലപ്പെട്ടു തുള്ളി കോട്ടയരികിലുണ്ടും പടികര മാടിയിറ കൂടി ആ ചെറിയ നടയിലേയ്ക്കു ചെന്നു. അവളുടെ എല്ലാ തത്തിൽ പ്രബുലമായിരാംകരിച്ചു തേയം അശ്വാനത്തില്ലെന്ന് അവരുടെ മനസ്സിലായി. കതകിൻറെ അക്കവയ്ക്കുത്തുള്ള സാക്ഷാത്തുനിൽക്കുന്നു. കതക് തുണ്ണു വെളിയിലേക്കെന്നോക്കി. ടെന്മാസം ആര്യംതന്നെയില്ലായിരുന്നു. വളരെ കൂർത്തായി കുറത്തവാവിൻ്റെ നാളുതെത്തു അസ്ഥകാരം കുടപിടിച്ചുപോലെ ശത്രുബൈസന്നുവലയം അണിനിരുന്നു കിട്ടുന്നതു മാത്രമേ കാണ്ടാനംജായിരുന്നുള്ളത്. അവളുടെ പരിശേഖരം പരിയേണ്ടതില്ലോ—“ചേച്ചി ആ സദേശമെല്ലാ സസരിച്ചു പുരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ വരാനെ തരമുള്ളതു. തന്റെ ചാരിത്രം മാനസികമായി താൻ ബലികൾച്ചു ചുന്നുകൊണ്ട്, ആ ചാരിത്രമീനന്തരവന്നപോയതിനാൽ കായികമായിക്കൂടി അതിനെ മറവള്ളിവർക്കുവേണ്ടി ബലിക ശിക്കാൻ തെരുവായി ചേച്ചി പുരപ്പെട്ടിരിക്കുണ്ടും—അരയോ—തൊനെന്നതുചെയ്യുടെ—അംഗൂദനോടും ജോഡ്യൂഡനാടും പുന്നയാം. അവരുമായി, ഉണ്ടും ബൈസന്നുതേയുംകൊണ്ട്

അങ്ങോട്ടു ചെന്ന് ചേച്ചിയെ വീണ്ടും കൊണ്ടുപോരിക്കു
യോ, മരിക്കയോ ചെയ്യാം....എന്നെന്നു അതുകാണ്ടു ഫല
മില്ല. ചേച്ചിയിപ്പോൾ പടനായകൻറെ പാർപ്പന്തി
ബൈത്തിയിരിക്കാം. നമ്മുടെ ഭടകാർ ഒരു പാളയത്തി
നും പരിസരത്തിൽവച്ചുതന്നെ പാരക്കുമ്പോൾ അലകര
പോലെ അടിഞ്ഞു നൂറ്റാണ്ടി നഗരിക്കുന്നേയുള്ളത്ഈ
രി, രണ്ടാമത്രം തുരകുവച്ചിതനെ പോകാം. ചേച്ചിയെ
പടനായകൻ എക്കാക്കിയായിത്തന്നെ കാണുകയുള്ളത്. ചേ
ച്ചിയാട്ട് അയാൾ സംഭാഷണത്തിലേപ്പുട്ടിരിക്കുന്നോടു
തരം നോക്കി ആ കുറുപ്പുനെ കത്തിച്ചുകൊന്ന ചേച്ചിയെ
യും കൊണ്ടുപോരാം—ഈ വിവരംപോലും ഇവിടെ അതു
അം അറിയുകയുമില്ല. നല്ല ഉപാധം” തുളസി, ഇങ്ങനെ
തീരുമാനിച്ചു ഉടൻതന്നെ നാലുശ്ശു കത്തിക്കൊണ്ടു പടികൾ
കയറി നോരേ മോഹനദാസൻറെ സമീപത്രുചെന്ന് അ
യാശ്ശേയും കുട്ടിക്കൊണ്ടു തുരക്കിലേപ്പും അതിൽ കുട്ടി
നേരു മുന്നോട്ടും പാതയു.

ഇനിനുക്കു വൃഥതുവാൺൻറെ പടകട്ടിരന്തിലേപ്പു
കടക്കാം. അയാൾ അക്ഷമനായി അങ്ങോട്ടുമിക്കോട്ടും ന
ടക്കകയായിതന്നെ. “രജ്‌പത്രകൾ ഇങ്ങനെന്നെങ്ങാൽ ര
ക്ഷാമാർപ്പം അംഗീകരിക്കുമോ? സ്കൂളികൾ അംഗീയിലും
പുതഞ്ചമാർ നമ്മുടെ വാളിമേലും വീണു മരിക്കാണെ അ
വർ തീച്ച്ചയാക്കുമ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിനെ രണ്ടിനും ഇട
യാക്കാതെ സുക്ഷിക്കണം....” ഇങ്ങനെ ആലോച്ചിക്കുന്ന
തിനിടങ്ങിൽ ഒരു ഭടൻ പ്രവേശിച്ചു. “ഇടപടം ധരിച്ചു
കൈ സ്കൂളി പാളയത്തിൽ വന്നാമെന്ന്. ഉഞ്ഞരവന്നുസരിച്ചു
അക്കന്തയും കടത്തി വിട്ടു. ഇതാ വന്നനിൽക്കുന്ന്” എന്നു
ണ്ടതിച്ചു. “ഉടൻ പ്രവേശിച്ചുകുക” എന്ന വൃഥതുവാ
ണ്ണ് ആശ്ശേരാവിച്ചു. ഭടൻ വെളിയിലേപ്പു പോയി.
പെട്ടുന്ന മിമിനിനിരമായ ആയസമായ ഒരു മന്ത്ര

തനാൽ തന്നെ എഴുപയം നിപീഡിതമായപോലെ വും വാസ്തവിനു തോന്തി. കായികമായ ഉഗ്രവേദനകാണ്ഡ നാപോലെ അധികാരിക്കുന്ന ദിവം വിളുതമായി. എന്നാൽ തന്നെ ശക്തിമുഴുവൻ പ്രഭ്രഹിതും ആ പരവർത്തനയോട് അധികാരിക്കുന്ന മല്ലിട്ടി “എഴുപയമേ, എത്രക്കും മഹിയും പ്രാത്മി ചിങ്ഗന പ്രതികാരാവസ്ഥം മസ്തുകതമായപ്പോരി നീരട്ടി കണ്ണതെന്തു്? വള്ളരക്കാലമായി തൊനപാസിച്ചുപോന്ന ദേവി, നിർദ്ദേശതേ, അപ്പുനേരത്തെയുള്ളടക്കി എന്ന താ ക്ഷേത്രക്കാളിൽനാമേ. പ്രിയപ്പുട്ട മാതൃമേ, ആ മുഴുലക്കു കൂയ കൂപ്പലുബ്ദങ്ങളിട്ടു ലാളിന്നുവോ അന്തിമിച്ചിട്ടു മാതൃമേ അന്നനാനപോലെ ഇന്നും നീ സാക്ഷ്യം വഹി ക്കുക. ഇം വിളക്കിന്നു പ്രകാരം അപ്പും കരയ്ക്കാം. അതു് എൻ്റെ തുരുത്തിന്നു നീവത്പത്രത്തെ ഉഗ്രഭായി പ്രകാരിപ്പിച്ചു് എന്ന അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റുക്കാത്തതു്” അംഗ നെ വെള്ളു് അധികാരി ഒരു ക്ഷാലമേൽ ഒഴുകിരാ കീഴേം കു പതിപ്പിച്ചു് ഇങ്ങനും. അംബികാവിഗ്രഹത്തിനും അബി മുഖമായി എന്നാൽ ഒരു വശത്തായിട്ടുണ്ടോ അധികാരി ഇങ്ങനും.. വിഗ്രഹത്തിനു പിന്നവരത്തു രണ്ടുപേര്—തുളസി യും മോഹനദാസനും എന്തി. അധികാരി നിവർണ്ണനം ചെ ഇന്നതു് അധികാരി കണ്ണില്ല.

ഉടൻ മുച്ചുപടം ധരിച്ചു ഒരു സൈറി പ്രവേശിച്ചു. അതു സന്ദാമിനിയാണെന്നു നമ്മകൾക്കിയാമല്ലോ. അവരും എ രബ്ബും , മുഖ്യമായിട്ടുണ്ടോ പ്രവേശിച്ചതു്—സന്ദാമിനി ക്കും ഇം മുഖ്യത എങ്കാണെന്ന സംഭവിച്ചു എന്ന വായന കാർ സംശയിച്ചുക്കയ്ക്കാം. കമകനാകട്ടെ വസ്തു അ സ്നാവി അയല്ലാതെ കാരണങ്ങൾ കാരിയായി നിർഭ്രാഡിയും കു എപ്പോഴും സാധ്യമല്ല. ചിലപ്പോരി അത്യാപത്രക ത്രിശ മുഖ്യത അശക്തതയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്നും യും

അപാന്തരമായി കാണാൻണ്. അതു കൂടാതെ, ഭാരത സ്ഥിതിയിൽ വളരുന്ന സ്കൂളികൾ പലയിടത്തും പല കാലത്തും ഇന്നു—വിശിഷ്ട ഫർത്തുസ്വം മതലായ വ്യാക്ഷാപങ്ങൾ യഥോച്ചിത്തം സിലബിക്കാത്ത സ്കൂളികൾ അഥവാ എന്നാൽ അവ്യാജവമായ ഒരു തരം ഭക്തികൾ അഥവാ പ്രസ്തുതകാണന്നതു് അചുവ്വമല്ല. സഭാമിനികൾ ഇതു ജനനാ സിദ്ധമാക്കിയെന്ന—പരിത്യാഗമിതികൾക്കാണ്ട് അപൂർഖമായുംമിയെന്ന. അംബികയുടെ ആരജഞ്ചയാംബു് മഹിച്ചിങ്ങലമായ ഭാവത്രാത്തിൽ ദൈവത്തുകാല്യമായി അംബികയുടെ ആരജഞ്ചയായതെന്ന ഇപ്പോൾ വുന്നുവാണ്ടും മഹിച്ചാവർത്തിനി അകന്ന തിൽക്കിനം അവരു പിൻവാങ്ങിയില്ല. തന്നെത്താൻ ബലിയായി നൽകണമെന്ന വന്നപ്പോൾ അതു സാകലേരുന്ന നൽകാൻ അവരു സന്നദ്ധായതിനാലാഡിക്കാം സങ്കോചം എന്നതു് അവശേഷ സ്കർഡിക്കാത്തതു്. മുട്ടപ്പു പറിച്ചുകൊള്ളണ്ടു് ഇന്നേപ്പട്ടാചനം അവരു പറാത്തു—“ഹേ, പുഞ്ചവ്യാഹ്രം, ഈ മങ്ങിയ വെള്ളിച്ചത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതെന്നതു് ? അവിട്ടേതെങ്കു പാഠാപരാരങ്ങൾ തന്നു് നവചുരലക്ഷ്മി എന്നു അയച്ചിരിക്കുന്നു.

വുന്നുവാണ്ടു തന്നും ദേശീകരിക്കാനില്ലെന്നിനും ഉയർത്താതെ പറഞ്ഞു:—തൊൻ ഒക്കെപരാരമേ ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടി. അതു യശസ്വിംധനും ധമ്പിച്ചാണാണു്. നിങ്ങളും അതു സ്കൂളിനെന്നയല്ല.

സഭാമിനി—തന്നെയെന്നാണു ഭ്ലാക്കുപ്പുസിലി. ഈ ഉച്ചഹാരങ്ങൾ സപീകരിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

വുന്നുവാണ്ടു—അവയ്ക്കാവശ്യമില്ല. അവശേഷന്താണു്?

സഭാമിനി ഈ വിളക്കിനും പ്രകാശംകൂടി ക്ഷേണിച്ചുടേ—ഒന്നാമതായി, നീലേംബീവരത്തിനും ഈ തന്നു

പോലെ നീറ്റ് ഉള്ളവരതാങ്ങരംക്ക സമ്മുഖമായി, വേണ്ടി തന്ത്ര പ്രശ്നയം നടക്കാൻ ദൈത്യവർഷമായി വിഹിഷ്യ ച രശീലനം ചെയ്തിട്ടും ഇത് നേതൃത്വരം രണ്ട്. രണ്ടായ തായി ദസ്താവേദിന ദസ്താവേദിനയി പെത്തണമിസ് സ്വര്യിൽ സൗംഖ്യവദ്ധമല്ലെങ്കിൽ ക്രമിച്ചിട്ടിച്ചപോലെ അംഗവർണ്ണങ്ങൾക്കായി, ലജ്ജാവേദിനകൊണ്ടപോലും വിവി ദിനങ്ങൾക്കാത്ത രണ്ട് കപ്പേലങ്ങൾ; വേണ്ടപോലെ പരി ശോധിച്ചുകൊള്ളിക്ക. വില വാങ്ങുന്ന വസ്തുക്കളിൽ നിശ്ചി ഷ്ടൂപ്പുകളിൽവരാന്നല്ലോ നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള കർണ്ണ നാർ മുന്നാമതായി——

വശുവാൺ ചെവിപോത്തിക്കാണ്ട് പറത്തു. നിൽക്കുക, നിൽക്കുക എനിക്കിത്താനം കേരംക്കാൻവാ ടിലു. സ്കീയായി ഇനിച്ചുവർ ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുമോ. രജ്‌പുത്‌സ്കീകരം വിശ്വേഷിച്ചും.

സമഭാമിനി—അതെ രജ്‌പുത്‌സ്കീകളുടെ സ്വകാര്യാദി കളെപ്പറ്റി അങ്ങയ്ക്ക് വളരെ അട്ടത്രു പരിചയം കാണുമ്പോ.

വശുവാൺ—എന്ന ഇക്കാല്യത്തിൽമാത്രം ആത്മം കു റം പടകയില്ല—എൻറെ ശത്രു ക്ഷണിപ്പോലും.

സമഭാമിനി—പിന്നെയുണ്ടാ, അങ്ങയിൽ പരിപൂണ്ട് ഫ്രുമത്താൽ ഫ്രുരിതയായ ഇവർ പറയുന്നു. എ കുറെ അനുഭവത്തെന്ന അവിട്ടതെത വാക്കക്കളു ശരി വയ്ക്കുന്നണഡില്ലോ. ഇരിക്കേട്ട്. രൂമാ നേരം കൂട്ട യേണ്ട. അംബികയുടെ ആശ്രാ നിരവേററാൻ എ നിക്ക് അനുമതി തരണം. അവിട്ടതെത ഞാൻ എ അങ്ങനെ പ്രസാദിപ്പിക്കേട്ട്. പാട്ടുയോ ആട്ടട്ടുയോ—

വുംഗുംവാൻ—നിങ്ങൾ ഉന്നതയാബന്നനു തോന്നുന്നവാം
പ്രോ. നിങ്ങളെല്ല യാതൊരു വിധത്തിലും ദ്രോഗിപ്പി
ക്കാൻ താന്നേദ്രോഗിക്കുന്നില്ല.

സഭാമിനി ഉടൻതവന ശ്രവണസുഗ്രഹമായ മാ
ധുരിയോട്ടക്രമി തൃപ്പി പരമായ രാധയുടെ മധുരക്കുറി പ്ര
ക്രക്കമായ ഒരു ഗാനത്തെ പാടി അന്യാദ്യശമായ മുത്തച്ചു
തുറിയോട്ടക്രമി അതിനെന അഭിനയിച്ചുതുടക്കി.

മാനദ മയി മാ ക്ഷ മാനമയി ദയാദലാ മനസിജഗത
മോഹനതര വനജനയന നാട
നയനയുഗസ്യായിതെന ദർശനെ മന താവക്കന മാ
ക്കാനെ പാവയാനി ജന.

ഖവന്തിരണവേദഭാജനമാർപ്പ, നളിനവ്യജനേന
വച്ചുരയി തവ മാ കഭാന സംഖീജയാനി
അരഞ്ഞണസാരംസാദരഭള്ളത്തുള്ളഭലാഫിതം
ചരണം തവ മാ കഭാന സംഖാഹയാനി
ഉത്തരമരോതിവേലമുരസിജയുഗാലനതരേണ
ഇരസാ നില്പീഡയാനി സരസമയി കഭാന
മദനവിവശലോഭനീയം മോഹനത്തികേളിപ്പ വദനം
• തവ മാ കഭാന വിഘ്രം വിലോകയാനി

കുംഗുംവാൻ മുത്തം കണ്ണതേയില്ല. സപരത്തിന്റെ
മാധ്യത്തും അദ്ദേഹത്തിനു ശ്രൂഢിക്കാതിരിക്കുക താസാധ്യമാ
യിരുന്നവെല്ലോ. അതു് എന്നോ ചില സ്ഥൂതികൾ അം
ദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏദയത്തിൽ ഉണ്ടത്തി. അദ്ദേഹം ചി
ന്താമഹാനായി മോലോട്ട നോക്കിയിരുന്നു. കണ്ണുകളിൽനി
ന്ന് അത്രയാരകൾ അബിഭ്രൂഢേന പൊഴിയ്ക്കു. മുത്താന
തെരു സഭാമിനി അവികിൽചെന്ന് നിരീക്ഷണം ചെ
യ്ക്കിട്ടു ചരഞ്ഞു: അവിട്ടതേയ്ക്ക് എന്നു സംഭവിച്ചു. എ
ന്നീനു മുത്തവും ഗാനവും മറ്റൊ അരണ്യത്തിനുമായി എ

നാ തോന്നുവെള്ളൂ. എന്താണങ്കു് കണപ്പത്രിയുടെ ശമാതിരം കണ്ണ ദിഷ്ടതെന്നു് മട്ടിലായിക്കാണുന്നതു്?”

വുസുവാൻ ഡെടിതി ഉദ്ദേശ്യം കാണുന്നതു് “ഈവഴ്ചയുടെ പ്രലഘനവും ധമാത്മമാണു്” എന്ന പറത്തു വീണ്ടും അദ്ദേഹവന്നായി ഇരുന്ന.

സത്താമിനി:—അവിടെത്തെ അത്രപാസപ്പെട്ടതുവാൻ എ നികു അനുവാദം തരണം.

വുസുവാൻ:—എന്ന തൊട്ടതു്. കുംത്ര നിൽക്കക. യശസ്സിംഗ്രഹനു് ധർമ്മപതിയേയാണ് എന്നു് അതു വരുപ്പെട്ടതു്....പേരും...വേദ്യൈയയല്ല.

സത്താ:—അവിടെത്തെ വിനോദിപ്പിക്കുക തുരുമായി എ റിട്ടിളി ഇവളിൽ ഭാഗ്യവരാൽ ഒന്നും അടിച്ചിറ്റി കുറഞ്ഞാണ്.

വുസുവാൻ കോപാത്തക്കുടം സ്ഥാപിച്ചിട്ടു്. എന്തു്! നിങ്ങൾ ധമാത്മാണോ പറത്തുന്തു്. ഒരു രജു പുതു് കലത്തിൽ ഇം കൂളകും എങ്ങനെന്ന എന്നെപ്പെട്ടു്? അവൻ അത്തക്കുടെ സഹിക്കുന്നു. കുളം അങ്ങുന്ന യാഥാക്കിൽ എന്നു് പ്രതീകാരത്തിന്റു് സപ്താര സ്വം മിച്ചവൻ നഷ്ടമായിപ്പോകമല്ലോ; എന്ന നി ഓസുചകമായ സപരത്തിൽ പറത്തു:—

സത്താമിനി:—എന്തു്! അപ്പോൾ പ്രതീകാരമാണോ നി ക്കുടം കാക്കിക്കുന്നതു്. നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശം എന്നു് കയറ്റിയതിലും കുട്ടത്തിൽ പാവനവും വിശ്വാസപ്പെട്ടതുണ്ടോ.... അങ്ങുന്നയാഥാക്കി ലും നിങ്ങൾക്കു മനസ്സു മട്ടിയേണ്ട യശസ്സിംഗ്രഹനിൽ നിങ്ങൾ കയറ്റുന്നപോലുജും ഒരു വജ്രചാതം ത കൊഞ്ചാണ് നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ സാധിച്ചിട്ടിട്ടും.

എൻറ ചാരിത്രംഗം കേവലം മാനസികവും പാരമഹസ്യവുമാണ്. ലോകർ അറിയുന്നില്ല. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ അപൂർത്തിയിൽ എന്നൊടക്കാപ്പെട്ടെന്ന നിങ്ങളിൽ അവ്യാജമായി സന്ദേശിക്കുക.

വുസ്രൂവാൻ— നിങ്ങളുടെ നിന്താണിതിൽ സന്ദേശാദ്ധ്യത്തിന് ഒരു വകയുള്ളതു് ?

സത്യാമിനി— അംബികയുടെ ആരുജണ അനംസരിക്കുക. നവപുരത്തിലെ സാധുക്കളെ രക്ഷിക്കുക. ക്രിക്കറ്റ് സ്പാത്മമായ ഒരു സുവിശ്വം ഉണ്ടു്. നിങ്ങൾക്കു് അതെങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കും ? നിങ്ങളുടെ ഏതു ത്രിശ ഒപ്പു കൊല്ലുമായി ഒരു പാപവിഷയല്ലോ തരച്ചിരിപ്പില്ല. നിങ്ങളുടെ ഏതുമ്പ്രകാരം അതിനാൽ കുപ്പിത്തമായി മുണ്ടിതമായി നിരന്തരവേദന യൈ നിങ്കതനമായി തീന്തിട്ടില്ല. അതിനെ ഇപ്പോൾ പറിച്ചുട്ടതു് സകലലോകസമക്ഷം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നോരും അതു കൊല്ലുമായിരിക്കും. എന്നാൽ അതു ഏതു ത്രിശ ഒപ്പുവും നൽകും. ആ സുവിശ്വം ഇപ്പോൾ ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നു.

തുളസിയുടെ ഗാവംമായ തുല്യയൈ ഓരോ വാക്കം ഓരോ പ്രവൃത്തിയും വിഷയമായിരുന്നു. വുസ്രൂവാനിനെ കുത്തിക്കൊല്ലുവാൻ കയ്യും കംാരിയുമായി നിന്ന് അവരെ അവിടെ നടന്ന സംഭാഷണം അഭേദതന്ത്രയാക്കി ആരു നിലയുള്ളതനെ ബന്ധിച്ചു നിരത്തിയിരുന്നു. സത്യാമിനിയുടെ ഇതു ഒരു ഒരുവിലത്തെ വാക്കുകൾ കേട്ടുപോരാൻ അവരിൽ കൂടും പെട്ടെന്നു് ഒരു സൂരണയുണ്ടായി. മുന്നനാലുവർഷത്തിനു മുമ്പു് സത്യാമിനിയുടെ ഒരു വിലയേറിയ ആളും സൂരണയും പോലെ മുന്നനാലുവർഷത്തിനു മുമ്പു് ദിവസം കഴിത്തുപോരാൻ അവളിടെ ഒരു പ്രത്യേകിയായി അവരുടെ ഒരു ദാസി അവരുടെ അറിയിക്കാതെ പടതലവാ

ങൊട്ട് ചെന്ന താൻ അരുണം അരു മോഷ്ടിച്ചതെന്ന ചരഞ്ഞു 'തൊണ്ടിയെവിടെ എന്ന ചേംബ്രത്തിന്' അരു താൻ പറകയില്ലെന്ന ധിക്കാരഭന്നൊട്ടുകൂടി മറപടി പറത്തു. അരു പറയുന്നതുവരെ പ്രമരിക്കാൻ പടത്തലവൻ ആരജ്ഞൊപിച്ചു. പ്രധാനംകൊണ്ട് അരുവെതനയായി അരു വരു നിലത്തു വീണു. സഫദ്ദമിനിയും തുളസിയും വിവരമരിഞ്ഞു 'അരുവുള്ളടെ അരികിലെത്തി വളരെ പ്രയത്നമുട്ടു. അരുവംകു ബോധാമാക്കി. അരുപ്പാടം അരുവം കാൽപ്പം മുഴുക്കു പറത്തു. അരുവംകു' ഒരു യുവാവിൽ പ്രണയമണിയിരുന്നു. അഹംജീവം തനിക്കു പ്രണയമുശ്ശതായി നടപ്പിച്ചു 'അരുവം മുഖേന കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രാവഗിച്ചു' ആരുഭന്നും മോഷ്ടിച്ചു. അരുവം തടക്കത്തിട്ടു വകവയ്ക്കാതെ അരയാരി അരും കൊണ്ട് എവിടേയോ കടനു. അരയാരി നക്ഷ്യപ്പെട്ടുന്നതുവരെ അഹംജീവിച്ചു പ്രേഥകൊണ്ട് അരു വരു മനനമവലംവിച്ചു. ഒരുവിൽ തന്റെ വഞ്ചനയ്ക്കും കുത്തിലും കറിനമായ രിക്ഷ അരുഭിക്കണമെന്ന് അരുവം തീർച്ചപ്പെട്ടതി. പടത്തലവനോട് ധിക്കാരിയായി സംസാരിച്ചു 'അരു സാധിച്ചു. പ്രാതൃതമായ ഭാഷയിലും മധുരമല്ലാത്ത സപ്രതിലും അരുവം ഒരുവിൽ പരത്തുവന്നൊന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈതെനിയ്ക്കു 'സുഖം നൽകും.' കറിനമായ രിക്ഷ ഭാസിക്കും വുസ്രൂവാൺൻടെ വശവത്തിന്ത്പം സഫദാമിനിക്കും എത്ര തന്നെ അന്നാക്കംക്കുള്ളായിരുന്നുവെക്കിലും രണ്ടുപെട്ടം ഇവകൊണ്ട് നിർവ്വുതി ലഭിച്ചു എന്നുകണ്ട് മനസ്സുന്നൊന്നേഗതികളുടെ വൈചിത്ര്യത്തെപ്പറ്റി തുളസി വിന്നു യിച്ചു.

വുസ്രൂവാണം ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് അൽപ്പത്തെപ്പുട്ടു. "എന്തും ഉന്നാമല്ല. എന്നിലെന്നപോലെ ഈ സാ

யപിയിലും വിധി എത്തുപ്രകാരത്തിലോ തന്റെ കുടംബക്കെ കാട്ടിയിരിക്കുന്നു.” എന്നയാൾ തീർച്ചയുണ്ട് ടത്തി. സന്ദാമിനി വീണ്ടും പ്രസന്നയായി പറഞ്ഞു. കണ്ണാട്ടേഷ്ഠപ്രണയിനിയായ ഇവളിൽ അം വിചന്ന വിചുവനായിരിക്കുന്നതെന്തു്?

വൃശ്ചികാംശം പുരികം ചുഡിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:— തൊൻ സുരീകുള മുൻഖിച്ചിട്ടില്ല. ഇനി മുൻഖിക്കുമെന്ന വിചാരവുമില്ല. നിങ്ങളുടെ വരവു മാത്രമേ തൊൻ അം വയ്ക്കുപെട്ടിട്ടി. അതുയുംകൊണ്ടുതന്നെ യഞ്ച്ചും മഹൻറ സുധാധാവുമായ യഞ്ചോട്ടുന്നതെന്ന അതിനെൻറെ ഗോപ്യരസ്തുചിക്കോളാളിം പടന്നയൻ്റോ എന്നെൻറെ പ്രതീകാരാഗ്രിയുടെ ജ്പാലാജിച്ചടക്കര ലേഡ നം ചെയ്യുന്നതു് തൊന്തിനാ കാണുന്നു. എന്നെൻറെ തുരും നിറങ്ങവി. നിങ്ങൾക്കിനി പൊരുഞ്ഞാൽത്തിാം. എന്നാൽ അല്ലോപം ഇരുന്ന തൊൻ പറയുന്ന ഒരു കമ്പേരിക്കുമെന്നപേക്ഷയുണ്ട്. വീണ്ടും യഞ്ചും മഹാമായുള്ള സൈപ്രസ്ത്വല്ലാപത്തിൽ അതു പറയുക. അദ്ദേഹത്തിനോ ഒരു വിശ്വാദമായി തോന്നാം....

സന്ദാമിനി:—അവിടെതെ ഇപ്പോൾ. ഒരു സങ്കുച്ചേയുള്ടി. കൂടുകന്നതേട്ടു വന്ന ഇവരിൽ ആവാതുനെയുള്ള കണ്ണഭ്രംതിയയ്ക്കു്. ഇതുയും പറഞ്ഞു് സന്ദാമിനി ഒരു കസാലയിനേൽ ഇരുന്നു.

വൃശ്ചികാംശം—രിക്കണ്ണ ഒരു യോധയുംവാവു് കാരണവിശയം നാട്ടി വിട്ടുവിനാശിതെന്നും തേട്ടി ഇം പ്രദേശങ്ങൾ ഇം സബ്ബരിക്കുംവഴി ഒരു സുരീയ, അണ്ണ ബാലിക ഒരു ക്ഷണിക്കുന്നതേയും കണ്ടുമുട്ടി. അവക്കു പറയുന്ന അന്നരാശവുമണ്ണായി. അയാൾ നവപുരത്തെ തിയേപ്പാരി രണ്ടുന്നു യുവാക്കുമാൻ അയാറംകു

ബന്ധുമിത്രനാരായി. അവരോട് അയാൾ ഇതു സമാധികമായി പറഞ്ഞു. അതിലൊരാറി പെട്ടെന്നു കോ പിച്ച് “ബന്ധുപാതയ്യും കാട്ടിയ ഇത് സ്ത്രീ ചാരിത്യിനും പറഞ്ഞു നമ്മുടെ യുവാദ്വാഹിനായി. നമ്മുടെ യുവാ ദിവസം ജയിച്ചുവെക്കിലും മറ്റു രണ്ടുപേരുംകൂടി എതിർക്കയാൽ അയാൾക്ക് നാഭേണ്ടിവനു. നാമ ഒപ്പോൾക്കും അറിവില്ലെങ്കിലും താൻ മുമ്പു കണ്ണിലി കിൽ തന്നെ എപ്പയവല്ലായെങ്കണ്ടതുമെന്ന ആ ശയാൽ യുവാദ്വാഹിനിയിലും വീണ്ടും എത്താതിരുന്നില്ല. ആ സമയം പത്രപത്രണാരം നോക്കി അയാളെ എതിരുള്ളുച്ചുച്ചു മരിച്ചതായി വിശദപ്പിച്ചും ഒരു കാട്ടിൽ കൊണ്ടുതാഴ്തി.

സത്താമിനി—കഴും ആ യുവാദ്വാഹി മരിച്ചില്ലേല്ലാ? എത്ര ദയനീയമായിരിക്കുന്നു.

വുസ്രൂവാൺ—എത്ര ദയനീയമെന്നും യശസ്സിംഹനോടു നിഃവാദം ചോഡിക്കുന്നും.

സത്താമിനി—എത്രും! അപ്പോൾ യശസ്സിംഹനോന്നും അപ്പുത്തി ചെയ്യുതും. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്യുമാലിലും. അങ്ങനെ കേടുകേരിവിപോലുമിലും.

വുസ്രൂവാൺ—വീരനാർ പ്രത്യുതനു തങ്ങളുടെ വീരത്തു പുന്നായി സംബന്ധിച്ചു മഞ്ചനുതന്മാരാണ്. ഒക്കെ, നിഃവാദം ചോഡിച്ചാൽ പറഞ്ഞു എന്നും വരാം. കമ തുടരട്ടു. യുവാദ്വാഹി മരിച്ചിലും. ഒരു മഹമ്മദിയ തസ്സ രസംലും അയാളെ കണ്ണടത്തു രക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും അവർ പറഞ്ഞു. “ജീവിതം വേണമെങ്കിൽ മഹമ്മദിയനാക്ക” എന്നും. ക്ഷണംകൊണ്ടു

അയാൾ പലതും ചിന്തിച്ചു. “മതംവെടിഞ്ഞാൽ കൂടംബവും പ്രിയയേയും വെടിയേണ്ടിവരും. പ്രിയയേ വെടിഞ്ഞാൽ ജീവിതമെന്തിന്? മരിച്ചുകള്ളുയാം” എന്നാഭിയിൽ തോന്തി. “ചേരു അതു പാടിപ്പു. അതു സ്ഥീരത്തെത്തു ഇനി ഇതു ലോകത്തിൽ തനിക്കു കൂടുണ്ടെ. എന്നാൽ അവക്കു അപലച്ചിച്ചുവന്നോടു പ്രതീകാരം ചെയ്യണം. ആകട്ടേ ജീവിച്ചിരുന്നുകളും യാം എന്ന പിന്ന നിങ്ങയിച്ചു. അതു ക്ഷണാന്തിൽ തന്നെ പ്രതീകാരപ്രകാരം പോലും അയാൾ നിങ്കു പിച്ചറച്ചു.

സൗഖ്യാമിനി—കഴും! അത്തരം പരിപാവനമായ ഒരു നാരാഗം അങ്ങൾിച്ചു വീഉയ്യെന്തിൽ ഇതു പ്രതീകാരവും ഒരു എങ്ങെന്ന ഉഭിച്ചു?

വൃംഖംവാൻ—നിങ്ങളും അങ്ങെന്നയാണോ അഭിപ്രായ പ്രാപ്തനന്തം.

സൗഖ്യാമിനി—അതേ, മനശ്ശുരുടെ തെററകൾക്കു് പ്രതീകാരം ചെയ്യേണ്ടതു് ഇംഗ്ലീഷരനാൻ. ഒറ്റശ്ശു രമായ ആക്കഷ്മം മനശ്ശുന്ന് എൽക്കുന്നതു് ദർപ്പം നിന്മിത്തമാണു്. അതിനു് പ്രായധിത്തംകൂടി ചെയ്യേണ്ടതായി വരും.

വൃംഖംവാൻ—അതേ അയാൾക്കും പലപ്പോഴും അങ്ങെ നെത്തെന്ന തോന്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു പ്രതികു യയ്യു് സ്വപ്നം പണ്യയപ്പെട്ടതി ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിൽ അയാൾ മരുപ്പുണ്ടു ചെയ്യുട്ടേ. കാലാന്തര മണ്ണിൽ വലിയ സേനാസന്നാധം ചെയ്തു് നവപുര തെരു മസ്തഗതമംകിയേണ്ടും നെയ്തു വച്ചത്തിനും

നു ചെയ്യു എന്ന പ്രതീകാരഗവ്യമം അധികാരി എത്തുപ്പ്
കാരണത്തിൽ നിറവേറരുക്കു.

സഭാമിനി കരേനേരമായി വുസ്റ്റുവാൻഡർ മുവ
എത്തു സുക്ഷിച്ചുനോക്കയായിരുന്നു. സസംഘമം എന്നീറു
നിന്ന് അവരും ഫോട്ടിച്ചു:—“എവിടെ വച്ചുണ്ട് യുവാദ്ദ്
എന്നു സ്കീയൈക്കണംതു്.” “ഈ സമല്ലത്വച്ചുത
നേ. നിങ്ങൾ നിൽക്കുന്നതു് അങ്കെ സ്ഥാനത്തുത
നെയെന്ന പാര്യാം. അധികാരി ഈ ഭർത്തിനു തു
ഴോവഗത്തായിരുന്നു” എന്ന വുസ്റ്റുവാൻഡർപടി
പാരതത്തു. അവളുടെ സംഭേദമുണ്ടാക്കു് ഈ സംഭാഷി
ണ്ടതിൽ ഇംപ്രൂട്ടമമായി അവളുടെ മുവങ്കേടുകളും
അധികാരി നോക്കി. അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അസ്ത്രാ
ശംഖാധ ചരായാസാദ്ധ്യത്താൽ അധികാരി അതിര
ററ സംഘടനത്തിനു വരുപ്പെട്ടു. രണ്ടാഴ്ചം പരസ്യരം
ജോക്കി ഒരു നിമിഷം നിന്നു. “എന്നു ബാഹ്യിക ഈ
മാതൃത്വത്തിൽനിന്ന് ഒരു പഴം പബ്ലിക്കു് അധികാരിക്ക
കൂടിൽ ഇട്ടുകൊടുത്തു്” എന്നയാർക്കുടുന്ന് പാരതത്തു.
— “പിള്ളക്കു്, എഡേം, പിള്ളക്കു്” എന്നപറത്തു്
അവരും പിനോക്കും മറിത്തു് താൻ ഇരുന്ന ചു
തക്കശാലയിൽ വീണു. വുസ്റ്റുവാൻഡർ പെട്ട
നു് ഒരു മിന്നൽപിണ്ഡുകൊണ്ടെന്നുപോലെ കാഞ്ഞ
ഒബ്ബാധിവനും. “ഈതന്നാശ്വര്യം. ഇതെൻ്തു മു
ണ്ടാണും തന്നെയാണും. മാം തോനെന്തുവെച്ചു
ഒട്ട. നമ്മുടെ പുന്നസ്ത്രാഗമം ഈ മട്ടിലാണോ ഉ
ണ്ടായതു്. അംഗ്രൂഡ മുർഖുമിൽ നിന്നെന്നുംകു
നില്ലേണ്ടും. ശ്രദ്ധാശിക്കാൻ സ്കീകളുമില്ല. എന്നോ
ആവിടെ? ഉടൻ വന്ന ഭടകോട്ടു് വേഗത്തിൽ കു
റേ വെള്ളിംകൊണ്ടുവരാൻ ആരജ്ഞതാവിച്ചു. അംഗ്രൂ

കൊണ്ട് സമാമിനിയുടെ മുവവും തരിവും തുറ ക്ഷോട്ടുകൂടി തളിച്ചു. എന്നാൽ യാതൊഴി ഭാവങ്ങേണ്ട വും കണ്ടില്ല. ഗാഡശായ നിത്രയിൽ ലക്ഷ്യപ്പോലെ അവക കിടന്ന. സുക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ച പ്രോഡ ഇനി തുറ നിത്രയിൽ നിന്നും അവരുടെ എ ഭസ്തുക്കലിപ്പുന്ന വുസ്തുഖാംഗ തീർച്ച വന്ന. ഭദ്രോളി വീണ്ടിം ആജ്ഞാപ്പിച്ചു. “എന്തോ, സേന കളോട് പറയണ—സുത്രനലിക്കുന്നോരും ദാരോ ഒ ടന്ന മു നാഴിക അകലാത്തായിക്കൊള്ളുന്നും. എ ലിംഗത്വം തുറ ക്ഷണത്തിൽ പൂജപ്പെടുക,—എന്ന്. നില്ലാതെ ഉടൻ പോകക.”

ഭടൻ:—അവിടുത്തെ എവിടെവേച്ചും,—എവിടെയെങ്കിലും—
പാതാളത്തിൽ—ഓല്ലാ, നരകത്തിൽ—എന്നെന്നോ താൻ നിൽക്കുന്നതും. ജീവിതത്തിൽ തനിക്കു കൊ തിക്കിപ്പുന്ന തോന്നുന്ന.

ഭടൻ ബദ്ധപ്പെട്ട് ശാടി മരത്തു വുസ്തുഖാംഗ സൗ ഭാമിനിയുടെ അടക്കാൻ നിന്നുംകാണ്ട് ഇങ്ങനെ പറത്തു—
മാ, പ്രതിക്രിയ ഇംഗ്രേസ്യത്തെമുന്നു പറത്താതു് എത്ര വാസ്തവം. ആക്കുവാടി തൊന്തിനാം ഒരു ദിവസിയോ ആ ക്വതിയിൽത്തനാ അതു ഇടിത്തീയായി വീണു. ഹാ എന്നെന്നു എ ദശൈക്കച്ചകവകുവർഷാഭിനി, ഇന്നു വിധി ഭവ തിരു ജയിച്ചു. എന്നാൽ വിധി സേവകനായി നിൽക്കു നു വിശാലങ്ങളും ശാശ്വതങ്ങളുമായ ലോകങ്ങളുണ്ട്. അ വ ഭവതിക്കു ലഭിക്കുന്നു. മനസ്സുവൃദ്ധയങ്ങൾക്ക് മാറ്റരാ പ്രിക്കാളിയാതെ പാഴ് പ്രഭേദങ്ങളിലേക്ക് ഇവൻ യാതു,

അക്കട്ട്. പാതകണ്ഠപാംസുളനായ ഇവൻറെ ശ്രദ്ധിച്ചതെ ക്ഷമിക്കേണമോ” എന്ന പറഞ്ഞു് തന്റെ മുൻ ലുബിനെ പാഡത്തിൽ ചേത്തിട്ടു് എഴുന്നേറു വേഗത്തിൽ അവിടെനിന്നും മരഞ്ഞു. വുസുവാൻ പോയ ഉടൻ തുല സി മരവിൽനിന്നും പുരത്തുവന്നു “അംഗ്രേം, എൻ്റെ ചേച്ചി, അംഗ്രേം ഞാനെന്തു ചെയ്യുട്ടെ. ചേച്ചി എന്ന വെടിഞ്ഞുവള്ളും. എനിക്കിനി ചേച്ചിയാൽ, എനി ക്കിനി തൊഴിയാൽ, എനിക്കിനി അമ്മയാജു്?” എന്ന കാരണമായി വിലചിച്ചുകൊണ്ടു സൗഖ്യമിനിയുടെ നിശ്ചയം ശരീരങ്ങൽ തുടരഞ്ഞുടരെ അംഗ്രേഷിച്ചു.

അല്പാധം ഫന്റ്.

മെൽ വിവരിച്ച സംഭവംകഴിഞ്ഞു് ദക്ഷമണിക്കു റോളം ആയപ്പോൾ വീരസേനൻ ഒരു വാളുമായി അംബികാചർമ്മത്തിന്റെ വാതുകൾ ഉല്പാത്തിനുതു കാണാമായിരുന്നു. അയാൾ ഇവിടെ വന്നുചേന്നുതെങ്ങനെയെന്നു നഥക്ക അറിയേണ്ടതുണ്ട്. താൻ നിസ്സാരമായി കുത്തിയ ഒരു ഭൂരിവും എറബുകൊണ്ടു് അയാൾ നേരേ ശിവന്റെ പരിസരത്തിൽ തന്റെ പടക്കട്ടിരത്തിലേയ്യുണ്ടോ പോയ തു്. എന്നാൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതികലണ്ണലും ജപരവും ഭോധമില്ലായ്യും ഉണ്ടായി. ചന്ദ്രധാസൻ വെള്ളേനു വരത്തി നോക്കിച്ചിട്ടു് മരിയു സാരമില്ലെങ്കിലും ആയുധം വിജിംബമായിരുന്നുവെന്നും ഇം വികാര കുറാ തൽപ്പലങ്ങളാണെന്നും പറഞ്ഞു. വെള്ളെൻ്റെ വികിതാധിക്രമം മലമായി രണ്ടിവസംകൊണ്ടു് ജപരം

அாரி. ஸப்போய் லடிடு உடன் வீரஸேந்த் அங்கு ஆசித்து தனிக்கூட நேரிடு செல்லுங் ஸாயிக்காண்டியாக நவபுரத்தையும் துறையினையும் ஸப்போயிடிடுகிற காஞ்சு அரசு முடிவான் அந்தெந ஏழூற்றுமுவேந மன்றிலாகக்கூட என துறுதாயினான். “அவ்விடத்தை ஏழுகாடுதான் ரையரீரத்திற்குடி சுஷ்டியல்லாதென ஜெதாவின்ற நிலத்திற்கு நவபுரத்தினங்கில் கடக்கான் ஸாயிக்கால்லீ” என வூக்கமாயி ஏழூற்றியினான். ஹீ ஏழூற்றை ஸா யான்ஸிள்மன் பத்திற்கு காட்டி கொட்டுத்தியது. நவபுரத்தின் அங்குலமாய ஹீ ஏழூற்று யான்ஸிள்மன் ஸா ஹீரு கோபகாரளமாவான் ஹடயாயத்தென்றங்கிற தீ அந்தை ஸப்போயத்திக்கு நல்லபோலெ பரிவரத் தீட்டுக் காடுக்கு அநியான் விஷமத்துக்கூட காஞ்சுமல்ல. கூா மதாயி யுலகாமாய அந்தை கீவுக்காரன்வாயி கூா பொத்தான் ஹட லடிக்கான்து ஸப்போயமாயினான். குடாதெ தக்கான் ஸெங்குப்பைக்கூட வேங்கபோலெ வூ வூபிலெப்புத்தெ யுலத்தின பாக்கிவசூடிடுகிற ஸமிதிக்கூட விஜயாத்தென கிடுமெங்காாத்தென்ற யான்ஸில் ஹீரு நிமித்தம் வகுப்பு கிடுமெங்காா அந்தை உட்டேகிழு. ஸப்போய்வரி வீரஸேந்திற்கு நினாா கை ஸதஜங்கும் லாக்கூக்கூ ஏழூற்கு உலகமாய யான்ஸிள்மன்ற மன்று ரெக்கலூம் ஸமிதிடுமல்ல. கீவுக்காரன்வாயி போரின பூப்புத்தீக்கூட வட்டப்பை ஏழூற்கு கூட ஏதெந்கில் கோட்டியிற்கு கேவரிக்கமாடு அந்தாறு ராம ஸப்போய்வெள்ள ஸப்போய்வாய வெள்ள ஸப்போய்வாய வெள்ள ஸப்போய்வாய அந்தை நங்கி. ஏழூற்கு கீவுக்காரன்வாயு நவபுரமாக்கு

ശാത്തിനു വൃഥാവാനിനെ എൻപ്പെട്ടതുമെന്ന സ്പർശം അതിലും അധാരം ആലോചകായും ഡാൽ അധാരമുണ്ട് കൂടുതലും വിശദമായതു് നാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വാലും. വീരസേനൻ എഴുത്തുകളും ശൈലേശം വീണ്ടും അം സ്പന്ദനായി. ചന്ദ്രധാരൻ അഭേദതന്നായ അടുത്തു മാത്രത്തിലും കൊണ്ട് റിവനഗരത്തിലെത്തി. വിഭാഗങ്ങൾ രായ വൈദ്യുതാർ വീണ്ടും വീരസേനനെ പരിഞ്ഞായിച്ചു. വിഷദവ്യം രക്തത്തിൽ നിന്നും നിഘ്നിച്ചും നീഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന ശാഖിപ്രായപ്പെട്ടു് നിജീഷ്വലായ രീതിയിൽ ചികിത്സ തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും നവപുരാതനമന്നും ആരംഭിച്ചു. ദിവസം അതിന്റെ വിവരങ്ങൾ ജയചന്ദ്രൻ അറിയുന്ന മുണ്ടായിരുന്നു. എക്കിലും രോഗശയ്യയിൽ അക്കപ്പെട്ട വീരസേനനെ ആവേഗകരങ്ങളായ ധാതനായ വാത്തകളും ആരംഭിച്ചില്ല

മെൽ വിവരിച്ച സംഭവം നടന്ന ദിവസം, അതായതു് മനു വൃഥാവാന്റെ ജയചന്ദ്രനെ നവപുരാതന ശാത്തിനു് ഒരു ചെന്നാകൊള്ളാൻ പരാത്തിരുന്ന ദിവസത്തിനു തലേ ദിവസം വൈക്കേനരമായപ്പോരും ജയചന്ദ്രൻ രോഗമുക്തനായിത്തീർന്ന് തന്റെ പുത്രന്റെ സന്മീപത്തിൽ ചെന്ന. താൻ പിരേരാനാരം രാവിലെ പുരഷ്ഠുക്കളും കണമെന്നും നവപുരം തനിക്ക് അധിനിന്മാക്കുമെന്നും ഉള്ള വിവരം അഭ്യന്തരം പുത്രനെ ധരിപ്പിച്ചു. വീരസേനന്റെ നവപുരാതനത്തിലുള്ള വൈദ്യവ്യം ജയചന്ദ്രനു് അറിയുണ്ടായിരുന്നവും വീരസേനൻ അപ്പോരും ഉണ്ടായ അമർഷത്തിനും പരഞ്ഞ വാക്കുകൾക്കും കാട്ടിയ ഷഡ്പൂംട്ടുകൾക്കും ജയചന്ദ്രൻ ഒരു കാരിയിൽനിന്നും. പുത്രനിൽ അതിവാസല്പ്പവും സാധാരണയിൽ കവിതയും ആരമ്പനവും ഉണ്ടായിരുന്ന ജയചന്ദ്രൻ, തനിക്ക് വീരസേ

നെൻ്റെ ഏഴുള്ള കിട്ടിയില്ലെന്നുള്ള സമാധാനങ്ങൾ പറ
ത്തു പല ക്ഷമാപണങ്ങൾ ചെയ്തു. വുദ്രുവാൺ‌നെൻ്റെ
പ്രൂഢത്തികൾ ഉടൻ നിരത്തിവയ്ക്കും മെന്നും, നവപുരവേ
സികരകൾ വനിക്കും നഷ്ടങ്ങൾക്കും താൻ തീക്കാമെ
നും വാദാനങ്ങൾ ചെയ്തു. എന്നാൽ ധാരാനും മു
ലപ്പേട്ടില്ല. വീരഭോഗൻ തന്നെ ദേഹസ്ഥിതിയെ അ.
ശേഷം ഗണിക്കാതെ കതിരക്കാണ്ടിവരാൻ ആ ജാഹി
ചു് അഹൃത്യനോട് ഒരു വാസ്തവപ്പൊലും പറയാതെ അതിൽനീ
പ്രൂഢത്തിൽ നവപുരത്തെയ്ക്കു തിരിച്ചു. മാർഗമല്ലു നി
രവധി ഭക്തായം അതപാത്രമായം സാമാനങ്ങൾ
നിരത്തെ വണികളും കടനാഡോക്കന്നതു് അയാൾ ക
ണ്ടി. നാം മുന്നു പറത്തെ സംഭവങ്ങളെല്ലാം നടന്നകളി
ഞ്ഞിട്ടാണോ അയാൾ നവപുരത്തിനു സമീപിച്ചതു്. അം
ബികാഥൻഗം മാർഗസ്ഥിതമായിരുക്കാണ്ടിം വുദ്രു
വാൺ അവിടെ പാളയമുറപ്പിച്ചിരുന്നതായി അറിവു കി
ടിയതുകൊണ്ടിം അയാൾ നേരേ അങ്ങോട്ടുതന്നെ ചെ
ന്ന. അപ്പോഴേയ്ക്കു മുഴുവൻ ശ്രദ്ധമായിക്കൂടിഞ്ഞിരി
ക്കുന്ന പടകട്ടിരജ്ഞൾ പത്രലകൾ എന്നിവയിൽ കു
ടി അത്രപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് അയാൾ അംബികാഥൻഗിൽ
നെൻ്റെ പൊരംഭരിതത്തിൽ. അവിടെവച്ചു കതിരയിൽനി
ന്നിരിഞ്ഞി അക്കത്തെയ്ക്കു ചെന്നിപ്പുണ്ടാണോ മുതയായ
സംഭാമിനിയെയും വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുളസി
യെയും കണ്ടതു്. തുളസി സഹാഗദം സകലതു് പറ
ത്തു കേരളപ്പിച്ചു. സപയം ശ്രാകാകലനായി സംസ്ക്രന്ത
വാക്കുകൾ പറവാൻ നാഡു ചൊണ്ടെയ്ക്കു യാലും, സംസ്ക്രന്ത
വാക്കുകൾക്കു് മുത്തു കാലമല്ലായ്ക്കുയാലും തുളസിയെ വേണ്ടി
വോളിം രോദനം ചെയ്തുകൊള്ളിവാൻ അനുവദിക്കുന്നെന്നു
നന്നനു കൂടി നടയിലേയ്ക്കു പിൻവലിത്തു് ചിന്താകു
ലനായി അവിടെ നിലകൊണ്ടിം.

കുറയേരെ നേരം കഴിത്തുവേച്ചും പഠന്തുമുള്ളും കൊഞ്ചം എഴുന്നും അതുകൂടി വരുത്തായി കണ്ടി. സംഘം നടയിലെത്തിയപ്പോരു യഥസ്ഥിമഹൻ ഒരു മഖലിങ്ങിനി നിരങ്ങി കരുതിയാളും ഉണ്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും അകു ഒത്താട്ടവനു. വീരദൈനന്ദിനി അരുൾ മനസ്സിലാക്കിയ ഉടൻ ഒരു വശത്തേക്കു മാറിനിനു. ഏന്നാൽ യഥസ്ഥിമഹൻ അധാരം ഗ്രനിക്കാതെ വിടാൻ അരുളോച്ചിപ്പിലും, “നു കയിൽ നിൽക്കുന്നതാം? വുസ്തുവാജൻനർ സേവകനാ ഫോ” എന്നും ഉണ്ടശ്ശിതമായ സ്വന്തത്തിൽ അധാരം ഫോ ചിച്ചു.

വീരദൈനന്ദിനി—ഞാൻ അതുകൊടും ദിവസവകനല്ല.

യഥസ്ഥിമഹൻ അല്ലും സുക്ഷിച്ചും അരുൾ മനസ്സിലാ കിംഗ്കാബം പറത്തു. വീരദൈനന്ദിനി നിന്നെന്ന നാം കാണ നേരെന്നോ എരുവനാളായി അതുകൂടിച്ചിരുന്നു. അനും സ്കൂളി കൂളിടുടരുന്നു മിച്ചക കാണിച്ചുതും, കൂളിനേപ്പോരു എല കോട്ടയ്ക്കുളിൽ കടന്നതും കോട്ട ചാടിയതും എ പ്ലാം നാം അറിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. നീ വീരദൈനന്ദിനാണെന്നു ആക്കരും നാം അറിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. നീ രജ്‌പുത്‌കലത്തിൽ ജനിച്ചുവൻ എന്നു കയതി നിന്റെ രക്തത്തിൽ നിന്റെ മാലിന്യങ്ങൾ കഴുകിക്കളുവാൻ നാം അവസരം തന്നു. വാരം ഉണ്ടാക.

വീരദൈനന്ദിനി—മരിവോറിട്ടോ, രോഗം നിമത്തമോ നി ഓരോ മുപ്പോരു തുശ്യാം ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. വേ രോഗവസരത്തിൽ മുഴ ദയവായ ക്ഷണം ഞാൻ സ്പീകരിച്ചുകൊഞ്ചാം. കൂടാതെ, നിങ്ങൾ മുഴ ചുമ്പുത്തിനകത്തു ചെല്ലുമേരു കാണേണ്ടതായ കാഴ്ചയ്ക്കും നിങ്ങളുടെ സകലരക്കിക്കളിലും അവന്ത്രപ്പെട്ടു.

‘ആ കാഴ്ചയെന്നാണ്’ എന്ന യശസ്വിംഹൻ അരള്ളെ
തപ്പുട്ട് ആലോചിച്ചു. പുറുവാണം പടയാളികളിൽ നി
ഷ്ടാരണമായി പൊട്ടന്നനവേ പിൻവലിഞ്ഞതറിഞ്ഞു കാ
രണം കണ്ടപിടിക്കാൻ അക്ഷമനായി അധാരം പുറപ്പുട്ട്
പോന്നതാണ്. തുളി സിങ്കം സൗദാമിനിജം ഇവിടെ
പോന്ന വിവരം അധാരംകൂടു അറിവാനേ ഇടയില്ലെല്ലാ—
“എതായാലും അക്കദേശയ്ക്ക് പോകം വഴിക്കും നിന്നെ
പ്രോബലയുള്ള ഒരു നീചമായ കീടത്തെ ചുട്ടിക്കൊല്ലാൻ
വളരെ പ്രയതിക്കേണ്ട സമയമോ അവയ്ക്കുപ്പുമെന്ന ദോ
നന്നില്ല. വീരനാഭനകിൽ തന്നെന്നതാണ് രക്ഷിച്ചുകൊ
ംകു” എന്ന പറത്തു യശസ്വിംഹൻ മുന്നോട്ട് ചാടി. “ഈ
തെന്നു കരിമല്ലു്” എന്ന പറത്തു് വീരസേനൻ നിന്നെ
നിലയിൽനിന്ന് അഥാശു തടങ്കു. വീരസേനൻ അതു
രക്ഷമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ട ശത്രുവിനെ സ്ഫർക്കാതെ പല
തവണയും ഓച്ചിത്തുനിന്നു. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ യശസ്വിം
ഹൻ പുംബികം കുലനായി, അധികാരി, അഗ്നി
യിൽ ഇളയുംപാറപോലെ വീരസേനന്റെ നേരേ ചാ
ടിപിണ്ണം, ഭട്ടവിൽ വീരസേനൻ പരിമരിക്കാൻ ശക്തി
ക്ഷിപ്പാതെ മട്ടിൽ തന്നു വാരം മുന്നോട്ട് പ്രമരിച്ചപ്പോൾ
അതു് യശസ്വിംഹൻ ഏതെങ്കതം സപദിക്കമാറ്റ മാറ
ത്ര താണു. വീരസേനൻ വളരെ വൃശ്ചിക്കു വാരം പറി
ചേരുന്നതു് നിലത്ര വീണ യശസ്വിംഹനെ ശ്രദ്ധിച്ചിക്കാൻ
ഒരുപെട്ടു. എന്നാൽ ലഭകിക്കണംഉായ ശ്രദ്ധിച്ചിക്കരക്കും
അരള്ളെല്ലം അവിഷയമായിക്കഴിഞ്ഞതിങ്ങനു. ഉടൻ തുളി
സിങ്കം മോഹനദാസനകിൽ നിന്നെ വിവരം ധരിച്ചു് അറി
കിൽ ഓടിയെത്തി. അവർ വന്ന ചേന്നതു് ഒന്നനുമ
മായിങ്ങനു. എന്നെന്നാൽ യശസ്വിംഹൻ നിലം പതി
ച്ച നിമിഷത്തിൽ പിന്നിൽ നിന്നിരുന്ന നാലവുംനാട്ടു

വാഴുകൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് വീരഭോഗമൻറെ നേക്ക് പറ്റിയെന്നു. തുളസി അവരെ രാംഘ്യം കൊണ്ട് തടങ്കൽ ആഡി വരരക്കൊണ്ടുതന്നെ യശസ്സിംഹമൻറെ ശരീരം ഒരു തിട്ടയിൽ നേരൽ പട്ടകുണ്ണി വിരിച്ചു് അതിനേരൽക്കിടത്തി വേരായ പട്ടകുണ്ണിക്കൊണ്ട് മുടിച്ചു്. എന്നിട്ട് അവരെ അകലപ്പരായി മാറിനില്ലാൻ ആരജ്ഞാപിച്ചു്. വീരഭോഗമൻ പറഞ്ഞു് “തുളസി, ഇതിനു തൊന്തു ഉത്തരവാദിയല്ലു്” അധാരുടെ സ്വന്തത്തിൽ ക്ഷമാപണഖ്യം പദ്ധതിയാപ്യം തന്നെയു് ദറിത്തന്നെ അവജ്ഞയ്ക്കും സ്ഥൂട്ടചാഹിയനു. ‘ആത്മാൻ ഉത്തരവാദിയല്ലെന്ന മോഹനഭാസൻ പറഞ്ഞു. അവൻ കുഞ്ഞും മുഴവൻ മനസ്സിലാക്കി. ആത്മാൻ ആ പത്തിൽ പെട്ടിരിക്കിയാണെന്നും ഏതെന്ന ധരിപ്പിച്ചു്. അതാണു തൊന്തു ഇങ്ങോട്ട് ഇപ്പോൾ ഹോന്തു്. യശസ്സിംഹൻ ജേജുമ്പും ഇന്ത അവസാനം തന്നെയായിരിക്കും എന്നു നന്ന്. യഞ്ചേരിയന്നായ അദ്ദേഹം ചെച്ചിയുടെ കമയറിഞ്ഞാൽ എങ്ങെന്ന സഫിക്കും. ഇനി നമ്മകൾ ആരോഗ്യാദിക്കും ഏതു ശരീരം നവപുരിയുണ്ടു്. തൊന്തു പറഞ്ഞു ആ തുരക്കം വഴിക്കു കൊണ്ടുപോയായാൽ ചെച്ചി ഇവിടെ വന്ന കമപോലും ആരഞ്ഞ അറികയില്ലു്” എന്നു തുളസി പറഞ്ഞു. അപ്പുന്നും കൂടി അക്കാമ്പം നിരവേറരാൻ ഒരു ബന്ധം.

ഇനി സുധിരനേയും സുലേവയേയും പററി നമ്മകൾ അരാപ്പശിക്കാം. സുധിരന്നും മറിവുകൾ കറിന്നങ്ങളും തിരുന്നു. എക്കിലും ധക്കിമിശ്രന്നും വിചക്ഷണമായ ചികിത്സയിൽ നാലഞ്ഞും വിവരം കാവൽ കാലിയും വേ തുളസിയും വീരഭോഗമാം മോഹനഭാസനാം മുടി അക്കാമ്പം നിരവേറരാൻ ഒരു ബന്ധം.

സിദ്ധിതന കുടാരം സുലേവയ്യു മാതുമായി വിച്ചകാട്ടൽ കു് ഉപസേനനാനായകൻറെ കുടാരത്തിൽ അയാൾ താമസ മാകി. അപ്പോരുമുതൽ സുധീരൻ സുവർണ്ണമയമായ ഒരു ജീവിതം അന്നവേഗോഹരമായി. കാലത്തും വൈക്കേനരവും സുലേവയുമായി സെപ്പരസംഭാഷണം ചെയ്യു കൊണ്ട് വിശാലങ്ങളായ തോട്ടങ്ങളിൽ ദേഹത്രമില്ലാ തു മട്ടിൽ സബ്രഹിക്കം. തനിക്കു മുന്നു് ആലോചിക്കാൻ പോലും കഴിയാത്തതായ ഇരു സന്നിവേഗത്തിലെ സ്രൂ പായങ്ങളും ജീവിതവൽക്കളും കണ്ണറിവാൻ സുധീരനം സുലേവയും ഒരുപോലെ ജാഗ്രതകരായിരുന്നു. സുധീരൻ അപ്പും കുടി നടക്കാരായപ്പോൾ അവർ ആ ആഗ്രഹത്തെ നിരവേററി. ഉപസേനനാനായകൻറെ അനമതിയോടു കുടി എല്ലാസ്ഥലത്തും അവർ സബ്രഹിച്ചു. ടെംഡിരം ആ കുടി അവിടെ താമസമിണ്ടായിരുന്നവകിലും അതിനു കുളിക്കുളിക്കും യാതൊന്നും അവർ കണ്ണിലു. കറിനമായ കാറ്റം മഴയും വെയിലും മാത്രം തടയത്തക്കു കുടാരങ്ങളിലാണ് ഏട്ടം ചതുരം പേര് ഒരു ദിവസിച്ചുവന്നതു്. ദേഹാക്ഷേത്രം ചുമതലക്കാതമായിരുന്നതുകുടാരെ എല്ലാവക്കംഞ്ചേരോ തൊഴിലുകൾക്കുടി ഉണ്ടായിരുന്നു. മുന്നു നാലുമൺിക്രൂരോളം എവരും അവയിൽ ദി നും പ്രതി വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കന്നുകാലികളെ മേയ്ക്കുന്ന തായ പ്രത്യേകതൊഴിലിൽ ഉപനായകൾ വ്യാപരിച്ചി രിക്കന്നതു് അവർ ആദിയിൽ വിനോദപൂരസ്സും കണ്ടു. ഒപ്പുനശ്ശുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കായത്തിനം സു മജീദികളിൽ അലിവുള്ള എബയത്തിനം അതു ചേന്നു നിന്നായിട്ടു് അവക്ക് ടെംഡിരിൽ തോന്തി. വൈക്കേനരവും രാവിലേയും പല വിനോദങ്ങളും ഉൽക്കുള്ളമായ റിതിനിൽക്കുന്നകാണ്ടിരുന്നു. അപ്പുകാരംതന്നെ പല മത്രപ്പു

ശക്തിയും പാമ്പാത്രങ്ങൾ, മരിച്ചകൾ, ഇല്ലാഡിയർ, സി കെകാർ തുടങ്ങി അനാചയി അള്ളക്കൾ തങ്ങളിടെ മതപ്രസ്താവന നിന്നുണ്ടായിരുന്നു എന്നാൽ മറ്റൊരു തന്ത്രജ്ഞനെല്ലാം ദുഷ്ടനാം എന്നുണ്ടായിരുന്നു സദസ്യരാഖ് ഉദ്ദേശ്യാധനം ചെയ്യുവനു. ശരാഗശാല കളാശൻ നമ്മുടെ ചെറുപ്പുക്കാരെ അധികം അത്രതെപ്പുട്ടെന്തിയരും. അവയ്ക്കുളിൽ അവർ കണ്ണതും പലതരം പണികളിലേപ്പേട്ടിരിക്കുന്ന ദ്രഘകാധനയാരെ ഡാണം. രോഗശാലയിലെ നായകനോടു “ശ്രവിടെ അതു ശരാഗ്രമിപ്പിാത്വവരെ ആരെയും കണ്ണിപ്പിപ്പാ” എന്ന സു ഭലവ ചോദിച്ചു. ചിരിച്ചുകൊണ്ടും അംഗാര മരപടിപറ എത്തു “ശരീരത്തിനു രോഗം പിടിച്ചെടുവരെയും തങ്ങരിൽ ചികിത്സിക്കാണണ്ടും. എന്നാൽ അവർ അധികംപേര് ഉണ്ടാകാറില്ല. ഇപ്പോൾ അവരുടെ തുറ ശ്രീശ്രീകൃഷ്ണ ആയുമാണും. തങ്ങരിൽ വളരെ ചികിത്സിക്കാണിവയെന്നും ഇക്കുട്ടരായാണും. അവരുടെ മനസ്സിനാണ് സുവക്ഷണ ടും. മദ്മാശസ്ത്രാദികൾക്കാണ്ടും ഇതു സംബന്ധിക്കുന്ന വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടുകൂടിയും ഭോധയീനരായി അനുമാരെ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉപദ്രവിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യും.”

സുലേവ: — എങ്കെന്നയാണിവരെ ചികിത്സിക്കക. ഒരു അങ്ഗെനയാണിവരുടെ രോഗം കണ്ണപിടിക്കക.

ശരാഗശാലാനായകൻ: — അതിനു ബുദ്ധിമുട്ടണ്ടും — അതായതു ശരീരത്തിലുള്ള രോഗങ്ങളുടെ നിഭാനജ്ഞനാനും ചികിത്സയും ചോദിപ്പാതെന്ന മുത്തും ഒരു അഗാധമായ ശാസ്ത്രമാണും. അഞ്ചൊരുവയ്ക്കുന്ന പരിചയം കൊണ്ടും തങ്ങരിലുണ്ടാവുമെന്നുണ്ടും. ഏതു പരിചയം കൊണ്ടും ശരീരത്തിനുമുമ്പുണ്ടാവുമെന്നുണ്ടും. ദ്രഘകാധനയും സദസ്യരാഖ് ഉദ്ദേശ്യാധനയും മരപടിപറയുന്നതും വിശദമാണും, മരിച്ചകൾ, ദ്രഘകാധനയും മരപടിപറയുന്നതും വിശദമാണും.

തൊഴിലുകൾ ഇവരെയാക്കു രോഗിക്കുന്നു അതിലുണ്ടിക്കും. കുട്ടികളും രോഗിക്കുന്നു ഇവ സ്വപ്നം ചെയ്യുന്ന ശക്തിയില്ലെന്ന് വരാറണ്ട്. അപ്പോൾ തൈപ്പര്യതന്നെ ധ്യാനം പ്രാത്മന മതലായവ ആ ചരിക്കും.

സുലേവഃ:—തൊൻ കണ്ണിട്ടിള്ളി തു “അക്കുട്ടരെയൊക്കെ പി ടിക്രടി തടവിലാക്കുകയാണ്”.

രോ. നായകൻ:—അതു വളരെ ഏഴിപ്പുമായ വഴിയാണ്. ശരീരത്തിലെ രോഗം പിടിച്ചെടുവരെയുമങ്ങുന്നു പാടില്ലാതില്ല. പക്ഷേ അതു അവരെ നന്നാക്കുകയുള്ള നിലപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. “രാഖാദിരോഗാൻ സത്താനുഷ്ഠകതാൻ” എന്നാണ് വാദം തന്റെ ശാസ്ത്രാരംഭം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു. ‘രാഖാദി’കൾ അണി മുധാനപ്പെട്ട രോഗങ്ങൾ. ഒരുത്തരം രോഗിക്കുള്ളാട്ട ദയവും ഭാവിക്കുയും മരറായതരക്കാരും ദണ്ഡിക്കുയും ചെയ്യുന്നതു മനഷ്യർക്കുറ അജ്ഞത്തെ നിമിത്തമാണ്.

ഈക്കുന്ന ഇത് ചെറിയ സകലലോകവുത്രുന്നുമായ മനഷ്യാവാസത്തെപ്പറ്റി അത്തുക്കരണങ്ങളായ വിശ്വാസങ്ങൾ പലതും ധരിച്ചും അവിടെതെ പ്രതിവിശ്വാസങ്ങൾ കണ്ണാനും ചുണ്ടാവൽ സംശയം സംസ്കർത്താവായിരിക്കുന്നതിൽ പുതുതായ അജ്ഞണാട്ട യച്ചുവാത്തണിത്തും സുഖിരുന്ന എത്താനം ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്നാൽ തന്റെ കുത്രുതെപ്പറ്റിയും നാട്ടിനെപ്പറ്റിയും തുള്ളിക്കും വീരസേനനും ഉണ്ടാകാവുന്ന അപായങ്ങളെപ്പറ്റിയും അയാൾ രാക്കാതെയിരുന്നില്ല. കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ പൂരപ്പെട്ടാൻ അയാൾ ഉദ്ദേശിക്കു

യും ചെയ്തു. എന്നാൽ മക്കിം അനവാദം നൽകാതെ ക്ഷപാക്കു അപായകരമായെങ്കെമന്നുവള്ളു് അധാരക്കു ത കുറ നിന്മയങ്ങളെ മാറിവയ്ക്കുണ്ടിവനു. ഒരു ദിവ സം അതിരാവിലെ സ്വയിൻ എണ്ണിറു തന്റെ കുടാര തനിഞ്ഞു മാറ്റുവശത്രു' ഉല്പാത്തിനോടു സുഖവ അടി തന്തായ പുഷ്ടപ്രവാടിയിൽ ഒരു പടൻ കിടന്ന പിച്ചി ചേട്ടിയിൽ നിന്നും പുവിടത്രുക്കാണ്ടു് നിൽക്കുന്നതു കൊടു. ആ കാഴ്ച അധാരക്കു് എററാഡും മനോഹരമായി കുന്നു. തളിക് നിറത്തു പുജലുവണിഞ്ഞു ചുറഞ്ഞ നിൽക്കുന്ന വള്ളികൾക്കുള്ള അസ്ത്രഗീരമാണിന്നീയകം അധാരം അ വള്ളിലും അന്നുാദ്ധ്യമായി തിള്ളങ്ങിക്കുന്നു. തുളസി അനു പരഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ ധമാർത്ഥത അപ്പോരും അധാരം കൂടും ബോല്പുചുട്ടു. പിന്നെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ അധാരം ഒരു സപ്പുന്നതിലെന്ന പോലെയാണു് ചെയ്തു. അ ധാരം നേരേ സുഖവയ്ക്കു അഭികിലേശ നടന്നു. പി നീൽ കാലടികളുടെ ഒരു കേട്ടു് അവരിൽ തിരിത്തു സു ചീരനാശനനു കൊടു് അവരിൽ ഒരു മനസ്സിൽ തുകി. അഭികിലായി കല്പിക്കാനു് പണിതിട്ടുള്ള ആ സന്ദർഭം ഉണ്ടായിരുന്നു. അധാരം പരഞ്ഞ "സുഖവ ഇരിക്കുന്നു. എനിക്കു് വിലതു പറയാനും". എന്നു ഇന്നാണ്ടു കുറ നാശം ഇവിടം വിട്ടുപോകാനാദ്ദേഹിക്കുയാണു്. അതിനമുന്നു് ഒരു വസ്തു പറയാതിരിക്കിക്കാൻ എനിക്കു നിന്മത്തിയില്ല....എന്നു സുഖവയെ കാശിനന്നതിലും ഇന്നു സുഖവയിൽ അനുരക്തനായി കഴിഞ്ഞു." സുഖവയു ഒരു മിച്ച രക്തവർണ്ണമായി, അവരിൽ കനിഞ്ഞു മറന്ന മായിരിന്നതെങ്ങളുള്ളി. "അതെങ്ങനെ സംഭാവ്യമാകും എ നു സുഖവയ്ക്കു തോന്നാം, എനിക്കും അതിന്റെരം പരയാൻ ശക്തിയില്ല. ഉണ്ടായ സംഗതികൾ മാത്രം മുഴു

വൻ പറയാം.” എന്ന പറത്തു മരത്തിന്റെ ദക്ഷിം
 വച്ചു തനിക്കണ്ണായ സപ്രോസസംഭവവും അനു കഴിത്തു
 സുലേവവയെ കണ്ടിരും സകലതും പറത്തു. തൃഷ്ണി
 ഡിൽ അനരക്തനാധികന കമയും പറയാതിരുന്നി
 ല്ലെ. സുലേവയും സുഡിരം തമ്മിൽ പല സംഭാഷണ
 ആദി ഉണ്ണായിരുന്നവെക്കിലും തങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊ
 നും ഇവർ പറത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. സുലേവ മുഴുവൻ
 കേട്ട്. “എനിക്ക് തൃഷ്ണിയേയും സ്ത്രാഖിനിയേയും കാ
 ണണബഹനം” വളരെ അതുകൂടുതലും “എന്നവരം ഒട്ടവിൽ
 മരാക്കുമരമായ സപ്രത്തിൽ പറത്തു. “അതുപ്രകാശി
 തൊൻ പോയി എനിക്കു നിരംവാരാജ്ഞതായി തൊൻ പറ
 തെ തുരുങ്ങഡി നടത്തിയശേഷം അധികം താമസിയാതെ
 സുലേവയെ എന്റെ പ്രിയതമയായി അങ്ങോട്ടുകൊണ്ടു
 പോകണമെന്നാണ് എന്റെ പ്രത്യാഗം” എന്ന സുഡിരം
 മരംപടി പറത്തു. സുലേവ വീണ്ടും കീഴോട്ടു നോക്കിയി
 അന്നതെയുള്ളിൽ. എന്നാൽ ഈ മഞ്ഞത്തിന്റെ രൂപവും
 നത്തിൽ സുഡിരം തെററ പററിക്കില്ല. എന്നെന്നാൽ
 വ്യാവ്യാനത്തിന്റെ ബഹത്തിനേക്കും അവളുടെ അക്കദേശ
 തുറ്റും അലസമായിക്കിടന്ന ഒരു പാണിയിൽ അധാരം ത
 ലോട്ടിയേറ്റും അതു പിന്നുവലിപ്പത്തില്ല. ഒരു മുഴുവൻ
 ക്ഷേമം അധാരം അതു സ്ഥാപിക്കുവെച്ചു. ഒപ്പെടുന്ന
 തന്റെ ചൈകതനെ അധാരം അതിശീളുത്തിൽ പിന്നുവ
 ലിച്ചു. എന്നെന്നാൽ അകകലെയായി ഒരു കാൽപ്പേരുമാം
 ഏറ്റു അധാരം കേട്ടു. വന്നതും ഉച്ചസനാനായകനായിരുന്നു.
 രണ്ടുപേരും എണ്ണിരുന്നു. ഉച്ചസനാനായകൻ കീ
 ശയിൽ നിന്നും ഒരു മുത്തും എടുത്തുകൊണ്ടു “ഉറക്കെ വാ

യിക്കാം— നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കേരംകേണ്ണതാണ്” എന്ന പറഞ്ഞു വായിച്ചു. “ഞാൻ ഒരു നീഹാരിയായ പ്രതീകാരത്തിനൊരുക്കിയാണ് പുരള്യുട്ടിരിക്കുന്നതു്. എനിക്ക് അപായത്തിനു തീരെ വഴി കാണുന്നില്ലെങ്കിലും അതു നടന്നകഴിഞ്ഞതാൽ എനിക്ക് തിരിച്ചു നമ്മുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ എത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്ന് ബലമായ ആരക്കു തോന്നും. പിന്നീടെന്തെ എൻ്റെ മനസ്സിൽത്തെപ്പു റിത്തതനു എനിക്ക് തീർത്തില്ല. നമ്മുടെ പരിപാത നമായ സ്ഥാപനത്തിൽ എനിക്കു സ്ഥാനം തന്നെയില്ല. എന്നാൽ എൻ്റെ സത്രത്തിൽനിന്ന് ഞാൻ പിന്മാറാൻ ചെയ്തപ്പെട്ടുന്നില്ല. സുലേഖ എൻ്റെ സദ്ധാരണിയാണ്. അവശ്യാടാനില്ല കണ്ണ യുഖാവിൽ അവരിൽ അനുകൂലയായും എനിക്കു തോന്നും. രണ്ടുപേക്കം ഞാൻ മംഗളമാണുന്നിക്കുന്നവനു് അവരെ ധരിപ്പിക്കും. നമ്മുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ അവരെ അംഗങ്ങളായി ചേര്ത്തു കൊള്ളണം. എനിക്കു വേണ്ടി അവരിൽ രണ്ടാളിലും നമ്മുടെ സ്ഥാപനം എഴുപ്പാഴം പ്രത്യേകതയേണ്ടതുടക്കി മുവിൽക്കുമെന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. എൻ്റെ സകല സ്ഥാവരജംഗമസ്പത്രകളിലും ഞാൻ സ്ഥാപനത്തിലെയുള്ള വിട്ടിരിക്കുന്നു.” ഇതും വായിച്ചിട്ടിട്ടു് ഉപനായകൻ പറഞ്ഞു. ‘ഈ നാലു അർലുരാത്രിക്കമ്മുട്ടുമതൽ നായകൻ എവിടെയുണ്ടോ നാറിയാൻ പാടില്ലാതെ അപ്രത്യക്ഷനായിരിക്കുന്നു—വിവരം ദൈഡാക്കി വെള്ളപ്പുന്ന മന്ത്രം മനസ്സിലായി. ഇങ്ങനെ അവിവു കിട്ടുന്നോരു ചെയ്യുണ്ടെങ്കിൽ കാഞ്ഞുക്കമ്മുട്ടിൽ നേരു എഴുത്തു പോട്ടില്ല വായിക്കുക. രണ്ടാമതേതതു് ഒരു നായകനെ തയ്ക്കാലഭ്യതയുള്ള തിരഞ്ഞെടുക്കുക. അട്ടിയ

ആക്കായുംഡരക്കായി ഒരു സംഘം ഉണ്ട്. അതിൽ ഞാ ദാദർ മുൻപേൻ അംഗങ്ങളാണ്. തെങ്ങോരു തീച്ചയാക്കിയതു് അപ്രത്യക്ഷനായ നായകരിൽനിന്ന് പ്രിയസോഭരിതനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം അംഗീകരിക്കണമെന്നാണ്.” വുറുവാൻ തചന്റെ സഫോററനാണെന്ന പെട്ടുന്ന സിലിച്ച അറിവു്, അദ്ദേഹം എവിടെയോ അപ്രത്യക്ഷനായി എന്നിളിച്ച വിവരം-ഈ വരണ്ടംകൊണ്ടുതനെ മനസ്സിലാണെന്ന ക്ഷേണം നിൽക്കുന്നതിനു് മുമ്പു്, തനിൽ അപ്പിച്ച ഇതു നായകത്പത്തിന്റെ കമ അവർക്കു് മുഴവൻ ഗ്രാമിക്കക്കതനെ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അവർ ചോദിച്ചു. ‘അദ്ദേഹം എവിടെവച്ചാണ് അപ്രത്യക്ഷനായതു്?’

ഉപനായകൻ:—നവപുരത്തിനു സമീചചിത്തം അംബികാ ഭർഗത്തിൽ അദ്ദേഹം പാളയമടിച്ചിരുന്നു.

സുധീരൻ: അതുത്തത്തിന്റെ വരമകാശ്യയിൽ എത്തിക്കഴിത്തിരുന്നു. ഈ വാക്കുകൾ അയാളെ പല ആശങ്കരിക്കു് ഇരയാക്കി. “എന്തു്” എന്ന മാത്രമേ അയാൾക്കുചുരിക്കാൻ കഴിത്തുള്ളി.

ഉപനായകൻ:—അദ്ദേഹം നവപുരം വള്ളയുകയായിരുന്നു.

സുധീരൻ:—അദ്ദേഹത്തിനു നവപുരവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം.

ഉപനായകൻ:—അതദ്ദേഹത്തിനേ അവിത്തുള്ളൂ. അദ്ദേഹം അക്കത്തു പ്രവേശിച്ചിപ്പുന്ന തോന്നും. ഒന്നു നക്കെല്ല തിരിച്ചയ്ക്കും ചെയ്തു.

സുധീരൻ:—കുഴും! നവപുരം ആകുമണ്ണത്തിനു് ഇരയാക്കക, തോന്തിവിടെ അലസനായി ജീവിക്കുക. സുലേ

വേ, എനിക്കിപ്പോരാ പോകണും. ഈ ക്ഷണത്തിൽ സുലേവു നായികയായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എനിക്ക് വേണ്ട സത്രക്കുങ്ങലും ചെയ്യുതരാൻ സാധിക്കും. തുളസിയും സത്രാമിനിയും എന്തെല്ലാം കൂട്ടതകൾ അനുഭവിക്കുന്നവോ!

സുലേവു അല്ല നേരം മഴനമായിരുന്നു. അവളുടെ വലിയ കുള്ളുകളിൽ ദാരോ വലിയ മുക്കാഫലംപോലെ രണ്ട് കുള്ളീകൂർത്തുള്ളികൾ തുള്ളുവിനിന്നു. അവരിൽ പറ എന്തു. “അവിട്ടേതെങ്കും” യദ്യപെട്ടും അങ്ങോടു പോകാം. വേണ്ട സത്രക്കുങ്ങലും ചെയ്യാം. എന്നാൽ തൊന്തരം ഈ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ അങ്ങോടു പുറപ്പെട്ടുകയാണ്. എനിക്ക് എൻ്റെ.....എക്കസ്യോദരനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെയും സങ്കടപ്പെട്ടാതെയും തിരക്കാതെയും ഈ രിക്കാൻ തരമില്ലെല്ലാ.

സ്വയിരൻ:—സുലേവേ, ലജ്ജകൊണ്ട് മരിക്കേണ്ടവനുണ്ടു് തൊൻ. വുസ്രൂവാൻഡു് നവപുരവുമായുള്ള കലാലിശ്വര ന്യായാന്യായങ്ങളും മറ്റും അനിയും അഭ്യംബു്. വുസ്രൂവാൻ സുലേവയുടേയും എൻ്റെ യും പ്രാണങ്ങരം രക്ഷിച്ചു എന്നാണുള്ള നിയുമിത്തമായ ഒരു തത്ത്വമാണു്. സുലേവയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപ്പാടു് ഭിന്നമായുമാണു്. ഇതൊന്നും കരതാതെ എൻ്റെ നാട്ടിനേയും അള്ളക്കളേയും പററിമാത്രം ഉൽക്കണ്ണാവശനനായ തൊൻ കൃതയ്ക്കുന്ന നിർദ്ദിഷ്ടാനം അല്ലെന്നമാണു്.

സുഖവാദിനാം ഇപ്പകാരമൊന്നുമില്ല. സർമ്മാ പരാത്മപരിഹായ ഒരു വീരനാണ്.

അറമണിക്രമിനകം സുഖവയും സുധീരനം ഒരു സംഘം ഭക്താജാം അതിശീലപ്രതിക അവിടെനിന്നുമിൽ ഉഞ്ചവഴിയിൽകൂടി സഖവിച്ചു പാതെത്തത്തി നവപുര ത്തിലുക്ക പാതതുപോയി.

അലപ്പായം ഫറ.

നമ്മുടെ കമ അവസാനിക്കേണ്ട ഘട്ടം അതികുമിച്ച കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാരതത്തിന്റെ അപേപ്പാഴ തെ സ്ഥിതികൾ മുഴുവൻ നിശ്ചലിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഈ കമയ്ക്കു ഇവിടെ നില്ക്കാൻ അവകാശമില്ല. കൂടാ തെ, സുധീരൻ, സുഖവ, ഭോധനഭാസൻ മത്തുപേരുമാ കി നമ്മുകൾ അല്ല പരിചയമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ബസ്രൂവാ സിനെപ്പുറി നാം അനേപാഷിക്കാൻ ത്രടങ്ങിപ്പെട്ടു കൂടം അഭ്യർത്ഥത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ കുമയേയും ഭാവിയേയും പററി ചുന്നുമായി അറിവാണ് നമ്മക്കു ആ ഗ്രഹംശാഖ. സുഖവ മുതലായവർ ഭാണകേരുമായ ദി പ്രിയിൽ തിരിച്ചെത്തുത്തുന്നതും അവരുടെ വിസ്തൃതഗീയങ്ങളായ ചരിത്രങ്ങളാൽ ചാതുരയാണ് മാറരാണ് ശ്രമിക്കുന്നതും മറ്റും നമ്മക്കു ജിജ്ഞാസാവിഷയമാണ്. അന്ന സ്വീകരിക്കുന്ന വളരെല്ലാം പല സ്ഥലങ്ങളിൽകൂടി സഖ്യ

രിക്കന ഇരു കമ്മാതരംഗിനിയിൽ സ്വദാമിനീംലട്ട് ത്രിത്രമാത്രമെ നാം അവഗാഹനം ചെയ്തുള്ളൂ. അതു മേലാലും അല്പംകുടി വിശാലമായി പ്രശാന്തമായി ഒഴുകിക്കൊള്ളും. എന്നാൽ സ്വദാമിനീംലട്ടം ഇവിടെ അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എക്കിലും വിവിധസംഭവങൾ ദിനമായ ഒരുക്കാലും താണ്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അതായതും സ്വദാമിനി മരിച്ചും ഒരവർഷം കഴിയുന്ന ആ ദിവസ ത്രിലെ പ്രഭാതത്തിൽ ഒരു നാലഞ്ചുനിമിഷം കൊണ്ട് നടന്ന ഒരു സംഭവം വിവരിക്കാൻ നൃക്കവകാശംഔണ്ടും, അതാവയ്യുവമാണും.

ആ പ്രഭാതത്തിൽ നവപുരത്തിലെ ഒത്താട്ടത്തിൽ ഒരു ഗിലാസന്തിരമേരു തുളസി ഒരു മാല കെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. അപ്പോരു പിന്നവരുത്തായി വീരം സേനൻ വന്നുചേന്നു. ഒരു കടക്കുവീക്ഷണംകൊണ്ടും അയാളു കണ്ണിണത്തുവെക്കിലും അവരു നേരേ മുഖ്യമായും നോക്കിയിരുന്നു ജോലി തുടർന്നുതെയുള്ളൂ. അവരുടും സോദരീവിയേഹംനിമിത്തം ഗാംഘായുള്ള വ്യസനം അംഗത്വമത്തിൽത്തന്നെയിരിക്കുന്നവുനു പറയാൻ പാടി സ്ഥി. വർഷമില്ലെള്ളക്കിലും വർഷത്തിന്നതയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ആകടിപ്പിക്കുന്ന ശരഭാരംഭത്തിലെ ദിവസമെന്നപോലെ ധാരാം അവളുടെ മുഖം കാണുപ്പുട്ടിരും. അതിനുശ്രാബി ആ കർഷകത വർല്ലിച്ചുതന്നെ കണ്ണുവെന്നും നമ്മക്ക് ഉള്ളടരിക്കാമല്ലോ. വീരസേനൻ അവളുടെ വലതുവരുത്തായി അല്പം പിന്നോട്ടുമാറി നിന്നുകൊണ്ട് പറത്തു “തുളസി, ഇതാ ഇന്നൊരു വഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴും സംഭാദരിയുടെ സ്നേഹണ്ണയായി ആത്മത്രാഗംചെയ്യു കാലം

കഴിച്ചുകൂടിയാൽ മരജ്ഞവർ എന്തു ചെയ്യേട്ട്” അവരും കേരളക്കന്നതായിട്ടു നടപ്പില്ല. യുവാവു വീണ്ടും സംസാരിച്ചപ്പോൾ അധ്യാളിത്തെ സ്വന്തത്തിൽ ഒരു കോപപ്പോൾ കൂടി കലന്നിരുന്നു. “തൃഷ്ണി, തൃഷ്ണിയുടെ അത്മാഭിമാനത്തിനു ഒംഗം വരത്താൻ എന്നിക്കിപ്പുമില്ല. എങ്കിലും സത്യം പറക്കതന്നെ ചെയ്യും. തൃഷ്ണിക്ക് ഇപ്പോൾ സംശയാദിപ്രശ്നയ്ക്കുന്നതിലും കവിത്രുന്നിയ്ക്കന്നതു് സദഹാഡിക്കവേണ്ടി അത്മത്രാഗംചെയ്യുന്ന എന്നാണെങ്കിൽ അത്മവന്നുനയിലുള്ള പ്രശ്നമാണോ. അതു് പ്രാതൃതന്മുകിളിനു കാണുന്ന ഒരവക്കഥരിമാനമാണോ. അതു തൃഷ്ണിക്കു പാടില്ല.” തൃഷ്ണിയുടെ മുഖത്തിൽ ഒരു കോപലാശം സൂഝിച്ചു. മിം ഇടങ്ങൊടേയ്ക്കു ചെടുന്ന തിരിച്ചു് അവരും പിന്നെയും ജ്ഞാലി തുടന്നു. വീരസേനനു പിന്നാറിയില്ല. അധ്യാദി ഇടത്തുറവശ്ശത്തെത്തി. വീണ്ടും അധ്യാദി പറഞ്ഞു:—“ഈ പുജ്ഞാജ്ഞാജുടെ പരിമുളം അംബികയുടെ തിലാവിഗ്രഹത്തിലും തൃഷ്ണിയുടെ പ്രശ്നമാകന്ന എദ്ദേഹരിമുളം പാരേതയായ പിതൃസ്വർഗത്തിലും എന്നെന്നേക്കും സമപ്പിച്ച പാശാക്കാൻ തന്നെയാണോ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്? തൃഷ്ണി ഒരു രബാവത്തിൽ നേരേ മുന്നോട്ടു തിരിഞ്ഞുനിരുന്നു. പിന്നെ യും ചും കെട്ടുകുത്തുന്ന ചെയ്തു. എന്നാൽ ചുക്കരിക്കു സംസാരിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ വീരസേനനു ഫ്ലോപ്പാലെ അവയും തൃഷ്ണിയുടെ നിർബന്ധതയെപ്പുറി പരാതി പറഞ്ഞതുനാ. വീരസേനനു ഇപ്പോൾ നേരേ പിന്നിൽ ചെന്ന ഗമാനംപിടിച്ചു തുടന്നു. “തൃഷ്ണി, തൃടിക്കുന്ന രക്തനാഡികളോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവരിൽ തൃഷ്ണിക്കു

യാതൊരു കനിവുമില്ല. ഇരിക്കെട്ട് താനിതാ പോകും. രജ്‌പുത്രകൾ തമമിൽ അസംഖ്യം യുദ്ധങ്ങൾ നടക്കുന്ന കാലമാണിരും. അകുതാത്മമായ ജീവിതം വെടിയുവാൻ എനിക്ക് വേണ്ട സതകത്തുണ്ട്. അതിനുശേഷമെങ്കിലും തുളസിയുടെ എഴുപയത്തിൽ അംബവികയും സത്താമിനിക്കം എന്നപോലെ, എന്നാൽ അവരെ അപേക്ഷിച്ച തിരുപ്പാരമായ ഒരു സ്ഥാനം ഈ ഭാഗ്യഹീനനം നൽകുമോ?" തുളസി നിവന്നിരുന്നു നേരേ ഒരും നോക്കി. എന്നാൽ അവളുടെ ദ്രുജികരം ഒരു ലക്ഷ്യത്തിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ബന്ധിച്ചിരുന്നാലും അവ അതിനെ കാണാകയില്ലായിരുന്നു. എന്നെന്നാൽ അവ അതുപൂർണ്ണമോളായിരുന്നു. വീരഭൂമി പിന്നെയും പറഞ്ഞ "അമധാ, സർവ്വത്മനാ ഭാസനായ ഇവനിൽ കനിഞ്ഞു" നിവന്നരത്തിലെയും നാവുരത്തിലെയും ശക്തികര സന്ധിപ്പിച്ചും ഭാരതോന്മനത്തിനുംവേണ്ടി അതുംനുപരിനുമും ചെയ്യാൻ ഭാമാഭിക്കൈപ്പോലെ ഇവനു തുണ്ടായിരിക്കുമോ" തുളസി മൂലനമനയായി മെത്രപോച്ചു നോക്കിയിരുന്നു. വീരഭൂമിന്റെ വാക്കകളിൽനിന്ന് ഉഭിച്ച യഞ്ചാഞ്ചിതമായ ഒരു ഭാവിലോകം അവളുടെ മനസ്യക്ഷമ്മുണ്ട് അതുകൊണ്ടു തുടർന്നു. "ഈന്നതെന്നു, നമ്മുടെ രണ്ടാമാക്കളേയും കനായി പിളക്കിയിണക്കാനാ ഭാവത്തുമിൽ ഉംപ്പുടാൻ തുളസി വിചിത്രമായി കൈകൾ അണ്ണച്ചുകൊണ്ടു തുടൻ. "ഈന്നതെന്നു, നമ്മുടെ രണ്ടാമാക്കളേയും കനായി പിളക്കിയിണക്കാനാ ഭാവത്തുമിൽ ഉംപ്പുടാൻ തുളസി വിചിത്രമായി കൈകൾ അണ്ണച്ചുകൊണ്ടു —വേണ്ട, ഒരു നോക്കുകാണു് ഇവനെ മനസ്സിലാക്കുമോ?" പ്രഭാതത്തിൽ കൂടാ

മള്ളമായ ഒരു ലത സുത്തുനിലേക്കു കുസുമമഞ്ചരിയെന്ന പോലെ തൃപ്പിസി ഫസിതോജ്ജപലമായ മവത്തെ വീരസേനന്റെ അട്ടത്തെ കാണമാറ്റും, തല പിന്നിലേയ്ക്കു ചൊംഛുമ്പോൾ മേലോട്ടുയർത്തി. അതു വീരസേനന്റെ ഘടനാ സ്ഥൂപസിതമായ മാരത്തും വിശുമം പ്രാപിച്ചു. രണ്ട് മുവ ക്ഷേഖിം പരപ്പും നൽകിയ സംഭവത്തിൽ ആപ്പാവിത ക്കുള്ളായി.

വിജ്ഞാപനം,

	Rs.	Ch.	C
വാസവദശ	0	10	11
കേരളവക്കഡോവൻ	1	14	12
വിചാരവിചി	0	21	6
കാവ്യമാല	0	21	6
ചരിഷ്ടാധപദ്മതികൾ	0	14	4
രഹംഡാല	1	0	6
ഒവത്രപ്പാവം	0	7	?
വിജ്ഞാനമഠ് ജ്ഞാന	0	10	1
വിജ്ഞാനമഞ്ചരി	0	10	1
ഗഭച്ചറിക	0	17	13
ചീനസംസ്കാരം	0	14	1
വിദ്യാർധിസഹഃയകൾ			
ട-ാ പാഡ്യുവ്വാനം	0	3	1
ര ടി	0	4	1
എ ടി	0	7	1
ര ടി	0	8	1
ബ ടി	0	10	1

ഈക്രക്കാതെ രാമാധൻം, ഓരും, ഓഗവതം,
ലായ മറരനേകം പുസ്തകങ്ങളും ഖവിട്ട കിട്ടുന്നതാണ്.

അറ്റ. റവി. പിജി,
സുക്കുസ്സൻ, ചുംബ, തിരുവനന്തപുരം.

